

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 11^{ος}
Αρ. 535

ΕΛΙΔΕΣ
52

1934

αγνώστης Τραπεζίτης

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΧΗΜΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΣΤΑΣ ΧΗΜΕΙΟΥ

Προμηθεύετε τον
Γάλλικον διηθητικόν
χάρτην του Οίκου
PRAT DUMAS

Χημικώς άγνόν, στε-
γνωθέντα διά του ά-
έρος. Πωλείται εις
τά φαρμακεία, φαρ-
μακωπορεία και κα-
ταστήματα έπιστημονικών ειδών, εις πα-
νέτα, φέροντα τό όνομα του έργο-στασίου
PRAT DUMAS & Cie
Γεν. αντιπρόσ. Α. ΠΑΥΛΑΚΑΚΗΣ
Πλατ. Αγίου Γεωργίου (Καρότσι) 10α

EX-LAX
Τό εύγευστον καθαριστικόν

EX-LAX

χρησιμοποιείται από νηπίου μέχρι
πάππου.
Αντιπρόσωπος Α. ΚΟΜΝΗΝΟΣ
Λυκούργου 18, Αθήναι

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΜΕΤΑΞΕΙΑ ΣΑΣ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
βαφάτε μόνοι σας με τας νηυσιας
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ
και δά νήνουν καινούρια μοτέρνα
και ουδέποτε δά ξεβαίνουν
Οαίμα επιτυχίας κρύβει απλά
σταπ

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΟΜΒΡΕΛΛΩΝ

ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΛΟΥΣΙΑ

Α. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ & ΣΙΑ

77 ΑΙΟΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

Ζαχαροπλαστεϊον

Παλλάς,

Βουκουρεστίου 1Γ.

Κάτωθι Μετοχικού Ταμείου

ΡΑΗΑΤ

Λουκούμια

- No 1ον) Σάν Φυσίκι.
- > 2ον) Ίκι-Μπίς-μίσ.
- > 3ον) Κουκουνάρι.
- > 4ον) Ουφάκ.

- > 5ον) Καϊμάκι.
- > 6ον) Μπαρλινέ.
- > 7ον) Καρύδας-Φουντοδύκι.
- > 8ον) Αμυγδάλου.

> 9ον) Φουντοδύκι.

ΑΠΑΝΤΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Ήγυσημένης ποιότητος

Πώλησις χονδρική και λιανική

Μία έπίσκεψις άρκει διά νά πεισώητε.

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ο "ΦΟΙΝΙΞ,"

Αποφεύγετε τά πολυδάπανα ταξείδια εις τας διαφόρους
Ιαματικές πηγάς, προτιμώντες νά λαμβάνετε ταύτα εις τό
έν Αθήναις Υδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ΙΩΝΟΣ 5, πα-
ραπλευρώς θεάτρου Κοτοπούλη. Τά Ιαματικά τεχνητά Λουτρά
των διαφόρων Λουτροπόλεων, ΑΙΔΗΨΟΥ — ΜΕΘΑΝΩΝ —
ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ — ΥΠΑΤΗΣ, άναπληρούν τελείως τά Ιαματικά
λουτρά των ως άνω άναφερομένων Ιαματικών πηγών.

Ίατρικαί συμβουλαι δωρεάν. Τελεία άνακαινισις.

Ωραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ. — 8 π. μ.

Η ΑΔΕΛΦΗ ΣΑΣ
ΕΙΝΕ ΠΟΛΥ ΩΡΑΙΑ!
ΣΥΣΤΗΣΤΕ ΜΕ

ΜΑ ΔΕΝ ΕΙΝΕ
ΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ...ΕΙΝΕ
ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ!

Εκλαμβάνουν συχνά την μητέρα
μου για αδελφήν μου. Τό πρόσωπό
της δέν έχει την ελάχιστη ρυτίδα.
Η έπιδερμιά της και τό χρώμα της
θά προεκάλεϊ την ζήλειαν πολλών
κοριτσιών. Ομολογεί, ότι έγινε νε-
ωτέρα κατά πολλά χρόνια χάρις
στην τακτική χρήσι της κρέμας Το-
καλόν τροφή διά έπιδερμίδα, χρώ-
ματος ρόζ, πού περιέχει τό Biocei
παραινόμενον από νεαρά ζωά. Τό
Biocei έχει την αξιοσημείωτη δύ-
ναμι νά ξανανειώνη γηρασμένας και
μαραμένανς έπιδερμίδας. Κατά τά
πειράματα διατροφής της έπιδερμι-
δος διά τό Biocei υπό του καθη-
γητού Dr Stejkal του Πανεπιστη-
μίου της Βιέννης, αι ρυτίδες εχάθη-
σαν ολότελα και παρεπόμε-
νοι μύς του προσώ-
που θήσαν. Η κρέμα Τοκα-
λόν διά την έπιδερμίδα, χρώμα
παρέχει εις την έπι-
δερμίδα πού την τρέφει κατά τό
τό Biocei πού της δίνει
νεότητα. Τό πρωϊ χρησιμο-
ποιείτε κρέμα Τοκαλόν, χρώμα
(όχι λιπαρά), για νά
φρεσκάρετε και τούσας
ερμίδας σας, νά έξαιλένητε
σταλμένους πόρους και
δες. Έπιτυχή αποτέλεσμα
ήγγυσημένα, άλλως τά
έπιστρέφονται.
Γεν. Αντ. Α. Π. Ρεπου-
Πραξιτέλους 42, Αθήναι.

ΓΟΝΕΙΣ

ΚΟΠΤΙΚΗ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗ ΕΝΤΟΣ 3 ΜΗΝΩΝ ΚΑΙ ΜΕΛΙΤΕΡΑ

100 δραχ. μόνον την έβδομάδα
Χαρίς εις τό μοναδικόν σύστημα του γένους ORE
ρισίων, δά μάθουν και δά τελειοποιηθύν τά κορίτσια
της ΜΟΝΟΝ 3 μηνών και με έβδομαδιαίας ΔΟΣΕΙΣ
πτιήν και Ραπτικήν. Δικαίωμα εγγραφής
Διδασκτρά 12 έβδομαδών πληρωτέα εις τό
τελος έκάστης έβδομάδας ανά 100 δρχ.
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ:

Με 1500 δρχ. 9ά γίνευν τά κορίτσια σας τέλειες ΡΑΠΤΙΚΕΣ
ΠΑΝΗΡΟΦΟΡΑΙ: Κατάστημα γυναικείων φορεμάτων
καπέλλων έτοιμών και επί παραγγελία

ΦΕΜΙΝΑ

Αγίου Μάρκου 28Α — Α' πάτωμα.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Αι μαθήτριάς δά παρακολουθούν και
μαθήματα ΚΟΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ.

ΤΑ ΣΠΥΡΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
ΕΚΖΕΜΑΤΑ, ΔΟΘΗΝΕΣ (καλόγηροι)
ΚΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ ΕΞΑΝΘΗΜΑΤΑ

Θεραπεύονται ΡΙΖΙΚΩΣ διά της έσωτερικής χρήσεως

ΦΟΥΡΟΝΚΟΥΛΟΖΙΝΗΣ

Νέας Γερμανικής σκευασίας

Πωλείται εις τά Φαρμακεία

Γεν. Αντ. Π. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

Βερανζέρου 24 — Αθήναι.

VITANOVA

(ΝΕΑ ΖΩΗ)

Συνδυασμός άπαράμιλλος έκτάκτου γεύσεως και
κλής θεραπευτικής ιδιότητος διά τούς αδυνάτους έν γένει
γυναιμούς.

Πωλείται εις τά Φαρμακεία

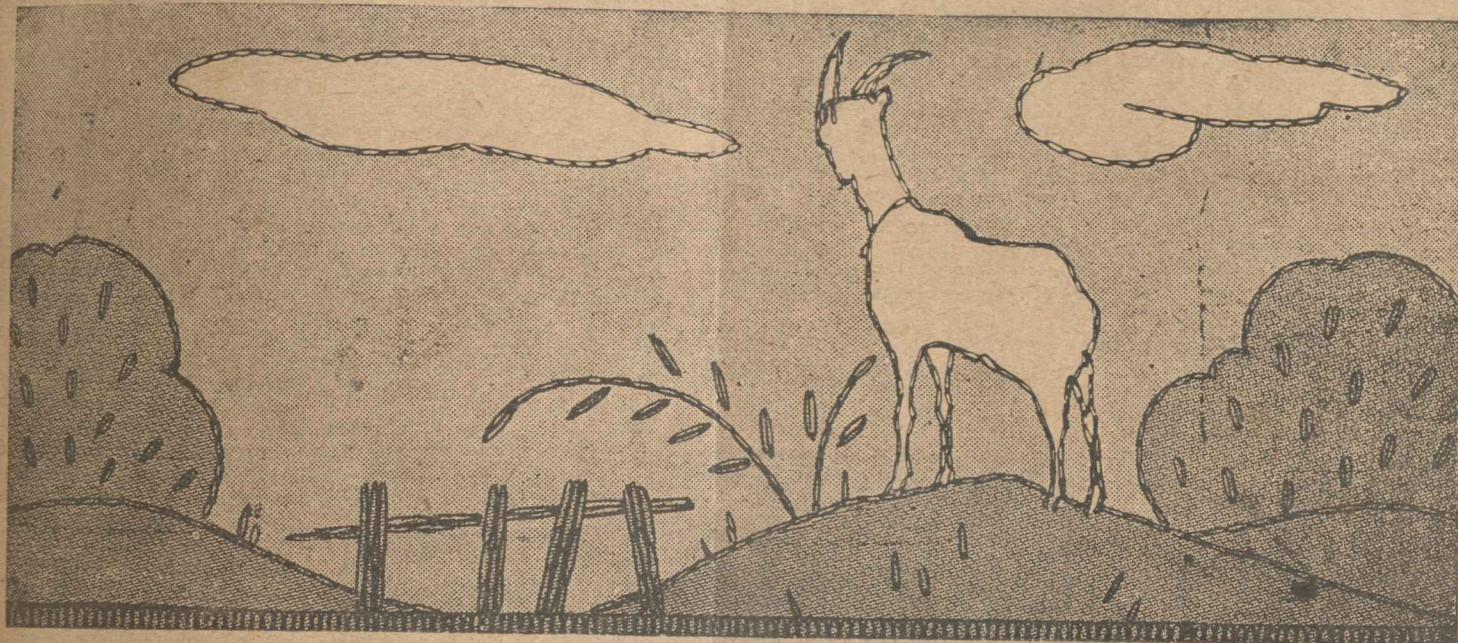
Χονδρική πώλησις: Φαρμακευτική Έταιρεία «Μινέρβα»

Αθήναι.

31 Μαΐου 1934

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1037

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Α. BLAIR LEES

Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ ΣΤΕΡΝΗ ΤΟΥ ΑΓΑΠΗ

Μαζεμένοι, μία θραδεία, στό σπίτι του Μπράυς πέντε-έξη γε-
ροντοπαλήκαρα, πίνανε παγωμένο κρασί, καπνίζαμε και συ-
ζητούσαμε—για τί άλλο;—για τίς γυναίκες!...

Έξαφνα, έπάνω στη συζήτηση, πετόχθηκε ο Μπράυς κι' είπε
μ' έντονη φωνή:

—Τόση ώρα σας άκούω νά μιλάτε με άσέβεια για τόν έρωτα...
Δέν είμαι της γνώμης σας... Έγώ μονάχα τό φλέρ της γυ-
ναίκας άπεχθάνομαι... Γυναίκα πού φλερτάρει μ' έναν άνδρα,
πού παίζει με την καρδιά του μονάχα για τό κέφι της, είνε ι-
κανή για όλα... Ναι, για όλα! Απ' τη λωποδυσία έως τόν
έρωτα!...

—Κι' αν παρεξηγούμε έμεις τό εύγενικό ένδιαφέρον μιας γυ-
ναίκας για έναν άνδρα... είπα τότε έγώ. "Αν τό ένδιαφέρον
της για τό αισθηματικό, για τη ζωή του και για τίς ιδέες του
γενικά, τό παρεξηγούμε και τό ονομάζουμε «φλέρ», φταίει τά-
χα ο αυτό ή άνόπονη έκείνη γυναίκα;... Άκούστε μία Ιστορία
για νά δτε αν έχω δίκιο σε όλα λέω.

Κι' άκού άναψα ένα πούρο, άρχισα τη διήγησί μου:
—Πρό χρόνων, όταν ήμουν ακόμα άνθυπολογαγός, ύπηρετού-
σα στις Ίνδιες, στό άπομονωμένο φρούριο Γιουσούλπουρ, φρού-
ραρχός μας ήταν ο γεροταγματάρχης Γκάρδενερ, ένας γκρινιάρης
μά μεγαλόψυχος άξιωματικός, ο όποιος είχε στις διαταγές
του μία φρουρά από διακόσιους έπάνω-κάτω Ιθαγενείς και πέν-
τε άξιωματικούς μαζί με μένα...

...Κάποτε, ένας απ' τούς συναδέλφους μας άξιωματικούς, ο υ-
πολογαγός Τζάκ Ρήθς, πήρε τρίμηνο άδεια για την Αγγλία,
κι' όταν τελείωσε ή άδεια του και ξαναγύρισε στό φρούριο, ή-
ταν πειά παντρεμένος!... Μά τί έχεις, Μπράυς;... Γιατί έσπασες
τό ποτήρι σου;...

Πραγματικά, κι' έγώ κι' ή άλλη συντροφιά, γυρίσαμε από-
τομα τό κεφάλι προς τόν οικόδεσπότη, ο όποιος είχε σπάσει τό
ποτήρι του. Είδαμε τότε πώς τό πρόσωπό του ήταν κατάχλωμο.
Ανησυχίσαμε, μά έκείνος έσπευσε νά μάς πη.

—Δέν είνε τίποτε, φίλοι μου. Μία παροδική ζάλη... "Όταν πίνω
και καπνίζω συγχρόνως, τό παθαίνω αυτό... Νά, μου πέραςε
κόλας... Έξακολούθησε τη διήγησί σου, σε παρακαλώ, λοχαγέ
Βάις... Είνε ένδιαφέροντα!...

Κι' έγώ κι' οι άλλοι δέν δώσαμε μεγαλειότερη προσοχή ο' αυ-
τό τό άσημαντό γεγονός κ' εξακολούθησα τη διήγησί μου:
...Ελεγον λοιπόν, ότι ο υπολογαγός Τζάκ Ρήθς είχε και
τη γυναίκα του μαζί του, όταν γύρισε απ' την τρίμηνη άδεια
του... Η νένιμψη ήταν μία νέα γυναίκα ύπερχηρης,
άσπυκτης καλλονής... Τό γαλήνιο κ' έκφραστικό
πρόσωπό της, τό τέλειο στόμα της και τά σαγηνευ-
τικά φωτεινά μάτια της σε άνάγκαζαν νά τη θαυμά-
ζεις έκστατικός και με μία κατάνυξι σχεδόν θρη-
σκευτική.

...Τήν είχαμε διαρκώς στη συντροφιά μας, γιατί
στό φρούριο δέν ύπρχε καμιά άλλη γυναίκα της
τάξεως και της μορφώσεώς της... Έμεις οι άλλοι
άξιωματικοί είμαστε όλοι άνύπαντροι και μόνο καμ-

μία δεκαπενταριά Ιθαγενείς στρατιώται είχαν τίς γυναίκες των
και τά παιδιά των στό φρούριο, μαζί των... Η κυρία Ρήθς γυ-
μώς δέν ήξερε την γλώσσα των γυναικών έκείνων—άμορφών
άλλωστε κι' άθλίων απ' τίς στερήσεις ύπάρξεων—κι' έτσι την εί-
χαμε πάντα μαζί μας, και στό έστιατόριο και στό καπνιστή-
ριο και στό κυνήγιο μας, έξω απ' τό φρούριο...

...Όλοι μας είμαστε γοητευμένοι με τη σπανία αυτή γυναίκα.
Πάντα σεμνή, πάντα ήρεμη κι' άτάραχη, άλλοτε σοβαρή κι' άλ-
ποτε χαμογελαστή, φαινόταν σαν νά μην είχε καθόλου συνα-
σθαι της αϊθερίας καλλονής της... Λάτρευε τόν άνδρα της, μι-
λούσε φιλικά μαζί μας για όλα τά ζητήματα, προσπαθούσε
πάντα νά πλουτίση την μεγάλη άλλωστε μόρφωσί της και ποτέ
δέν άκούσαμε απ' τό ύπερχο στόμα της λόγια έπιπόλαια ή
γέλια φιλάρεσκα!

...Όστόσο, ένά ήταν ή χαρά όλων των άγροίκων άνδρών της
φρουράς, ένά ήταν ή λατρεία των μικρών παιδιών και των Ιθα-
γενών γυναικών για την άπειρη καλώςση της ψυχής της, κι'
ένά ήταν άντικείμενο εύλαθείας κι' ύπεράτης έκτιμώσεως για
μάς τούς άλλους, ώστόσο ένας από μάς δέν την χώνευε!...

...Ναι, μην παραξενεύεστε... Ένας από μάς δέν την χώνευε
καθόλου, κι' αυτός ήταν ο πιδ γένναός κι' ο πιδ σεβαστός απ'
όλους: Ήταν ο ίδιος ο φρούραρχός μας, ο γεροταγματάρχης
Γκάρδενερ!...

...Αυτό τό κατάλαβα καθαρά μία ήμέρα, πού θριασκώμουν με
τόν φρούραρχο σε μία έπαλξι του φρουρίου... Γοητευμένος ακό-
μη από μία προηγούμενη συζήτησί μου με την κυρία Ρήθς, εί-
πα στόν γεροταγματάρχη: "Αληθινός θησαυρός κι' άκούσθαι
σις για μάς, κύριε Φρούραρχε, αυτή ή γυναίκα... Τόσους μήνες
θριασκεται στην έρημιά με τούς άνδρες, κι' όμως ποτέ δέν
έδειξε την παραμικρή φιλαρέσκεια. Ξέρει νά προκαλή τόν σε-
βασμό μας με μία ματιά, με μία λιγδόλη φράσι, μ' ένα κίνη-
μα άπλό του γερμού της!..."

...Ο φρούραρχος τότε με κύτταξε παράξενα κι' είπε: "Έγώ
την μισώ αυτή τη γυναίκα, γιατί μουγει άναστατώνει τη φρου-
ρά... Γιατί είνε φιλάρεσκη με τόν δικό της τρόπο, διαφορετικό
απ' τών άλλων γυναικών θέβαια, μά πού δυστυχώς καταλήγει
στό ίδιο αποτέλεσμα... Μπορεί, νεαρέ μου, μία τόσο ωραία γυ-
ναίκα νά ταραχή έναν άνδρα; Θαυμάσια, έστοι και χωρίς νά
φλερτάρει μαζί του... Μπορεί θέβαια ή κυρία Ρήθς νά μην ε-
πιτρέπη έλαφρότητα στους άλλους και νά μη τους προκαλή με
την φιλάρεσκη διαγωγή της... Μας άκούει όμως ένδοξα επί
ώρες δόκλιηρες, όταν της μιλούμε για τίς νοσταλγίες μας, για
τίς φιλοδοξίες μας, για τά όνειρά μας και για κά-
θε εύγενικό συναίσθημα πού έχουμε... Τά ούράνια
μάτια της τότε μάς κοιτάζουν με την ελκρινή συμ-
πάθεια, ή όποία γεννιέται στην ψυχή της καθώς μάς
άκούει... Η καρδιά των φλογερών νέων φουντώνει
απ' τά ένθαρρυντικά ή παρηγορητικά λόγια της,
πού δγαίνουν μάλιστα από τόσο δροσερά γέλια... Κι'
όταν άργότερα κανένας άμυαλος της δείξει με μία
φλύαρη ματιά πόσο ή ψυχή του άναστατώνεται στη
θωριά της, τότε έκείνη, με μία παγερή άξιοπρέπεια

τόν θγάξει απ' την πλάνη του καί...τόν σκοτώνει ή θικῶς, αν έντωμεταξυ εκείνος δέν σ κ ο τ ω θ ή με το ίδιο το πιστόλι του...
...Τά λόγια αυτά του φρουράρχου, φίλοι μου, με τάρσαν θα-
θείά!... Άναγνώρισα την αλήθειά τους κι' αντιλαμβανόμουν γιά
πρώτη φορά, ότι ή άθώα ώστόσο κι' άνύποπτη εκείνη γυναίκα
άποτελούσε έναν κίνδυνο τ ρ ο μ ε ρ ό μέσα στο φρούριό
μας... Χωρίς την παραμικρή πρόθεσι νά φλερτάρη μαζί μας, έ-
κανε ώστόσο άσυναίσθητα ένα έλλου είδους «φλέρτ», πιό έπι-
κίνδυνο άκόμη, γιατί κρυβόταν κάτω απ' την άθωότητά της καί
την άλλη πρόθεσί της ν' άκουφιζή καί νά παρηγορή!

...Είχα πειά πεισθή, ότι κι' έγω κι' οι άλλοι νεαροί συνάδε-
φοί μου είμαστε θαρέλια με δυναμίτιδα έτοιμα νά έκραγούμε
με την παραμικρή ματιά της ύπέροχης εκείνης γοήσης—όταν
έξερογική έντωμεταξυ ή μεγάλη επανάσταση των ίθαγενών
Ίνδων...

...Έπί τρεις μήνες μάς πολιορκούσε στο φρούριο ό έξαγριώ-
μένος όχλος... Καμιά θοήθεια δέν περιμέναμε από συνθενό,
γιατί καί τά γειτονικά φρούρια μας θρискόντουσαν κι' αυτά
στην ίδια κρίσιμη θέσι...
...Πότε μου δέν θα έξαόσω τις
φρικιαστικές σκηνές της καθημε-
ρινής σφαγής καί του θανάτου,
κατά το διάστημα αυτό των τρι-
ών μηνών... Κι' αν είμεις οι άν-
δρες κάναμε θαύματα ήρωισμού
κι' άντοχής, ή κυρία Ρήθε στά-
θηκε γιά όλους με άνυπέρβλη-
τη νοσοκόμος... Τό ύπερφυσικό
θάρρος της άνάμεσα στις σφαί-
ρες καί τις δόιδες κι' ή υπερκό-
σμια γαλήνη, με την όποία έ-
κλεινε τά μάτια των νεκρών κι'
έδενε τις σπαραγμένες σάρκες ή
έξπλενε τις φοικτικές πληγές μάς
είχε κάνει όλους νά νοιώθουμε
γι' αυτήν ίερή άφοσίωσι καί λα-
τρεία!

...Τό μοιραίο τέλος γιά όλους
μας ήταν κοινά... Είχαμε άπο-
μεινεί πειά στο φρούριο τρεις ά-
εισιματικοί, ή κυρία Ρήθε καί
πέντε ίθαγενείς στρατιώτες... Ό-
λοι οι άλλοι είχαν θροισθή απ'
τις σφαίρες κι' απ' τις στερή-
σεις... Έξασφα, ένα μεσημέρι—
τά άλησιόνητο εκείνο μεσημέρι,
τά πιό άνατριναστικό μεσημέρι
της ζωής μου!—ένώ είμαστε μα-
ζεμένοι όλοι μας σ' ένα ύπόνεο
του φρουρίου, έτοιμοι νά πουλή-
σουμε άκριβά τη ζωή μας στόν
λυσσασμένο όγλο, σάνηκε σδό κα-
τώλι της πότας ή κυρία Ρήθε...
...Χλωμή σαν τόν θάνατο, με
ιά άπασία γαλήνη άπλωμένη
στη μοσθή της, είπε ήρεμα στόν
ταγματάρχη Γκάδενερ:

—Κύριε φρούραρχε, αατή τη
στιγμή έκλεισα τά μάτια τού συ-
ζύγου μου... Μιά σφαίρα τοξοπα-
σε τό κρανίο κι' έτσι δέν μόρε-
σε ν' άδειάση τό πιστόλι του σά
μένα, όπως μου είνε ύποσχεθή...
Μπορώ τώρα νά θασίζωμαι σέ
σας:

...Ο φρούραρχος άνασκιότησε
άνατριγιάζοντας καί της άπάν-
τησε:

—Κυρία μου, ή εδγνωμοσύνη
μου κι' ή έκτίμησί μου γιά σάς
είνε άπειρη... Η θυσία σας κι'
ή ύπηρεσία σας σδό φτωχό αυτό φρούριο ύπέρανθρω-
πες... Κάποτε σάς άδίκησα... Μη ζητήτε λεπτομείρες... Άρκε-
σθήτε στην έκφρασι της πιό θερμής λύτης μου καί στην ύπόσχε-
σί μου, ότι με άπ' τις σφαίρες τού πιστολιού μου θα είνε δι-
κή σας!...

...Η κυρία Ρήθε θέλησε νά έξαγυρίση κοινά στόν νεκρό
άνδρα της, με έξασφα ένας θόρυβος δαιμονισμένος άντήχησε...
Μ' ένα θαρέλι πυρίτιδος οι ίθαγενείς έλγαν τινάξει στόν άέρα τη
σιδερένια πόρτα τού ύπογείου κι' ή κραυγές των άκουγόντου-
σαν τώρα όλοκάθαρα στη σκάλα...

...Η κ. Ρήθε έαναγύρισε τότε στη θέσι της, στάθηκε άκίνητη
καί ριχνοντας ένα βλέμμα ύπερτάτης έγκαρτερήσεως στόν τα-
ραγμένο φρούραρχο, ψιθύρισε άπλά:

—Ταγματάρχη μου, είμαι έτοιμη!...

...Ο φρούραρχος σκούπισε με τό μανίκι του δυό δάκρυα, τά
όποια δέν τόν άφιναν νά σημαδώνη κι' έπειτα σήκωσε ψηλά με
χέρι σταθερό, τό πιστόλι του, σημαδεύοντας την κ. Ρήθε... Έ-
νας πυροβολισμός άντήχησε κι' ή ασύγκριτη εκείνη γυναίκα σο-
ριάστηκε κάτω νεκρή... Έγω έβγαλα με φωνή φρίκης κι' έχασα

Θάηκε στο κάτωφλι της πόρτας ή κ. Ρήθε...

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Άθάσταχτο πούναι κακό, της πεθεράς ή γκρίνια!
—Άθάσταχτο πούναι κακό τό «γειά σας κ' ήρθα».
—Άθάσταχτο πολύ κακό τό φόρτωμα τού ξένου.
—Άθρακος θρακί έβαλε, σέ κάθε πόρτα τάλινη.
—Άγάλι-άγάλι πήγαινε, αν θέλεις νά προσφάσης.
—Άγάλι-άγάλι πάγουρα καί θάρρη καλοκαίρι, καί θα σαρ-
θούνε τά νερά καί θα θρεθής στην ξέρη.
—Άγάπαι τούς ζωντανούς κι' άστα τά μνημόσυνα!
—Άγάπαιε γλυκά-γλυκά καί φίλιε με γιομάτα, μά σόνα
είμαι μ' άλλουνούς, μη με θωρής στά μάτια.
—Άγάπα τά παιδιά σου, καί μην τά χαδέυης.
—Άγάπη πούδα κι' έχασα απ' την άνευμαλία μου, πρώτη μου
αγάπη, αγάπη μου, δεύτερη σκετεινιά μου.
—Άγάπησε ό κακόμοιρος την παληκοκακομοίρα, την άγνή,
μονόκλονη καί την παήρα-
νίδα.

—Άγαπώ, άδελφέ μου, νά-
χης, κάλλια νάχω παρά τήν.
—Άγαπώ θά πη άγαστά κι'
όχι παίζω καί γελώ.
—Άγαπώ, κυρά, νά κλ...
μά νά μην τό παρακάσης.
—Άγέρας καί γυναίκα δέν
κλειδώνονται.

—Άγέρας νά φυσά καί ό
λέσματα όσα θέλεις.
—Αγιάσαν οι μαγαρού-
φτες καί πουλούν σκουρο-
πίδες.

—Αγιάσαν τά νερά, πάλι τή
παγανά.

—Άγιος πού δέν θαυ-
τουργεί, λιθιά δέν τού καίει.
—Άγιος πού δέν θαυ-
τουργεί, δοξολογία δέν έχει.
—Άγιε Νικόλα, δόρησε με
σήκω καί σύ, Νικόλα μου!

—Άγκάθι τού καλοκαίρι,
μαρούλι τού χειμώνα.

—Άγκαστρολογιάνται
σκύλες, άντεροκομός τού
κου.

—Άγκονή μου όρμημέ με,
πώς νά τουλοπιόσω ρόνα.

—Άγουρα ή άγουρέλια,
πάντα φαρμακολιόδια.

—Άγρια πουλιά στός κα-
μπους, όσο θέλεις δόσ καί
πάρτα.

—Αν δέν θρέξη, ός ψυχρή
ση, πάντα καί θα δροσισ-
ση.

—Αν δέν γιομίσθ τό σακί,
πώς θα ν' τό πής γιομάτο!

—Αν δέν τόπες καί άν δέν
τόπα, πώς έγίνη δούκοι!

—Αν δέν τάλεγες κομπάρ-
ρε, δέν τά λέγαν καί στί
ρούγα.

—Αν δέν τάλεγες, γυναικά,
δέν τά ξέραν' οι γειτόνοι.

—Αν δέν τό πη ό πιστός
ποιός θές νά τό πιστεύη!

—Αν δέν τάλεγες, γυναικά,
δέν τά ξέραν' οι γειτόνοι.

—Αν δέν τό πη ό πιστός
ποιός θές νά τό πιστεύη!

—Αν δέν τάλεγες, γυναικά,
δέν τά ξέραν' οι γειτόνοι.

—Αν δέν τό πη ό πιστός
ποιός θές νά τό πιστεύη!

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΕΙΛΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

N. T.

Έλκετή παρεπιδημούσα, μόλις πρό όλίγου καιρού έγκαταστάθει-
σας Άθήνας. Μας σημαίνουσας καί βαθύπλουτης οικογενείας της
Γαλλίας. Νυμφευμένη με άνώτατον διπλωμάτην. Φυσιογονμία πού μα-
ργαρίζει τό ενδιαφέρον καί τά πλέον θαυμαστικά βλέμματα. Φωτοβό-
λος μ' επιδεξιότητα νοσηφου, μάτια φροσφορίζοντα από ευφραν, χάρην,
γχαίαν, ζήνηση, προσδίδοντα εισδυτικότητα καί πρό πάντων διευκρι-
στά την άστροπαίαν άντίληψη καί ψυχολογικήν δεινότητα, έκ των
συναισθημάτων. Την ύπερκελετικήν κυρίαν χαρακτηρίζουν ευγενικά, αλ-
δορημα αισθήματα, καί ενδιαφέρον γιά ό,τι είνε καλλιτεχνικό, σοβα-
ρό πνευματικό γεγονός. Την άφήνει έντελώς άσυγκίνητη ό,τι ισχύεται
έκ της κοσμικής γόμφαν, λεπτομέρεια, πού διακρίνεται άμέσως μετά
τίς τούς θαυμαζομένης εμφανισιάς της. Στίς κοσμικές δεξιότητες εί-
σέρχεται σπουδαίοντα λάμψεις εύχαριστήσεως, ένθουσιασμού, έλπίδων,
καί σέ λίγο σβήνουν όλα τ' άνωτέρω σωμασθήματα, τά σκληρά αλλά-
ζον με ταχέτητα Ράινχαρτ καί άντικαθίστανται με μία κατήφεια, ά-
ληθινά γοητευτική.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Την Κυριακήν παρετέθη γεύμα παρά τω ύποναγώ των Έξωτερι-
κών καί τή κ. Μαζήιον, προς τιμήν τού πρωθυπουργού της Προσσίας
κ. Γαμάρτ. Έπικολούθησαν έστερις.

—Παρίσαντο : Ό πρεσβευτής καί ή κ. Αινέλωρ, ό κ. καί ή κ.
Βαίλα, ό κ. καί ή κ. Δοισιανή, ό κ. καί ή κ. Κ. Υψηλάντη. Ήσση
άφαισις ή κ. Μενελάου Μεταξά, με άσημένα τουαλέττα.

—Τό σάπι, θαύμα καλλιτεχνικότητας.

—Παρενέθησαν επίσης ή κ. καί ή δις Οικονομοπούλου, ό κ. καί ή
κ. Μ. Μαζά, φέρονσα όφρασιότην έμπαρμε «μπροσσε» σέ τόνους πα-
τεί τουαλέτταν, ή κ. Λουση Μελά, όφρα.

—Επίσης παρίσαντο : Ό κ. καί ή κ. Γ. Χαριτόκη, ό κ. καί ή κ.
Καίλιγα, ό κ. καί ή κ. Άραβαντινού, ή δις Εύκλειδη, αί διδες Γρι-
νιού, ή κ. Παπαχατζή, κομφοτάτη.

—Ένα θαύμασμο «γκάριντεν-πάρτι» παρά τω κ. καί τή κ. Αιέξ.
Σαυαβή.

—Ένα μπουκέτο από όφρασιότες δεσποινίδες, με πλατύγυρους π-
λούς καί τουαλέτες έμπαρμε, σέ τόνους όράς, τουκοκούς, πράσινο,
όφ, αί Μιρέτ Ζαφροπούλου, Αένα Νικολαίη, Ταμπασοπούλου, Αίση
Απαρδοπούλου, Ρενέ Ντεμπλάι, όφρασιότη. Καί μερικά έκ των κοι-
νώνων, με μονόχρωμες τουαλέτες, αί δεσποινίδες Έμπεριζιον, Φε-
ρίτη καί Δημητρεσκοπούλου.

—Ο θαύμασμος κήπος πλήρης από τραπέζια, κομφοτάτα διευθε-
μένα. Γύρω από αυτά γαρούλ από γνωστές καί
αγνωστές Άθηνάϊες.

—Η δις Αίλιαν Σαυαβή χάμα κομφοτή-
τες, με μπλε σέλ καί μικρή καί μπλε μαφίν.

—Παρίσαντο : Ό κ. καί ή κ. Αργυροπού-
λου, κομφοτάτη με ρός-μωδ, ή κ. Φορέστη,
καί σία ταγίερ μαύρο ποικιλιγέ άσπρο, ό κ.
καί ή κ. Σινόσσηλου, ό κ. καί ή κ. Ζερλένη,
κ. Μασσαλίας, φέρονσα κομφοτάτων σόνολον,
καί καί ρός.

—Η νεοκία έχόρευσε υπό τούς ήχους ζω-
νότητας τζάζ καί έδδθη ή εύκαιρία νά θαυ-
ασή ή έκτάτος χαριτωμένη εύκαιρία της δε-
σποινίδος Μαρίας Ζερλένη.

—Δεξιόσις παρά τω κ. καί τή κ. Εδαγγ.
Παπατράτον.

—Όφρα κοσμική συγκέντρωσις σέ κομφο-
τάτα πλάσινα.

—Η όκωδέσποινα έκτάτος σωμασθήτικη καί
καί άσσηρη, με τουαλέττα μπλε-μαρόν.

—Μετάξυ των κεκλημένων : Η κ. Καφαν-
τάρη, ή κ. Αελιοζήον, ή κ. Σπ. Τριζούτη.

—Από τάς πλέον θαυμαστέας εμφανισιάς,
ή κ. Αίλη Λούκου, ή κ. Μαρία Ραζέλου, ή κ. Γ.
Αποστολίδη, με τουαλέτες έμπαρμε καί με-
γάλα καπέλλα.

—Διακρίνονταν τόν κ. καί την κ. Άραβαντι-
νού, την κ. Γ. Αρσοπούλου, την κ. Αίλιανού,
τόν κ. καί την κ. Λορέστη, την κ. Έλ. Σπυ-
ρίδου, φέρονσαν κομψήν τουαλέτταν.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Μοτίφ από κέντημα φουσκωτό, κατάλληλο γιά αρ-
ρισμα άσπροροούχων κλπ. Γίνεται με μία κλωστή ή
χρωματιστό μετάξι.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Α. Δ. Γ.—Άδελφής βαρή γιά τά μαλλιά σας είνε
ή έξής : Μέσα σέ μία ώρά καθαρό οινόπνευμα θα ρίξε-
τε άλλη μία ώρά περίπου φρέσκα καυδόφνύλλα, τά ό-
ποια θα έχετε προηγουμένως κοπανήσει. Τά φυλάσσετε
σ' ένα δοχείο, με στεγανό πώμα, επί δυό-τρεις ήμέρες, καί κατόπιν
συνθώνετε τό υγρό καί βρέχετε με αυτό τά μαλλιά σας. Προηγου-
μένως θα έχετε λουσθή με νερό, στό όποιον θα έχετε διαλύσει λίγη σόδα.
Έλίζαν.—Μία χρέμα άγνή καί λευκαντική γιά τό πρόσωπό σας,
είνε ή έξής :

Lanoline anhydre	25 gr.
Pommade de concombres	50 »
Axonge benjoinée	25 »
Eau de roses	10 »

Γιά όνομα τού Θεού, άποφεύγετε κάθε γιατρικό γιά τά μάτια. Άν
θέλετε νά λάμπουν τά μάτια σας, τό πολύ ποιήσετε νά κάνετε είνε νά
σιβέτε πότε-πότε από πάνω τους μία φλόδα από πορτοκάλι.

Μ. Τ., Ναυπλίου.—Νά πλένετε τό πρόσωπό σας με νερό χλιαρό, μέ-
σα στό όποιον θα έχετε ρίξει λίγη σόδα, καί νά τό άλέφετε με την
έξής λουσιό :

Sulfure de potasse	2 gr.
Eau de roses	200 »
Teinture de benjoin	15 »

Νά κάνετε διάτα στην τροφή σας, νά άποφεύγετε τό άρθρικό φα-
γητό, τά οινόπνευματόδη κλπ. Κακά κάνετε καί δέν μεταχειρίζεσθε
πούδρα. Μία άγνή πούδρα θα έλαττώση κατά πολύ την λιπαρότητα της
επιδερμίδος σας.

Λουκίαν Σ., Ένταθα.—Σας συμβουλεύω, με κάθε εύλικρίνεια, νά
άρησετε τά μαλλιά σας σδό φυσικό τους χρώμα. Γιά πόλο λόγο θέλετε
νά τά κάνετε μαύρα, τη στιγμή πού τό χρώμα τους είνε τόσο όφρα ;
Γιά τό στήθος σας σάς συνιστώ νά κάνετε γυμναστική, συμφώνως πρός
τάς οδηγίας πού έχω δώσει επανειλημμένως. Επίσης νά κάνετε περι-
στοφικές φρεζιόν με μία βούτστα, βρεγμένη με την έξής λουσιό :

Eau de vic blanche	60 gr.
Eau camomille	60 »
Alun	15 »

Γιά τά μπαμπάκια των ποδιών σας, σάς συνιστώ νά κάνετε κάθε μέ-
ρα μπάνιο με ζεστό νερό, στό όποιον θα έχετε ρίξει λίγη σόδα, καί νά
τα σποινίζετε, τριβοντάς τα δυνατά με σκληρή βούτστα των νυχιών.
Γαρδένιαν, Βόλον.—Νά μοι γράψετε αν τό δέρμα σας είνε ξηρό
ή λιπαρό, γιά νά σας συστήσω την άνάλογη χρέμα.

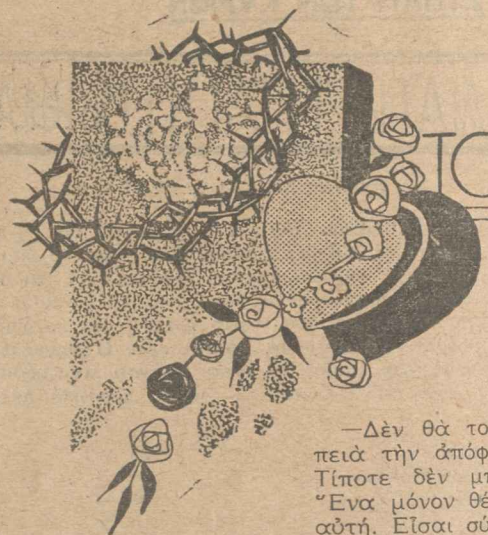
Χαμένη Νεότης.—Σας συνιστώ πρωτίστως νά φοράτε σογιέν,
καί στό σάτι καί έξο. Είνε ζήτημα σιγής καί καλής θέλησεως. Ά-
ν γράσατε ένα έτοιμο από μία καλή χορσέον καί κατόπιν επάωσέ σ' α-
τό μπορέτε νά κάνετε τά άλλα μόνη σας. Γιά
νά μη σας κόβη, καί φοράτε από εκείνα πού έ-
χουν μόνο μία κομφοτάτα στην πλάτη, άλλα ή-
πό τά τελευταία, πού μοιάζουν με μαυστάκια
καί συγκρατούν τό στήθος στη θέσι του. Συγ-
χρόως σάς συνιστώ νά κάνετε κάθε πρωί προ-
φρονικό μισσό, με μία μαλακή βούτστα, βρε-
γμένη με την λουσιό πού αναφέρω παραπάνω
στην Λουκίαν Σ.

Γλοκειάν Ταγκολίτα.—Τά μπαμπάκια ό-
φελοντα έν μέρι καί στην νεαράν ήλικία
σας. Γιά τη θεραπεία τους, νά πλένεσθε με νε-
ρό χλιαρό, στό όποιον θα έχετε ρίξει λίγη σόδα,
καί νά άλέφετε τό πρόσωπό σας με την έξής
λουσιό, την όποία έπλένετε με χλιαρό νερό.
Ίσως από δυό φορές :

Eau de roses	100 gr.
Alcool camphre	50 »
Vaseline	10 »
Soufre precipité	7 » 50
Acide salicylique	0 » 5
Resorcine	0 » 02

Μη μεταχειρίζεσθε χρέμα, άλλα τό πολύ λίγη
λαγολίνη. Γιά τούς γορούς, σάς συνιστώ νά
κάνετε σιγνήση γυμναστική. Υπάρχουν πολλά
κατάλληλα γυμναστικά, άλλα ό χροός δέν μου
επιτρέπει νά σας τά περιγράψω λεπτομερώς.
Άγοράστε κανένα σχετικό βιβλίο. Πολλό καλό
θα σας δώση επίσης νά πιάτε τό σχοινάκι καί
νά φορίτε πάντοτε χορσέ.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΥΘΙ/ΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑ/ΜΟΥ

(Αυθεντική ειογραφία της Α. Β. Υ. της πριγκίπισσας Ασπασίας, χήρας του αλησμόνητου βασιλέως Αλεξάνδρου)

(Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»—Απαγορεύεται ή αναδημοσίευση)

ΧΔ'.

—Δεν θα τολμήσουν. Έχω πάρει πειά την απόφασί μου. Μ' έννοεις; Τίποτε δεν μπορεί νά μ' έμπούσιγ. Ένα μόνον θέλω νά ξέρω τη φορά αυτή. Είσαι σύμφωνη μαζί μου; Εί-

σαι απόλυτως σύμφωνη;

Η Ασπασία Μάνου δεν έφερε καμιά αντίρρηση αυτή τη φορά.

Είχε κουρασθή, είχε αποκάμει ν' αντιλέγη στον Αλέξανδρο. Έβλεπε και ή ίδια ότι το ζήτημα του γάμου της εχρόνιζε. Καμιά έλπίς, από πουθενά, νά ρθούν τά πράγματα όπως τά επιθυμούσε. Και τό χειρότερα, ό κόσμος γύρω φλυαρούσε ό,τι έφθανε εις βάρος της. Φλυαρούσε από κακία, από αντίδρασι, από φθόνο.

Επρεπε συνεπώς νά δοθί ένα τέλος, μιά λύσις.

Καί ή Ασπασία Μάνου ειπε τό ναί.

Κατόπιν αυτού, ό Αλέξανδρος έκαμε διάφορες ενέργειες και βολιδασκοπήσεις. Μά και τη φορά αυτή, όπως και σ' όλες τις προηγούμενες, έπίσημοι και άνεπίσημοι έτήρησαν στάσι έπιφυλακτική. Κανένας δεν είχε την τόλμη ή τό συμφέρον νά τοῦ πη τό ναί. Αυτός ό κ. Πρωθυπουργός του συνέστησε ύπομονή.

Μά ή λέξις «ύπομονή» είνε άγνωστή γιά τους έρωτευμένους, στερείται σημασίας, την άγνοούν, δεν θέλουν ούτε νά την άκούνε, δεν περιλαμβάνεται στο λεξικό του Έρωτος.

Είνε μιά λέξις άβολη, που άντι νά τους παρηγορήσει, τους έξεγειρεί, τους πνίγει, τους καθιστά πλέον όρμητικούς, πλέον ανυπόμονους.

Υπομένει ό δυστυχισμένος, ό πτωχός, ό άρρωστος.

Καί οι πιο άπελπισμένοι άνθρωποι έχουν την ύπομονή γιά στήριγμά τους. Άκούμπουν πάνω σ' αυτή και περιμένουν και έλπίζουν.

Έλπίζουν... Γιατί αυτό άκριβώς είνε ή ύπομονή. Μακρύς κι άτελειώτος όδός, στρωμένος με έλπίδες.

Με τον έρωτα όμως συμβαίνει τό αντίθετο.

Ο έρωτας δεν ύπομένει.

Ο έρωτας βιάζεται.

Κι αυτή ή έλπίδα δεν του χρησιμεύει σε τίποτα, όταν φτάσει στο σημείο που είχε φτάσει τό έρωτικό ειδύλλιο του Αλεξάνδρου.

Εγράψαμε τό προόμιο αυτό, παρατάσαμε τις σκέψεις αυτές, γιά νά δικαιολογήσουμε την απόφασι που πήρε ό Αλέξανδρος, νά τελέσει πλέον τό γάμο του πραξικόπηματικώς, χωρίς νά περιμένη κανένα, χωρίς νά βασίζεται εις ύποσχέσεις.

Η άπελπισία του είχε φτάσει πλέον στο σημείο εκείνο, που ό άνθρωπος δεν βλέπει τίποτε άλλο εμπρός του, που άδιαφορεί γιά όλα και βαδίζει κατ' ευθείαν στο σκοπό του, από όποιονδήποτε όδίο μπορεί.

Κι αυτή ή Ασπασία Μάνου, ή τόσο συνετή, ή τόσο ύπομονη, ή διατηρούσα την ψυχραιμία της, παρά τη μεγάλη άγάπη την όποια αισθανόταν πρός τον Αλέξανδρο, είχε—όπως και παραπάνω γράφουμε—αποκάμει πλέον, είχε άπελπιστή. Δεν έβλεπε εμπρός της, παρά άοριστία και χάος.

Υποσχέσεις μόνον, ύποσχέσεις, που ό Θεός ήξερε πότε θα πραγματοποιούντο κι αν ακόμα θα πραγματοποιούντο ποτέ.

Έτσι ή απόφασις έλήφθη κι από τους δύο, και από τον Αλέξανδρο και από την Ασπασία νά τελέσουν τό γάμο τους, χωρίς νά βασισθούν πειά σε καμιά ύπόσχεσι, χωρίς νά λάθουν ύπ' όπιν τους καμιά περί του αντίθετου σύστασι, θυσίας στην άνάγκη τά πάντα, χάριν της ευτυχίας των, της ευτυχίας που τόσο έπόθησαν κι επί τόσα έτη όνειροπόλησαν.

Ο Αλέξανδρος έκμυστηρεύθηκε στην Ασπασία και στη μητέρα της τό σχέδιό του. Θα ζητούσε άδεια γάμου κι αν τοῦ

την ήρνούτο κι αυτή, αν ή Μητρόπολις του έφερνε—όπως θόταν—δυσκολίες, θα ζητούσε νά βρή έναν παπά, ό οποίος τούς στεφάνωνε ένα βράδυ, χωρίς πολλές φασαρίες και τράτες.

—Συμφωνείτε μαζί μου, κυρία Μάνου; ρώτησε ό Αλέξανδρος την μητέρα της άγαπημένης του.

—Μεγαλειότατε, άπάντησε ή κ. Μάνου, δεν είμ' έχω πει πού θα φέρω δυσκολίες στην ευτυχία σας. Κάμετε όπως θέλετε, κάμετε όπως σας φωτίσει ό Θεός. Είσαστε βασιλείς, είσαστε συγχρόνως και άνθρωποι, αγαπάτε, θέλετε νά νικήσετε την ευτυχία σας, ό Θεός μαζί σας λοιπόν!

—Ευχαριστώ! Σας ευχαριστώ! άπάντησε με καταστάση κίνησης ό Αλέξανδρος.

Και κατόπιν έστράφη στην άγαπημένη του Μπίκα.

—Αγαπητή μου Μπίκα, της ειπε, δεν έχουμε νά πούμε τίποτα απόλυτως τίποτε. Κάθε διαταγμός σου έξέλειπε πλέον. Δεν είνε;

—Ναί, άπάντησε άδιστακτως ή Ασπασία.

—Δεν θα σε κλονίσω τίποτε, δεν θα σ' άναγκάσω τίποτε πλὺτος ν' αλλάξης γνώμη. Δεν είν' έτσι;

—Μάλιστα, Αλέξανδρε. Έπληρα πειά την απόφασί μου. Φιβάλλεις γι' αυτό;

—Όχι, όχι, καθόλου μάλιστα, έτόνισε ό Αλέξανδρος, ποιημένος, γιατί θα μπορούσε πειά νά κανονισί τό μεγαλύτερο τμήμα που τόν άπασχολούσε τόσα χρόνια, μεγάλο της ζωής του όνειρο.

Άμέσως από την άλλη μέρα ό Αλέξανδρος άρχισε τις σχετικές με τό γάμο ενέργειες. Και πρώτα-πρώτα τόν έπέβαλε έκδοσις της άδειας γιά τό γάμο του. Θα έδιναν την άδεια αυτή ή θά του έρευνούσαν τις δυσκολίες, τηρούντες πάντοτε τά προνόμια.

Ήταν συνηθισμένος από τέτοιες άποφάσεις κι αυτή τη φορά έννοούσε νά τον άνη όριστικώς, νά μη χάσει άδικα τόν χρόνο του. Χρειάζόταν κυρίως φρονιμάδα και στικτικότητας. Νά μη μάθει κανείς τίποτε, νά νουν όλα με τάξι και ταχύτητα κι έπ' βρεθούν όλοι οι ένδιαφερόμενοι και οι λοθηλητάι, κυρίως οι τελευταίοι, πρὸς τόν σμένου γεγονότος.

Αλλοίμονο!... Κι' αυτή τη φορά ό Αλέξανδρος ελογάριαζε χωρίς τόν έναρμόνιστο πῶς δεν θ' άρνιόταν ή Μητρόπολις νά τοῦ βγάλη την άδεια του γάμου του.

Κι' αυτό συνέβη όμως. Καί ή Μητρόπολις εδρίσκειτο ενόψει της Κυβερνήσεως.

Ο Μητροπολίτης Αθηνών εγνώριζε τό τόσο λεπτό θέμα. Έγνώριζε ότι μέχρι της στιγμής δύο ή τρεις έρεσις άρνηθή εις τόν Αλέξανδρο νά τελέσουν τό μυστήριο του γάμου και νά τόν ένώσουν με την δίδα Μάνου. Έγνώριζε ότι τόσον οι γονείς του Αλεξάνδρου, όσον και ή Κυβέρνησις, δεν είχαν δώσει ακόμη την άδειαν των διά τόν γάμον αυτόν.

Όλοι αυτοί οι λόγοι άνάγκασαν φυσικά και την Μητρόπολιν νά είνε επιφυλακτική. Κι' έτσι, ό Αλέξανδρος άνέβη όριστικώς πλέον, ότι δεν έπρεπε νά ελπίζη τίποτε από κανέναν.

Αυτό τόν έπεισμάτωσε περισσότερο και έπήρε τέλος την απόφασι νά τελέσει τούς γάμους του, χωρίς νά ζητήση την άδεια κανενός. Τοῦ άρριόθεν ή ευχή ενός ιερέως, ενός άποστόλου, λειτουργού του Ύψιστου.

Πού θά βρισκόταν όμως ό ιερεύς, ό οποίος θα έπείσθη μυστήριο, άδιαφορώντας γιά τις συνέπειες της πράξεώς του; Κανένας δεν έδεχτο ν' αναλάβη μιά τέτοια ευθύνη.

Οι έμπιστοι φίλοι του Αλεξάνδρου, βλέποντας τόν πῶς πημνιό, άνέλαβαν τότε νά τόν διευκολύνουν, νά τόν έν-

από τη δύσκολη θέσι στην όποια βρισκόταν. Αν και ένήργησαν όμως ελικρινώς και δραστηρίως, δεν κατάρθρωσαν τίποτε απόλυτως.

Τās ενεργείας αυτές του Αλεξάνδρου και τών έμπιστων φίλων του εγνώριζε ή Κυβέρνησις, ή όποια έξασκούσε επ' αυτού και τοῦ περιβάλλοντός του σχετικήν επίβλεψιν. Βέβαια δέ, από τās πληροφορίας που είχε, ότι ό Αλέξανδρος δεν θα κατόρθωνε τίποτε, χωρίς την έγκρισί της, χωρίς την έπέμβασι της, δεν άνησυχούσε καθόλου και άφηνε τά πράγματα νά τραβήξουν τό όδίο τους.

Η περίοδος αυτή ύπήρξε γιά τόν Αλέξανδρο ή πλέον θλιβερά της όλιοετούς βασιλείας του και της ζωής του ολοκληρώου. Έστενοχωρείτο και επικραίνετο.

Ήταν διαρκώς σκυθρωπός και λυπημένος.

Ότε της Ασπασίας ή τρυφερότης, ότε τών φίλων του τά παρηγορητικά λόγια μπορούσαν νά τόν άνακουφίσουν.

Ήρθε μάλιστα στιγμή, που άποφάσισε, όριστικά πλέον, νά παραστή τοῦ θρόνου.

Την άπόφασί του αυτή θέλησε νά την άνακοίνωση άμέσως στον κ. Πρωθυπουργό. Δεν έδεχτο καμιά άναβολή, καμιά άλλη λύσι.

Ο πόθος του ήταν νά νυμφευθή τη άγαπημένη του.

Δεν ζητούσε τίποτε άλλο πέραν αυτού.

Την άπόφασί του αυτή, την όποιαν του ύπηγόρευσε ή άπελπισία του, την άνεκόνισε εις ένα τών πλέον στενών και έμπιστων φίλων του.

Έκείνος κατεπλάγη και θέλησε νά προλάβη την «συμφορά»... αυτή, όπως την εχαρακτήριζε.

—Συμφορά τό λέτε αυτό! τοῦ ειπε έξαλλος ό Αλέξανδρος.

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε, άπάντησε με θάρρος ό φίλος του.

Περί συμφοράς πρόκειται. Περί συμφοράς της δυναστείας σας.

—Ότε έχετε τη γνώμη...

—Έχω τη γνώμη, Μεγαλειότατε, ότι δεν πρέπει νά έπιμείνετε στην άπόφασί σας αυτή. Επιδέξτε μου νά σας πω ότι πρέπει νά σκεφθήτε πιδ ψυχραιμα, πρὶν προήτε και στο παραμικρό διάδημα ή πραξικόπημα.

Ο Αλέξανδρος άναστενάξε με πόνο.

—Δυστυχώς, δεν υπάρχει άλλη λύσις! ειπε.

Σκέφθηκε πολύ ως τώρα. Δεν κάνω τίποτε άλλο, παρά νά σκέπτομαι, νά σκέπτομαι. Και καταλήγω πάντα στο ίδιο συμπέρασμα, στην ίδια άπόφασι. Ότι ένας όδός μόνον οδηγεί πρὸς την ευτυχία που ζητώ, που όνειρεύομαι, που έπιδιώκω: Η παραισις μου από τό θρόνο.

—Και τόν πατέρα σας, Μεγαλειότατε; Τόν λημονάτε;

—Όχι, δεν τόν λημονώ. Δεν τόν ελπισώ. Ναι, σέ στιγμή, άφ' ότου έφυγε. Άλλά, τί θέλετε νά κάμω;

—Νά μη έπιμείνετε στην άπόφασί που έλάβατε, Μεγαλειότατε. Αυτό θα ήταν τό τελειωτικό χτύπημα κατά της δυναστείας.

Αν ό πατέρας σας ήταν εδώ αυτή τη στιγμή, τά ίδια θα σας έλεγε.

—Ναί, τό ξέρω... τό ξέρω... Όλα τά καταλαβαίνω... Έχεις δίκιο ασφαλώς... Άλλά δεν άνέχω πλέον... Έθυσιασα τό πάντα γιά νά μείνω εδώ και νά φυλάξω τό θρόνο του πατέρα μου... Υπέστηκα και ύφιστάμαι τά πάντα... Μά είμαι κι έγω άνθρωπος... Άγαπώ... Θέλω νά ευτυχίσω και νά κάμω ευτυχισμένη μαζί μου και τη γυναίκα που αγαπώ και ή όποια με λατρεύει...

—Και αυτό θα γίνη, Μεγαλειότατε.

—Πῶς θα γίνη;

—Όταν έρθη ή ώρα του—όταν έρθη τό πλήρωμα του χρόνου και θα έρθη ασφαλώς.

—Ω, σας παρακαλώ, σας ίκετεύω, μη μου μιλάτε και σεις όπως όλοι οι άλλοι. Έβαρέθηκα, σας βεβαιώ, ν' άκούω ύποσχέσεις. Έβαρέθηκα νά περιμένω. Έπειτα που έξερετε; Έως ή λύσις αυτή, νά είνε ή καλύτερη γιά όλους.

—Όχι, Μεγαλειότατε. Η λύσις αυτή είνε καλή μόνον γιά τούς έθνηους σας.

—Εστω λοιπόν. Ας γίνη τό θέλημά τους. Ας γίνη ή έπιθυμία τους...

—Επιμένετε, Μεγαλειότατε;

—Απόλυτως.

—Κι' αν βρισκόταν ιερεύς, ό όποιος νά ευλογήσει τό γάμο σας;

—Ο Αλέξανδρος κούνησε με διαταγμό τό κεφάλι του και χαμογέλασε με πίκρα.

—Περί αυτού άκριβώς πρόκειται, ειπε. Κατάντησα άποδιοπομπαίος τράγος! Κανείς δεν δέχεται νά με ένωση με την κόρη σου.

—Κι' αν βρισκόταν ιερεύς, ό όποιος νά ευλογήσει τό γάμο σας;

—Ο Αλέξανδρος κούνησε με διαταγμό τό κεφάλι του και χαμογέλασε με πίκρα.

—Περί αυτού άκριβώς πρόκειται, ειπε. Κατάντησα άποδιοπομπαίος τράγος! Κανείς δεν δέχεται νά με ένωση με την κόρη σου.

—Κι' αν βρισκόταν ιερεύς, ό όποιος νά ευλογήσει τό γάμο σας;

—Ο Αλέξανδρος κούνησε με διαταγμό τό κεφάλι του και χαμογέλασε με πίκρα.

—Περί αυτού άκριβώς πρόκειται, ειπε. Κατάντησα άποδιοπομπαίος τράγος! Κανείς δεν δέχεται νά με ένωση με την κόρη σου.

—Κι' αν βρισκόταν ιερεύς, ό όποιος νά ευλογήσει τό γάμο σας;

—Ο Αλέξανδρος κούνησε με διαταγμό τό κεφάλι του και χαμογέλασε με πίκρα.

—Περί αυτού άκριβώς πρόκειται, ειπε. Κατάντησα άποδιοπομπαίος τράγος! Κανείς δεν δέχεται νά με ένωση με την κόρη σου.

ρη που αγαπώ.

—Τό γνωρίζω, Μεγαλειότατε. Και γι' αυτό άκριβώς σας ρωτώ: Αν τό ζήτημα αυτό έκανονίζετο έξαφνα;

—Πῶς;

—Κατά τρόπο άπλούστατο.

—Δεν σας έννοώ. Υπάρχει λοιπόν μιά τόσο άπλή λύσις, την όποια δεν σκέφθηκα έγώ;

—Την σκεφθήκατε, Μεγαλειότατε, και πολύ μάλιστα.

—Τό σκέφθηκα και έρεύνησα, αλλά δεν έκαμα τίποτε. Έχασα πειά κάθε έλπίδα. Δεν εύρίσκεται ένας άγαθός λευίτης, ό όποιος νά δεχθή νά τελέσει τό γάμο μου;

—Κι' αν εύρεθή;

—Ποῦ; Στη γή του Πυρός;

—Όχι, Μεγαλειότατε. Έδώ, στην πρωτεύουσα.

Τά μάτια του Αλεξάνδρου άστράψαν, γεμάτα έλπίδα.

—Γνωρίζετε σεις, ρώτησε, ένα τέτοιο πρόσωπο και δεν μου τό λέγατε τόσον καιρό;

—Όχι άκριβώς, Μεγαλειότατε. Άλλά έλπίζω, και τό έλπίζω σοβαρώς, ότι θα βρω τό πρόσωπο που μάς χρειάζεται.

—Μάταιες έλπίδες, φροῦδες έλπίδες, γιά νά περνά ό καιρός. Όχι, όχι. Θα κάμω εκείνο που άποφάσισα.

—Ικετεύω τη Μεγαλειότητά σας, νά κάμη δυό-τριών ήμερών ύπομονή. Ν' αναβάλη την έκτέλεσι της άποφάσεώς της γιά δυό-τρείς ήμέρες.

Ο Αλέξανδρος έδίσταξε.

Είχε χάσει την πίστι του τόν τελευταίο καιρό.

Η καρδιά του είχε ξεχειλίσει από άπελπισία.

Ο συνουλητής του τόν έκύτταξε μ' άγωνία, περιμένοντας την άπάντησί του.

Πέρασαν έτσι αρκετά λεπτά σιωπής.

Ο Αλέξανδρος σκεφτόταν.

Ήταν άναποφάσιτος.

Και θ' άπαντούσε ασφαλώς άρνητικά, αν δεν έμπαινε μέσα αυτή τη στιγμή ή δισ Μάνου.

Η άπρόοπτη αυτή εμφάνισις της συνεκίνησε τόν Αλέξανδρο.

Ποθούσε τόσο νά ένωθι μαζί της, χωρίς νά φτάση στα άκρα, χωρίς ν' άναγκαστή νά προβή σε πραξικόπημα, ώστε γυρίζοντας πρὸς τό φίλο του, τοῦ ειπε:

—Εστω. Συμφωνώ μαζί σας. Δέχομαι τόν δρο σας.

—Ευχαριστώ, Μεγαλειότατε, γιά την τιμή που μου κάνετε, άπάντησεν εκείνος. Θα προσπαθήσω νά φανώ άξιος αυτής και νά σας ευχαριστήσω.

—Ο Θεός νά σας βοηθήσει.

Όλίγα λεπτά κατόπιν, ό Αλέξανδρος έμεινε μόνος με την Ασπασία. Και χωρίς νά διαστάση καθόλου, της έξήγησε τί συνέβαινε και ποιά άπόφασι, άπόφασι όριστική, είχε λάβει.

—Όπως γράψαμε και προηγούμενως, στην άπελπισία που είχε φτάσει, άδιαφορούσε γιά τά μέσα γάρνι του σκοπού.

Άλλωστε δεν μπορούσε νά βλέπη πειά τόν Αλέξανδρο νά στενοχωρείται και νά μαραίνεται, έξ αιτίας της ιστορίας αυτής.

—Εύχομαι μ' όλη μου την καρδιά, ειπε στον Αλέξανδρο, νά τελεωσώ ή ύπόθεσις αυτή και θα τελεωσώ, είμαι βέβαιη. Αρκετά θα αντιστήκαμε, αρκετά σαρκίακι ήπιαμε. Είνε καιρός νουίζω, νά χαρούμε την ευτυχία μας.

Τά λόγια της έμψυχώσανε τόν Αλέξανδρο.

Την έθελε νά καθήση πλάι του κι άρχισαν νά σχεδιάζουν ά-βάκα και με άφέλεια, σαν μικρά παιδιά, τά τοῦ γάμου τους.

—Θά παντρευτούμε ένα βραδάκι κρυφά, μυστικά, χωρίς σπουρο, ειπε ό Αλέξανδρος, λάμποντας από ευτυχία, στη σκέψι αυτή. Συμφωνείς, Μπίκα μου;

—Μά ναί... Απολύτως... Αυτό δα έλεψε νά καλέσάμε και τη μουσική της Φροῦδας...

Ο Αλέξανδρος έγέλασε.

Ο γάμος θα γίνη σε κανένα έρμηκό εκκλησιάκι, ειπε κατόπιν.

—Όχι, όχι, δεν είνε φρόνιμο αυτό, όπείτεινε ή Ασπασία. Και στα πιο έρμηικά μέρη, υπάρχουν περιέργοι. Μάτια που βλέπουν, αυτά που άκούνε. Όχι... Όχι...

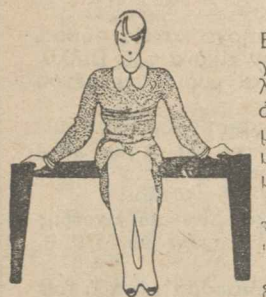
—Τότε, ειπε ό Αλέξανδρος, θ' αφήσουμε κατά μέρος και τό εκκλησιάκι και την ποιήσι του και νά τελέσουμε τό γάμο μας στο σπίτι νά σε κανένα άλλο, πολύ φιλικό μας σπίτι. Συμφωνείς;

—Και βέβαια. Αυτό είνε σωστό και φρόνιμο.

(Ακολουθεί)

ΕΝΑ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Ο "ΦΑΟΥΣΤ", ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

ΕΡΑ από τα θυνά του Χάρτε, στις Άγριες κοιλάδες του Σίρκε και του "Ε-λαντ, μαζευόντουσαν μία φορά το χρόνο, από τα τέσσερα πέρατα της γης όλες η μάγισσες, οι μάγοι κ' η στρίγγλες, σε μία δαιμονική γιορτή, που ήταν γνωστή με τ' όνομα «Η Βαλπούργεια Νύχτα».

Εκεί είχε οδηγήσει ο Μεφιστοφελής τον Φάουστ, ενώ η φτωχή Μαργαρίτα έμενε μονάχη με τις τύψεις της.

Ο Σατανάς είχε υποσχεθεί αυτήν τη διασκέδασι στον Άνθρωπο, ο οποίος του πούλησε την ψυχή του. Τού είχε πη πως εκεί, σ' ένα φαράγγι, θα εύρισκε σπάνια και ατίμητα χρυσαφικά για να τα δωρήσει στην αγαπημένη του, τη μέρα του γάμου τους. Μά αυτό ήταν μία πρόφασι. Ο σκοπός του Μεφιστοφελή ήταν άλλος: Αφού έκαιε τον Φάουστ φονιά, ήθελε να τον κάνει τώρα και άτιμο.

Ήθελε να τον κάνει να φοβερώτερα ψυχικά μαρτύρια...

Έτσι, εκείνη τη νύχτα, ο Σατανάς και ο Άνθρωπος σκαρφά-λυναν στους κολασμένους θράχους του Χάρτε. Φωσφορισμοί πούθγιναν μεσ' απ' το θούρκο, τούς φώτιζαν το δρόμο. Το μέρος ήταν απόκρημνο.

Κρατήσου από την ουρά μου, φώναξε σε μία στιγμή του Φάουστ ο Μεφιστοφελής.

Μά τα τελευταία του λόγια υόλις άκούστηκαν. Έξαφνα, ση-κάθηκε μία τρομερή άνεμοζάλη. Σύννεφα μολυβένια σωριά-στηκαν στον ουρανό κ' έκαναν ακόμη πιο βαθύ το σκοτάδι. Τά δάση άρχισαν να βογγούν κ' η κούκουδάγιες έφευγαν τρομαγ-μένες. Έτριζαν κ' έπαζαν τα κλαδιά, με πάταγο σωριαζόν-τουςαν οι κορμοί των δέντρων. Και το θουνό δλόκληρο, από κάτω ως επάνω, άντηχούσε τώρα από ένα βί-αι, όρμητικό, δαιμονικό τραγούδι.

Η διαβολική γιορτή άρχιζε...

Μου φαίνεται πως φτάνουν οι όρ-νιασπαί, φώναξε ο Μεφιστοφελής δυ-νατά, για να γίνει άκουστός μέσα σ' αυτό το παιδαριόμιο.

Και πραγματικά, εκείνη τη στιγμή, ένα τσοόμιο ιλιγγίσιες φάπες ν' ά-νεβαίν από την πλαγιά του θουνού.

Ανέβαιναν και ψιλοτραγουδούσαν, κάγγαζαν και πειραζόντουσαν μετα-ξύ τους, με θρωυόλογα χυδαία.

Πάστε με μαζί σας! άκούστηκε ή φωνή μιας γρημαγίσισης, άνάμεσα στους θράχους. Καιός τώρα που πα-σχίζω ν' άνεβώ, με πάντα με προ-σπερνούν και υ' άφίνουν πίσω οι άλ-λοι. Πάρτε με!...

Κανείς όμως δεν της έδωσε σημασία. Όλοι άνεβαιναν.

Κύττα, επανέλαβεν ο Μεφιστοφελής, άνάμεσα στη δαιμο-νική αυτή κοσμοπλημύρα. Σκουντούν, σπρώχνονται, γαυγίζουν, φουρίζουν, φλυαούν, αστράφτουν, θρωμούν... Άληθινό μαγικό στοιχείο! Εμπρός, κρατήσου καλά!

Γύρισε πίσω για να ιδη τον Φάουστ, μά δεν τον είδε. Ένα τρελλό τσοόμιο μαγισών τον είχε παρασύρει.

Α! κραύγασε ο Σατανάς. Μας χώρισαν! Δαιμονισμένη φάρα!...

Άρχισε να σπρώχνει δεξιά κι' άριστερά με όρμη και κατώρ-θασε να πλησιάσει τον Φάουστ.

Πνεύμα της αντίλογίας, τού είπε ο Φάουστ, εύθυμος πειά με όλα αυτά που συνέβαιναν, εμπρός, οδηγησε με! Σωστά τό σκέπτηςες ν' άνεβούμεις έδώ τη νύχτα αυτή των όργιών!

Η συγκέντρωσι των μαγισών έμεγάλωνε δλοένα κι' ο θό-ρυθος που έκαναν γινότανε μεγαλειότερος.

Πάμε, είπε ο Μεφιστοφελής στον Φάουστ. Θά θρής εύθυμες συντροφίες παραπέρα... Άφισε το πλήθος να θορυβή. Βλέπω έδώ μάνισιες νέες δλόγυμες και γρηές που σκεπάζονται συ-νετά. Έλα μαζί μου. Άκούω όργανα να παίζουν. Δεν ύπάρχει στενογώρια έδώ. Έλα, κύριε δόκτορα!

Προχώσαν άνάμεσα στις μάνισιες, στις στρίγγλες, σε όλη εκείνη τη δαιμονική εάρα, που είχε πλημμυρίσει τούς απόκρη-μινους θράχους του Χάρτε. Ο συναισθημός ήταν τρομερός.

Κύττα, είπε ο Μεφιστοφελής. Ο σπρόβιλος του πλήθους όρμα δλος προς τα ψηλά...

Μά ο Φάουστ δεν άποκρίθηκε. Ένα πλάνο, ένα θεσπέσιο ό-ραμα είχε άποσπάσει την προσοχή του. Ήταν μία όμοιοτάτη γυνάικα, μισοάπλωμένη κατάγυμνη επάνω στο γρασίδι.

Ποιά είνε εκείνη έκει;

ΚΑΤΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΛΑΪΚΕΥΣΙΝ

(Ο Άνθρωπος που πούλησε στον Διάβολο την ψυχή του)

—Κύτταξέ την καλά, άπάντησε ο Σατανάς. Είνε ή ΛΑΙΒ.

—Ποιά, είπες;

—Η πρώτη γυναίκα του Άδάμ. Φυλάξου καλά από τα ό-ραία μαλλιά της. Είνε το μοναδικό της σολίδι. Μά όποιος μπλέξει μ' αυτήν, δεν τον άφίνει εύκολα πειά.

Προχώρησαν ακόμα. Είχαν φτάσει τώρα σε ένα σημείο, όπου μάγοι, μάγισσες και στρίγγλες γλεντοκοπούσαν, χορεύαν ασε-μνους χορούς κι' όργιαζαν.

—Έλα, να μπόυμε κ' έμείς στο χορό, πρότεινε ο Μεφιστο-φελής.

Ο Σατανάς καταλάβαινε πως το δαιμονικό γλέντι, στο ό-ποιο είχε παρασύρει το θύμα του, έφερνε γοργά τα άποτέλε-σματα που περιέμενε: Ο Φάουστ εχευόσε μέσα σ' αυτήν την αλλόκοτη παραζάλη, εκείνην, την όποία είχε κάνει τόσο δύσ-συχυσμένη. Και ήθελε τώρα να σπρώξει τα πράγματα ός την άκρη.

Ο Φάουστ δέχτηκε την πρότασί του. Πλησίασε μία νεορή μά-γισσα και την κάλεσε να χορέψουν μαζί. Ο Μεφιστοφελής πια-γιά ταίρι του μία κακομούτσουνη γρηά μάγισσα. Και τα δύο ζεύγη άρχισαν να στροβιλίζονται. Ο Φάουστ τραγουδούσε, γο-ρεύοντας με τη νέα:

«Στον ύπνο μου είδα στολισμένη,
με δύο μύλα νέα μπλιά.

Ήταν πολύ χαριτωμένη
κ' έμοιαζε όρρα καπέλιά.

Στην άλλη στροφή του χορού, ή νέα άπαντούσε τραγουδών-τας:

«Στά μύλα χάνεται ή ψυχή σου,
απ' τον καιρό του παραδείσου.

Μά να τ' όθης ήταν γρηαστό
και στο δικό μου κίπο έδώ.

Ή γρηά πάλι που χόρευε με το
Μεφιστοφελή, τραγουδούσε:

«Άλογόποδοε άγροντά μου,
σε χωρετώ απ' την καρδιά μου.

Οί άλλοι στίχοι που έλεγε ήταν
πολύ άσεμνοι και χυδαίοι. Η γρηά
και ο Σατανάς χορεύαν και γο-
ύσε λίγο, ο Μεφιστοφελής είδε πού
Φάουστ ν' άφίνει έξαφνα τη νέα με
την όποία χόρευε και να τρέχει μα-
κριά κ' αυτός της γρηά κ' έτρεξε πίσω
του.

—Τί έχεις; τού είπε. Γιατί άρπας-
τό όρραίο κορίτσι;

—Μή με ρωτάς! Έκανε ο Φάουστ
αηδισμένος.

—Μά γιατί; Τραγουδούσε όρρα
φά όστόσο...

—Ναι! Μά, άνάμεσα στα τραγούδιά της, είδα ένα κόκκινο πού-
τικι που έξφυγε από το στόμα της!

Ο Μεφιστοφελής γέλασε.

—Σπυδαίο πράγμα! Έκανε. Αυτά κάθεται και προσέχει
«Έλα, ξανάρχισε το χορό. Το κορίτσι είνε καταδεχτικό και ή
γυρίσης κοντά του, θά ξεχάσει εύχαρίστως την προσβολή που
του έκανες...

Ο Φάουστ δεν τού έδωσε άπάντησι. Είχε καρφώσει κάτω
πιο πέρα το βλέμμα του κ' έμενε άφωνος. Φανόταν απεπαρ-
μένος. Ο Μεφιστοφελής άκολουθούσε το βλέμμα του κ' έξαφνα
έκανε έναν άσχημο μορφοσμό. Ο Φάουστ πήγε πιο κοντά πού
και τού είπε, δείχνοντάς του με το χέρι:

—Βλέπεις, Μεφιστο, έκει, μία κόρη όχρη και όρρα πει-
στέκει μονάχη άπόμερα;

Η φωνή του ήταν παραλλαγμένη, επρόδιδε την πιο μελα-
γχολική.

—Μεφιστο! πρόσθεσε. Αυτή μοιάζει με την καλή μου τη Μα-
ργαρίτα!...

Ο Μεφιστοφελής έκανε ξανά ένα μορφοσμό.

—Άφισε την αυτήν, είπε και προσπάθει να τραβήξει
Φάουστ από τον μανδύα του. Κάνει κακό το κύτταγμα της!

—Γιατί; Γιατί; Μεφιστο;

—Είνε μία εικόνα μαγική, ένα είδωλο... Είνε κακό το σπώ-
πνημα της. Το στυλωμένο βλέμμα της παγώνει το αίμα του
άνθρώπου, τον άπολιθώνει. Δεν έχεις άκούσει ένα μύθειο
τη Μέδουσα;

Μά ο Φάουστ δεν άκουε τίποτε απ' όλα αυτά.

—Αυτά είνε! ψιθύρισε άργά, σαν μέσα σ' όνειρο. Αυτά
άληθινά νεκρού μάτια, που δεν τ' έκλεισε χέρι άγαπημένο...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις — πληροφορίες — κεντσαμπολιό)

ΚΕΙΝΟΣ, που θά ήθελε να γράψει μία διατρι-
βή περί διαζυγίου, θά έπρεπε άποραϊτήτως να
παρακαλέσει τη μεγάλη βεντέττα Γκλόρια Σβάν-
σον να τού πη τί εντιμώσεις και τί συμπερά-
σματα έβγαλε...από τούς τέσσερες άτυχείς γά-
μους της!...

—Τέσσερες φορές παντρεύτηκα μέχρι σήμε-
ρα, είπε τελευταία ή πρώτη βασίλισσα του γα-
λλικού κινηματογράφου, και μπορώ να καη-
θώ ότι γνωρίζω καλά την ψυχολογία και τη
νοοτροπία των άνδρων στο ζήτημα του γάμου.

Ο πρώτος σύζυγός μου, ο ήθοποιός Γουάλλας
Μπέρν, με μεταχειριζότανε σαν να ήμουν ζω-
ντινά έξη χρόνων. Ο δεύτερος, ο Ένρικετ Σάμπα, με θεωρούσε το
ήμισυ θύμα του κόσμου και μου μιλούσε έκτακτικώς, στανρόνοντάς τα
λέρα του, σαν να είχε μπροστά του το άγαλμα μιας Παναγίας! Ο
τρίτος, ο μακαρίσιος Ντέ λ'α Φαλάξ, μου έδινε τόση προσοχή, όση δι-
νοει συγγραφέας σε μία μιλία που κλέβεται στο μανίκα μιας. Μά ο τέταρ-
τος, ο Μιχαήλ Φάμμερ, ήταν ο πιο άνιψόφορος απ' όλους, γιατί πί-
στευε βαθιά ότι ο προσημύς μου σ' αυτόν τον κόσμο ήταν να γίνει
αρχιστράτηγος. Φάμμερ και τίποτε περισσότερο! Κανείς από τούς τέσ-
σερες σύζυγους μου δεν έκανε την άλλη και λογική σκέψη, ότι είμαι...ή
Πάλαρ Σβάνσον, ότι έχω, επιτέλους, κάποια προ-
σπαγήματα... Τέτοιο είνε βίαι οι άνδρες! Τόρυν-
ται, ερωσιάζονται, απάγχονται! Τους έχω βαρεθεί ό-
λος, γιατί βίαι είνε όμοιοι. Δεν συμβαίνει διως
το ίδιο καί...με το χόημα. Ένα χαρτονομίσμα χί-
λων δολαρίων δεν μοιάζει ποτέ μ' ένα άλλο χι-
λίσμα... Γι' αυτό προτιμώ σήμερα το χόημα από
όλους τούς άνδρες!...

Ο σπινάκις ενός Παρισινού κινηματογραφικού
προδουτού έπέβαλε μία μέρα, έντελώς ξαφνικά, σ'
τη σκηνή, στην Γκαμπό Μορλάι — την άλη-
θινή πρωταγωνίστρια του «Κατηγορούμένη, έ-
ντιμη» — την έξις ερώτησι:

—Τι φρονείτε περί τού έρωτος;

Η Γκαμπό έμεινε λίγο σκεπτική και ύστερα άπο-
κρίθηκε, κοιτώντας μελαγχολικά το κεφάλι της:

—Πά να πη κανείς καλά πράγματα για τον έ-
ρωτα, πρέπει να ζητήσει τη συνδρομή της...φαντα-
σίας του! Κι' έγώ, όμοιογός, πως δεν έχω διόλου
φαντασία!...

Και σε λίγο πρόσθεσε, στον ίδιο άπαισιόδοξο
τόνο:

—Πε άλλο, για να μιλήσουμε για κάτι, πρέπει
πρώτα να έξουμε καλή... Μά ποιος είνε ο άνθρωπος
έκτος, που θά μπορέσει να καηγήσει ότι γνώρισε
τη ζωή του τον πραγματικό έρωτα; ...

—Αυτή λατύνω, είνε ή «Νανά»; Αυτό το κα-
ρυσισμα που νά όνομασθί φίλιμ!...

—Απορώ!

Το Παλιό κοινό, που δεν διαμορφώθηκε με σφιγμένα κατ' της
καρδιάς, που διεκρίσε στη μνήμη του μεγάλου Ζολά ένας άσυνείδη-
τος Αμερικανός σκηνοθέτης!...

Κ' αυτές τίς βίαιες φράσεις κατακεραυνώνε τελευταία ή περίφημη
Αντα είνε οι κόρφοι που μου άνοιξε ή Μαργαρίτα... Αυτό, χω-
ρίς άλλο, είνε το γλυκό της κορμί που έχω άγκαλιάσει!...

—Μαγεία είνε όλα αυτά, εύκολόπιστε τρελλέ! τού φώναξε ο
Μεφιστοφελής. Φυλάξου! Ο καθείς που την θλέπει, νομίζει πως
αυτή είνε ή αγαπημένη του!...

Ο Φάουστ είχε γίνει κατάχλωμος.

—Τί ήθελ' αυτός π' αυτός μαζί!... ψιθύρισε. Δεν μπορώ να χω-
ρίσω απ' αυτό έδώ το βλέμμα... Τί αλλόκοτη που είνε αυτή ή
πλάστης κορδελίτσα που στολίζει το λαμό της... Δεν φαίνεται
αλλά σε μία στιγμή, ή μαγική όπτασία τού είχε άποκαλύ-
ψει ή άλη την τραγωδία που θά ζούσε, μόνη και έγκαταλειμ-
μένη ή αγαπημένη του!...

Ο Φάουστ είχε γίνει κατάχλωμος.

—Τί ήθελ' αυτός π' αυτός μαζί!... ψιθύρισε. Δεν μπορώ να χω-
ρίσω απ' αυτό έδώ το βλέμμα... Τί αλλόκοτη που είνε αυτή ή
πλάστης κορδελίτσα που στολίζει το λαμό της... Δεν φαίνεται
αλλά σε μία στιγμή, ή μαγική όπτασία τού είχε άποκαλύ-
ψει ή άλη την τραγωδία που θά ζούσε, μόνη και έγκαταλειμ-
μένη ή αγαπημένη του!...

Ο Φάουστ είχε γίνει κατάχλωμος.

—Τί ήθελ' αυτός π' αυτός μαζί!... ψιθύρισε. Δεν μπορώ να χω-
ρίσω απ' αυτό έδώ το βλέμμα... Τί αλλόκοτη που είνε αυτή ή
πλάστης κορδελίτσα που στολίζει το λαμό της... Δεν φαίνεται
αλλά σε μία στιγμή, ή μαγική όπτασία τού είχε άποκαλύ-
ψει ή άλη την τραγωδία που θά ζούσε, μόνη και έγκαταλειμ-
μένη ή αγαπημένη του!...

Ο Φάουστ είχε γίνει κατάχλωμος.

—Τί ήθελ' αυτός π' αυτός μαζί!... ψιθύρισε. Δεν μπορώ να χω-
ρίσω απ' αυτό έδώ το βλέμμα... Τί αλλόκοτη που είνε αυτή ή
πλάστης κορδελίτσα που στολίζει το λαμό της... Δεν φαίνεται
αλλά σε μία στιγμή, ή μαγική όπτασία τού είχε άποκαλύ-
ψει ή άλη την τραγωδία που θά ζούσε, μόνη και έγκαταλειμ-
μένη ή αγαπημένη του!...

Ο Φάουστ είχε γίνει κατάχλωμος.

—Τί ήθελ' αυτός π' αυτός μαζί!... ψιθύρισε. Δεν μπορώ να χω-
ρίσω απ' αυτό έδώ το βλέμμα... Τί αλλόκοτη που είνε αυτή ή
πλάστης κορδελίτσα που στολίζει το λαμό της... Δεν φαίνεται
αλλά σε μία στιγμή, ή μαγική όπτασία τού είχε άποκαλύ-
ψει ή άλη την τραγωδία που θά ζούσε, μόνη και έγκαταλειμ-
μένη ή αγαπημένη του!...

Ο Φάουστ είχε γίνει κατάχλωμος.

—Τί ήθελ' αυτός π' αυτός μαζί!... ψιθύρισε. Δεν μπορώ να χω-
ρίσω απ' αυτό έδώ το βλέμμα... Τί αλλόκοτη που είνε αυτή ή
πλάστης κορδελίτσα που στολίζει το λαμό της... Δεν φαίνεται
αλλά σε μία στιγμή, ή μαγική όπτασία τού είχε άποκαλύ-
ψει ή άλη την τραγωδία που θά ζούσε, μόνη και έγκαταλειμ-
μένη ή αγαπημένη του!...

Ο Φάουστ είχε γίνει κατάχλωμος.

—Τί ήθελ' αυτός π' αυτός μαζί!... ψιθύρισε. Δεν μπορώ να χω-
ρίσω απ' αυτό έδώ το βλέμμα... Τί αλλόκοτη που είνε αυτή ή
πλάστης κορδελίτσα που στολίζει το λαμό της... Δεν φαίνεται
αλλά σε μία στιγμή, ή μαγική όπτασία τού είχε άποκαλύ-
ψει ή άλη την τραγωδία που θά ζούσε, μόνη και έγκαταλειμ-
μένη ή αγαπημένη του!...

Ο Φάουστ είχε γίνει κατάχλωμος.

—Τί ήθελ' αυτός π' αυτός μαζί!... ψιθύρισε. Δεν μπορώ να χω-
ρίσω απ' αυτό έδώ το βλέμμα... Τί αλλόκοτη που είνε αυτή ή
πλάστης κορδελίτσα που στολίζει το λαμό της... Δεν φαίνεται
αλλά σε μία στιγμή, ή μαγική όπτασία τού είχε άποκαλύ-
ψει ή άλη την τραγωδία που θά ζούσε, μόνη και έγκαταλειμ-
μένη ή αγαπημένη του!...

Ο Φάουστ είχε γίνει κατάχλωμος.

—Τί ήθελ' αυτός π' αυτός μαζί!... ψιθύρισε. Δεν μπορώ να χω-
ρίσω απ' αυτό έδώ το βλέμμα... Τί αλλόκοτη που είνε αυτή ή
πλάστης κορδελίτσα που στολίζει το λαμό της... Δεν φαίνεται
αλλά σε μία στιγμή, ή μαγική όπτασία τού είχε άποκαλύ-
ψει ή άλη την τραγωδία που θά ζούσε, μόνη και έγκαταλειμ-
μένη ή αγαπημένη του!...

Ο Φάουστ είχε γίνει κατάχλωμος.

—Τί ήθελ' αυτός π' αυτός μαζί!... ψιθύρισε. Δεν μπορώ να χω-
ρίσω απ' αυτό έδώ το βλέμμα... Τί αλλόκοτη που είνε αυτή ή
πλάστης κορδελίτσα που στολίζει το λαμό της... Δεν φαίνεται
αλλά σε μία στιγμή, ή μαγική όπτασία τού είχε άποκαλύ-
ψει ή άλη την τραγωδία που θά ζούσε, μόνη και έγκαταλειμ-
μένη ή αγαπημένη του!...

Ο Φάουστ είχε γίνει κατάχλωμος.

—Τί ήθελ' αυτός π' αυτός μαζί!... ψιθύρισε. Δεν μπορώ να χω-
ρίσω απ' αυτό έδώ το βλέμμα... Τί αλλόκοτη που είνε αυτή ή
πλάστης κορδελίτσα που στολίζει το λαμό της... Δεν φαίνεται
αλλά σε μία στιγμή, ή μαγική όπτασία τού είχε άποκαλύ-
ψει ή άλη την τραγωδία που θά ζούσε, μόνη και έγκαταλειμ-
μένη ή αγαπημένη του!...

Ο Φάουστ είχε γίνει κατάχλωμος.

—Τί ήθελ' αυτός π' αυτός μαζί!... ψιθύρισε. Δεν μπορώ να χω-
ρίσω απ' αυτό έδώ το βλέμμα... Τί αλλόκοτη που είνε αυτή ή
πλάστης κορδελίτσα που στολίζει το λαμό της... Δεν φαίνεται
αλλά σε μία στιγμή, ή μαγική όπτασία τού είχε άποκαλύ-
ψει ή άλη την τραγωδία που θά ζούσε, μόνη και έγκαταλειμ-
μένη ή αγαπημένη του!...

Ο Φάουστ είχε γίνει κατάχλωμος.

—Τί ήθελ' αυτός π' αυτός μαζί!... ψιθύρισε. Δεν μπορώ να χω-
ρίσω απ' αυτό έδώ το βλέμμα... Τί αλλόκοτη που είνε αυτή ή
πλάστης κορδελίτσα που στολίζει το λαμό της... Δεν φαίνεται
αλλά σε μία στιγμή, ή μαγική όπτασία τού είχε άποκαλύ-
ψει ή άλη την τραγωδία που θά ζούσε, μόνη και έγκαταλειμ-
μένη ή αγαπημένη του!...

Ο Φάουστ είχε γίνει κατάχλωμος.

—Τί ήθελ' αυτός π' αυτός μαζί!... ψιθύρισε. Δεν μπορώ να χω-
ρίσω απ' αυτό έδώ το βλέμμα... Τί αλλόκοτη που είνε αυτή ή
πλάστης κορδελίτσα που στολίζει το λαμό της... Δεν φαίνεται
αλλά σε μία στιγμή, ή μαγική όπτασία τού είχε άποκαλύ-
ψει ή άλη την τραγωδία που θά ζούσε, μόνη και έγκαταλειμ-
μένη ή αγαπημένη του!...

Ο Φάουστ είχε γίνει κατάχλωμος.

—Τί ήθελ' αυτός π' αυτός μαζί!... ψιθύρισε. Δεν μπορώ να χω-
ρίσω απ' αυτό έδώ το βλέμμα... Τί αλλόκοτη που είνε αυτή ή
πλάστης κορδελίτσα που στολίζει το λαμό της... Δεν φαίνεται
αλλά σε μία στιγμή, ή μαγική όπτασία τού είχε άποκαλύ-
ψει ή άλη την τραγωδία που θά ζούσε, μόνη και έγκαταλειμ-
μένη ή αγαπημένη του!...

Ο διάσημος ήθοποιός του κινηματογράφου
Σαρλ Μπουαγιέ

Άλλοτε ήθοποιός του κινηματογράφου Φραντζέσκα Μπερτίνι, περαστική
από το Παρίσι, μπρός σ' ένα κύκλο γνωστών της, σ' ένα πιάτο της
Μονιάρτης, την ταινία που προβάλλεται τώρα, με υπόθεση παρόμοια,
ήδη, από τη «Νανά», το άθάνατο μυθιστόρημα του Αικυλίου Ζολά...
Και ή αλήθεια είνε πως βίαι οι ξένοι κομικοί άγανάκτησαν ότι μονάχα
με τον σκηνοθέτη, που κατέστρεψε το έργο του μεγάλου Ζολά, αλλά
και με την πρωταγωνίστρια, την Άννα Στέν, που δέχτηκε να παίζει
σ' ένα τέτοιο έξοχόβλημα!...

—Δεν επιτρέπεται να διαστρέφουμε τόσο άσυστολά τη σκέψη ενός
μεγάλου συγγραφέως! έξασολούθησε, έξάλλη, ή Φραντζέσκα Μπερτίνι.
Έπαιξα κι' έγώ σε πολλά φίλμ, άπαινεύσιμα από θεατρικά έργα ή ρο-
μάντσα, μά σεβάσθηκα πάντοτε το πρωτότυπο!... Δεν έκαμα ότι μου
κατέβαινε!... Θα προτιμούσα να μείνω άνεργη, παρά να έξεντελίσω
ένα λογιτεχνικό έργο... Όταν ένας καλλιτέχνης δέχεται να κάνει τέ-
τοιες παραχωρήσεις απέναντι του σκηνοθέτη του, είνε άνάξιος να λέ-
γεται καλλιτέχνης!...

Κόντενε να έμμερσήσει στη Μονιάρτη, μά ή Φραντζέσκα έξασολού-
θησε να βοήξει και τον Άμερικανό σκηνοθέτη και την Άννα Στέν!...

Η Έδιθ Μερά, ή γνωστοτάτη Γάλλη ήθοποιός του θεάτρου και του
κινηματογράφου, άποπεράθηκε, πριν από δυό βδομάδες, ν' άυστο-
νήσει, παίρνοντας μία μεγάλη δόσι βερονιά. Και αν εκείνο το πρωί ή
καμαριέρα της δεν είχε το προσάθημα ότι κάτι
συνέβαινε στην κυρία της και δεν πήγαινε στο δο-
μάτιό της, για να την διησέ τί κατάσταση βρισκό-
τανε και να τρέξει άμέσως να φωνάξει ένα γιατρό,
ή όρρα πρωταγωνίστρια τόνων φίλιμ δεν θά ζού-
σε πειά σήμερα!...

Ποιοι ήσαν όμως οι λόγοι, που άνάγκασαν την
καλλιτέχνη να δέσει ένα τέμα στη ζωή της, μά
ζωή, που την θεωρούσαν βίαι άξιοζήλευτη από πά-
σης άπόψεως; Και αυτοί άκόμα οι πιο στενοί φί-
λοι της βεντέττας δεν μπόρεσαν να δώσουν μία
άπάντησι στο έρώτημα αυτό...

—Η πλήξη, μά βαθιά άπογοήτευσι, μ' έκαναν
να μη βρωσω πειά καμιά χαρά στη ζωή! είπε ή
Μερά, όταν επανέκτησε τις αισθήσεις της.

Φαίνεται όμως ότι και ή λύπη, που δοκίμασε για
το θάνατο ενός αγαπημένου της προσώπου και ή
υπερκόπτις της από την έντατική εργασία, συν-
τέλεσαν πολύ στο να λάβη ή σκηνοθέτης καλλιτέ-
χνης την άπεγνωσμένη άπόφασι να έμμερθεθί για
για πάντα με τη ζωή!...

Οι κινηματογραφικοί ρεπόρτες των Παρισίων
δημοσίευσαν στις έφημερίδες που εργάζονται, μά
έντονη

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΜΠΟΥΤΕ

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Ο κύριος Ζάν Τιερρύ-Λεγκράν αποφάσισε ξαφνικά να φύγει από το Παρίσι. Όλα του είχαν γίνει ανυπόφορα πια: Οι φίλοι του και η κοινωνικές του σχέσεις και η συνήθειές του, οι ανήλικες ενός πλουσίου ανθρώπου που δεν είχε καμμία εργασία, καμμία άπασχόληση.

Ο κύριος Ζάν Τιερρύ-Λεγκράν ήταν ένας γεροντοπαλλήκαρος. Έλεγε και επανειλημμένως τώρα τελευταία, χωρίς όμως και να θέλει να πιστέψει αυτό που έλεγε:

—Ωστε, δεν είμαι νέος πια; —Ωστε δεν μπορεί καμμία γυναίκα να μ' αγαπήσει;...

Αυτά τα τρομερά λόγια του τα είχε πει, μία μέρα ξαφνικά, η γυναίκα την οποία τέσσερα χρόνια τώρα αγαπούσε με πάθος. Και τα λόγια αυτά τον είχαν πληγώσει κατακάρδα.

Ναι, δεν ήταν βέβαια είκοσι πέντε χρονών, όπως εκείνος τον οποίο είχε ακολουθήσει η φίλη του, όταν τον εγκατέλειψε. Με ήταν αλήθεια πως δεν μπορούσε πια να αγαπηθεί; Ο κύριος Ζάν Τιερρύ-Λεγκράν ήταν ψηλός, λεπτός, τα μαλλιά του μονάχα γύρω από τους κροτάφους, είχαν αρχίσει να άσπριζουν λιγάκι, το πρόσωπό του δεν είχε ρυτίδες, δεν έδινε την εντύπωση γερασμένου ανθρώπου. Μά, τί τό όφελος; Ο κύριος Ζάν Τιερρύ-Λεγκράν είχε πάρει πια την απόφασή του. "Ήθελε να τα λησμονήσει πια όλα, ήθελε να φύγει μακριά, πολύ μακριά από αυτό το καταραμένο Παρίσι... Πού θα πήγαινε;... "Έξω, από το κατέβηκε μία θαυμασία ιδέα... Θα κατέφυγε στο πατρικό του σπίτι, στην Κολωνία, στο σπίτι όπου είχε περάσει τα παιδικά του χρόνια. Έκει θα ξαναζούσε όλες τις παλιές αγαμνήσεις του.

"Ετσι, ο κύριος Ζάν Τιερρύ-Λεγκράν ξαναγύρισε στο πατρικό του σπίτι. Ή ανανήσεις, ή ήσυχη έπαρχιακή ζωή, ή "Ερνεστίνια, ή γρήγα οικονομία του σπιτιού, την οποία ξαναβρήκε πολύ γερασμένη ύστερ από τριάντα δόκλιρα χρόνια, όλ' αυτά έπιδρασαν έπάνω του ευεργετικά.

"Ήταν χειμώνας. "Αρχισε να κάνει μικρούς περιπάτους, έτρωγε τα ώραια φαγητά που του έφτιανε κάθε μέρα η καλή "Ερνεστίνια Φανιδόταν ευχαριστημένος.

—Ωραία... έλεγε. Αυτή είναι η ζωή που μου ταιριάζει πια. Πρέπει να έτοιμάζωμ να γίνω γέρος...

Σε λίγες μέρες τα είχε ξεχάσει όλα, είχε ξεχάσει και την άπιστη φίλη του και δεν λυπόταν διόλου γιατί την είχε χάσει. Φαινόταν ικανοποιημένος με τα "νηρατεία" του...

"Εν απόγευμα που ο κύριος Ζάν Τιερρύ-Λεγκράν είχε πάει να περπατήσει σ' έναν μεγάλο κήπο που ήταν πίσω από το σπίτι του, είδε στο παράθυρο ενός γειτονικού σπιτιού ένα νέο κορίτσι, με κατάξανθα μαλλιά. Και το κορίτσι τον είδε κι' αυτό κι' άμέσως τραθήχηκε από το παράθυρο. Ο κύριος Ζάν δεν είχε ξεχάσει και ολότελα τον έαυτό του: "Η πρώτη σκέψη που του ήρθε, ήταν η έξηξη:

—Το κορίτσι είναι χαριτωμένο, μά εγώ είμαι αζύριτος, έχω μία όκα γένεια και τα μαλλιά μου είναι άνω κάτω.

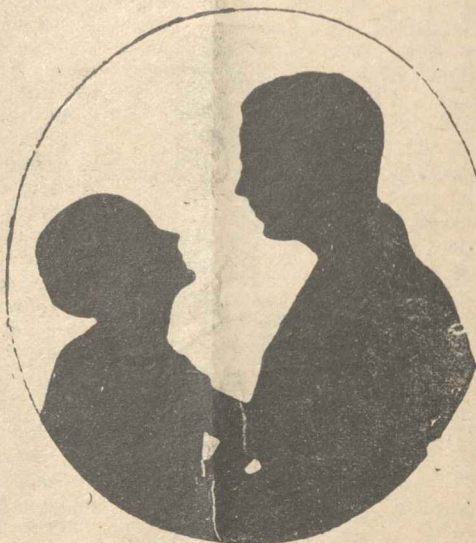
Μά άμέσως θυμήθηκε την πραγματική του θέση.

—Τί τό όφελος! σκέφτηκε. Μήπως δεν έχω παραιτηθεί από όλα πια σ' αυτόν τον κόσμο;... Μά η δεύτερη αυτή σκέψη δεν τον έμπόδιζε διόλου να παρουσιάσει τις επόμενες μέρες φρεσκοζυρισμένους, ντυμένους με κοιμωπότητα, με ένα σιγαράκι στο στόμα, στον ίδιο κήπο, έμπρός στα παράθυρα του γειτονικού σπιτιού. Τό ώραιό κορίτσι ήταν πάντα εκεί. Τον έβλεπε, γινόταν κατακόκκινο και άποτραβιόταν άμέσως από το παράθυρο...

Μέσα σε όχτώ μέρες, ο κύριος Ζάν είχε κατορθώσει να ανταλλάξει και μερικά λόγια με την όμορφη γειτονισπούλα του. Έπαψε πια να του είναι μία άγνωστη. Βρήκε ένα ώραιό πεζούλι που έφτανε ως το παράθυρό της κι' έτσι έμαθε από τό ίδιο τό στόμα του πως τό κορίτσι λεγόταν Ντενίς, πως ήταν είκοσι μόλις χρονών όφανα, και πως ζούσε μαζί με μία θεία της, μία άσπιτη, άσπιτηρότατη θεία...

"Ήρχε κάποιος ρωμαντισμός στη μικρή αυτή περιπέτεια, τον οποίο ο κύριος Ζάν δεν θρήκε διόλου «ντεμοντέ», όπως τας θα τον εύρισκε ένας νέος της εποχής μας. "Η Ντενίς του είχε φανή χαριτωμένη στην άοχή, μά τώρα, σιγά-σιγά, αίσθανόταν πως την αγαπούσε διαρκώς περισσότερο. Δεν ξεκολλούσε πια από τον κήπο, μά ούτε κι' η Ντενίς άφινε πια τό παράθυρο, μόλις τον έβλεπε. Και μία μέρα, αφού άλλαξε χιλιας χρώματα, του όμολόγησε πως κι' αυτή επίσης τον αγαπούσε...

Ο κύριος Ζάν Τιερρύ-Λεγκράν ήταν κατενθουσιασμένος, αίσθανόταν κατά τριάντα τουλάχιστον χρόνια ξαναειωμένον τον έαυτό του. Μά, μία μέρα, συνέθε κάτι που δεν τό περίμενε.

ανάθρεψα;

—"Ελα, έλα, ήσυχασε... της είπε με άπαλή φωνή ο κύριος Ζάν και την έσπρωξε έλαφρά προς την πόρτα Πήγαινε τώρα.

"Η "Ερνεστίνια όηλκε από τό δωμάτιό άπογοητευμένη, αποπνιμένη. Και δεν κατάλαθε με τό άπλοϊκό της μυαλό, ότι ένας νέος δεν ήθελε καν να ξέρη άν του έλεγε ή όχι την αλήθεια. Δεν ήθελε ν' άκούση τίποτε που θα μπορούσε να πληγώσει την την καινούργια αγάπη του, την αγάπη που τό είχε χαρτίσει την τελευταία άυταπάτη πως ήταν νέος ακόμα!...

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Μία κυρία πλουσιωτάτη και πολύ φιλότεχνος είχε ζωγραφίσει κάποτε ένα έπιτυχέστατο τοπίο.

Χαρομένη λοιπόν τόδειξε στον περίφημο και για την τέχνη του, αλλά και για την διαρκή άπεντηρία του, ζωγράφο Πάουλ σέν, και του ζήτησε τη γνώμη του.

"Εκείνος, βρίσκοντας τό έργο της θαυμάσιο, της είπε με χολικά:

—Κυρία μου, για να με φθάσεις, δεν σάς λείπει τίποτε από έκτός από μία άνιανη...φτώχεια!...

"Όταν ρώτησαν τον σοφό Θαλή τον Μιλήσιο, ποιά ήταν σπανιότερο πράγμα στον κόσμο, εκείνος άπάντησε άδίστακτα:

—Τύραννος και γέρον!...

"Εννοώντας, ότι οι τύραννοι δεν προφτάνουν να γεράσουν γιατί ή δολοφονούνται ή εξορίζονται.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΜΟΥΡΟΥΖΗ

ΚΘ'. ΑΘΩΣ γράψαμε σε προηγούμενο φύλλο, κατά την τελευταία Κρητική επανάσταση, ο Μουρούζης πήγε έθελοντής και πολέμησε για την άπελευθέρωση της ήρωϊκής Μεγαλονήσου.

"Όλοι στην Κρήτη γνωρίζανε τον γενναίο πρίγκηπα, που καθάλλα άπάνω στο ώραιό άλογό του περνούσε σάν καί τα τους κάμπους και σκαρφάωνε στα θραχώδη βουνά σάν άγριοκάτσικο! "Ε-τοχε όμως να μη τον γνωρίσει σε κά- μένους κι' αυτός κι' αλογάρισσα έξεστόμισε μία θραειά όρι- σία στην παρέα που άναφέρουμε.

"Αέσωνα, μπηκε μέσα στο κρασοπουλεϊό ο Μουρούζης μεθυ- μένος κι' αυτός κι' αλογάρισσα έξεστόμισε μία θραειά όρι- σία στην παρέα που άναφέρουμε.

"Ο παλιός Κρητικός πολεμιστής, που δεν τον ήξερε τό Μου- ρούζη, πήρε κατάκαρδα την προσβολή και τινάχτηκε άπάνω, κρατώντας στο χέρι την Κρητική μαχαίρα του.

—Διάολε τσαπεθαμένους σου!... φώναξε στο Μουρούζη και άρμισε να τον μαχαίρωση.

—Ο πρίντζιπας, για τό Θεό! φώναξαν τότε οι άλλοι Κρη- τικοί.

Και προφτάσανε να κρατήσουν τον μανιασμένο φίλο τους.

"Ο Κρητικός, μόλις έμαθε ότι ο άν- θρωπος που τον πρόσβαλε ήταν ο Μου- ρούζης, ο Ιππότης, ο άνοιχτόκαρδος λε- θένης που έκανε όταν έπινε άσυλλογι- σιές μικρού παιδιού, είπε χαμογελών- τας με άναθότητα:

—Νά μου συμπαθήσης, κύριε πρίντζι- πα! Δεν κάτεχα ποιάς έσοια...

Κι' έβαλε τη μαχαίρα του, που λίγο έλειπε να φασή στο αίμα του Μουρούζη, στο θηκάρι της.

"Όταν ο Μουρούζης κερνούσε δεν ή- θελε με κανένα τρόπο να δεχθί άντικέ- ραμα. "Η συνήθειά του αυτή λίγο έ- λειψε να γίνη αίτία αίματηράς συμπλο- κής μία μέρα, άν δεν έπεμβαίνανε οι φί- λιοι του.

Και να πώς συνέθε τό περιστατικό:

"Ένας από τους γνωστούς παλληκα- ράδες των "Αθηνών δέχτηκε σ' ένα κέντρον που διασκεδάε, μία όκα κρασί εκ μέρους του Μουρούζη και, σύμφωνα με τά έθιμά μας, θέλησε να άνταποδώσει τό κέρασμα. "Ο Μουρούζης όμως δεν δέχτηκε τό κέρασμα και τότε ο "Αθηναϊός παλληκαράς, γεμάτος θυμό για την άκαταδεξία του Μουρούζη, του φώναξε προκλητικώτατα:

—"Αν έχεις παράδες, να τους θράσης, να πής τό ζουμί τους!

Τά λόγια αυτά έξαγρύψαν τον Μουρούζη. Πετάχτηκε λοιπόν άπάνω μανιώμενος. "Αλλά κι' ο "Αθηναϊός κουτσαθάκης πήδησε άμέσως δυό θήματα πίσω και με τό χέρι στη μέση περίμενε την έπίθεσι του Μουρούζη.

"Η στιγμή ήταν κρίσιμη. Τά έπακόλουθα θα ήσαν τραγικά. Εύτυχώς όμως μπήκαν στη μέση οι φίλοι και των δυό και κα- τερβάσανε να τους συμβιβάσουν.

"Ετσι, αφού δοθήκανε κι' από τους δυό εξηγήσεις, ο Μουρού- ζης κι' ο "Αθηναϊός παλληκαράς-άληθινός παλληκαράς-γλεν- τίσανε μαζί ως τό πρωί.

Τόσο δέ πολύ εξετίμησε ο Μουρούζης την άνδρική σάσι του άντιπάλου του, ώστε τον πήρε στο σπίτι του και κοιμηθήκανε μαζί!

"Αφού κοιμήθηκαν τρεις-τέσσερες ώρες, ο Μουρούζης σηκώ- θηκε και έόπνησε και τό φίλο του:

—Ε, σύντροφε, σήκω!... Δεν έχουμε καιρό να χάνουμε!... "Η ζωή είναι πολύ σύντομη.

"Όταν σηκώθηκε από τό κρεβάτι κι' έτοιμάστηκε ο "Αθη- ναϊός παλληκαράς, ο Μουρούζης τον έμπασε σ' ένα δωμάτιο, στον οποίο τους τριχούς ύπληξαν πολλά ράφια γεμάτα μου- κάλες από όλα τά ποτά του κόσμου!

"Ο "Αθηναϊός παλληκαράς, που αγαπούσε τό πιστό όσο κι' ο Μουρούζης, μπροστά στο θέαμα αυτό τάχασε, νόμισε πως θρι- σκόταν στον παράδεισο των όνείρων του. "Ενώ όμως έθαύμαζε άμυλητος τα γαργαλιστικά ποτά της κάθας του Μουρούζη, ά-

κουσε άξαφνα έναν πυροβολισμό και γυρίζοντας πίσω είδε τον Μουρούζη ιά κρατάη τό ρεβόλβερ του ψηλά, προς τό ταβάνι.

—Γιατί πυροβόλησες; ρώτησε κατάπληκτος τον Μουρούζη.

—Τώρα θα ίδης! του άποκρίθηκε μ' ένα αίνιγματικό χαμόγε- λο στά χείλη ο πρίγκηπας.

Και πραγματικά, μόλις τελείωσε τό λόγο του, παρουσιάστηκε στην πόρτα ο ύπηρέτης του, ό οποίος είπε στον κύριο του:

—Διατάξτε!

"Ο Μουρούζης του έδωσε διάφορες διαταγές και κατόπιν έ- ξήγησε στο φίλο του:

—Τό πιστόλι είναι ό ηλεκτρικός μου κώδων! "Ετσι είδοπαώ τον ύπηρέτη μου. Τον κάλεσα λοιπόν για να του πώ να μάς τοι- μάση νέν φάμε.

Και έπακολούθησε πράγματι γενναίο γλέντι!

"Ένα πρωί ο Μουρούζης, *κατακουρασμένος από τό γλέντι της προηγούμενης νύχτας, άργησε να ξυπνήσει και πήγε πολύ άργά στην ύπηρεσία του.

"Όταν γύρισε τό μεσημέρι στο σπίτι του, προσκάλεσε τον ύ- πηρετή του ίππείας και τον ρώτησε:

—Γιατί δεν με ξύπνησες νωρίς;

—Σε ξύπνησα, κύριε άνθυπλάρχε, αλλά δεν μ' άκουσες! δι- καιολογήθηκε ο ίππέας.

—Καλά! του είπε τότε ο Μουρούζης. "Αλλη φορά όμως άν δης πως δεν ξυπνώ, να πάρης ένα μαστέλλο νερό και να μου τ' άδειάσης στο κεφάλι!

"Ο ίππέας χαμογέλασε.

—"Αν δεν τό κάνης, χάθηκες! του ξανάπε ο Μουρούζης.

Και τον διάταξε να φύγει.

"Υστερα από κάμποσες μέρες, ο Μουρούζης πήγε στο σπίτι του στις 4 τό πρωί και φώναξε τον ίππέα του:

—Πρόσεξε! του είπε. Θα πέσω να κοιμηθώ και πρέπει να με ξυπνήσης στις τέσσερες και μισή... "Ακούς;

"Ο ίππέας του Μουρούζη γνώριζε κα- λά τον κύριο του και στις 4 και μισή άκριβώς προσπάθησε να τον ξυπνήσει:

—Κύριε άνθυπλάρχε!... Κύριε άνθυ- πλάρχε!... του φώναξε.

"Ο Μουρούζης όμως κοιμόταν βαθύ- τατα.

—Κύριε άνθυπλάρχε, τέσσερεσήμηση ή ώρα! φώναξε πιο δυνατά ο ίππέας.

"Αλλά και πάλιν ο Μουρούζης δεν του άποκρίθηκε.

Τότε ο ίππέας ξαναφώναξε μ' όλη τη δύναμη της φωνής του, για τελευταία φορά:

—Κύριε άνθυπλάρχε!... Ξύπνα, άλ- λωιώς θα κάνω εκείνο που μου είπες!...

"Ακούς;...

"Ο Μουρούζης όμως είχε τέτοιον ύπνο, που και κανόνια να πέφτανε δεν θα τον ξυπνούσαν.

Τότε ο ίππέας θύηκε από τον κοιμόντα του κύριο του και ξα- ναγύρισε κρατώντας τό μαστέλλο, με τό οποίο πότηζε τό άλ- λο γο του κυρίου του, γεμάτο με νερό. "Αφού άφησε τό μαστέλλο κάτω στο πάτωμα, πλάι στο κρεβάτι του Μουρούζη, ξανάρχισε να φωνάζη όσο μπορούσε δυνατότερα στον κύριο του:

—Κύριε άνθυπλάρχε!... "Εφερα τό νερό!... Θα σηκωθείς;...

"Ο Μουρούζης, άκίνητος τελείως σιωπούσε. Τότε ο πειθαρχι- κός στρατιώτης σήκωσε σοβαρώτατα τό μαστέλλο και τό άδειά- σε με μιάς άπάνω στο κεφάλι του άξιώματιού του.

Τό αποτέλεσμα ήταν κεραυνόβολο. "Ο Μουρούζης τινάχτηκε από τό κρεβάτι του μανιασμένος κι' άρπαξε τη σπάθα του!

Σίγουρα δέ θάσχιζε στα δυό τον άσπλη ίππέα του, άν δεν πρό- φτανε να φύγει και να κρυφθί σε κάποιο διαμέρισμα του σπι- τίου!

Τό μεσημέρι όμως, όταν γύρισε σπίτι, άντελήφθη ότι ο ύπι- ρέτης του ίππέας δεν είχε όγνη άκούα από την κρυψώνα του.

—Εγώ έω, όρε χαμένο! του φώναξε.

—Δεν θγαίνω, κ. άνθυπλάρχε!... Θα με δειρής!... άπάντησε εκείνος.

—"Εγώ, δεν σε δερνώ!

"Ο ίππέας, θέβαιος πια ότι δεν θα πάθαινε τίποτε, ξετρώ- πωσε από την κρυψώνα του κι' είπε στον άξιώματιό του:

—Εσύ δεν μούπες, κ. άνθυπλάρχε, να σε ξυπνώ, με τό νερό του μαστέλλου;

—Βέβαια! του είπε ο Μουρούζης. "Έκανε τό καθήκον σου!

Και αφού έβγαλε από την τρέπη του ένα είκοσιπεντάρικο, πρόσθεσε:

—Νά, πάρε αυτό τό είκοσιπεντάρικο και άλλη φορά να μη με ξυπνήσης με τό μαστέλλο.

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΤ'Ν ΠΡΗ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τό διέκρινα μάλιστα από μακριά, νά στέκη τώρα στη μέση της αγέλης τών αγρίων άλόγων. Γύρω του υπήρχε αρκετός χώρος ελεύθερος. Απόδειξις ότι τό λευκό άλογο δέν άφηνε τούς συντρόφους του νά τό πλησιάσουν, απόδειξις ότι δέν είχαν ήμερεύσει ακόμα τά άγρια άλογα, βλέποντας τό άλλόκοτο φορτίο του νέου αυτού συντρόφου τους.

Λόγω τής αποστάσεως, δέν μπορούσα, δυστυχώς, νά διακρίνω την άγαπημένη μου, πάνω στη ράχη του λευκού άλόγου. Αυτό μ' έκανε νά καλπάζω σάν τρελλός, σάν δαιμονισμένος.

Οι σύντροφοί μου, βλέποντάς με νά καλπάζω προς την αγέλη, μ' άκολούθησαν άμέσως έξοπισω. Έτρεχα, χωρίς ν' άναπνέω σχεδόν, με σφιγμένα τά δόντια, έτρεχα κι' έκραύγαζα και ούρλιαζα, γιά ν' άναγκάσω τ' άγρια άλογα νά τρομάξουν και νά φύγουν.

Μά ήμουν ακόμα πολύ μακριά απ' τό κοπάδι και ή φωνή μου δέν άκουγότανε. Έξ' άλλου είχαμε και τόν άέρα κόντρα και τά άγρια άλογα δέν μ' άκουαν μυριστή. Έπρεπε ωστόσο νά τά τρομάξω μ' έναν οποιονδήποτε τρόπο.

Τότε ένα νέο σγέδιο μου ήρθε στό νού.

Τράβηξα τό πιστόλι μου κι' άρχισα νά πυροβολώ στόν άέρα. Με τόν πρώτο πυροβολισμό, τό κοπάδι τών άλόγων άναστατώθηκε. Τίναξαν τά περήφανα κεφάλια τους ψηλά, ανέμισαν τις πλούσιες χαίτες των κι' άρχισαν νά χρεμετίζουν άπειλητικά.

Πολλά από τά άγρια άλογα έφυγαν άμέσως, με μεγάλη πηδηματία, κι' απομακρύνθηκαν. Άλλα πάλιν ώρμησαν έναντίον μας, μ' άπειλητικούς χρεμετισμούς. Μά δέν τολμήσαν νά μ' άσπασουν. Μόλις έφτασαν πενήντα-έξήντα βήματα αντίκρου τρέχοντας σάν δαιμονισμένα.

Έμπρός μου, σ' αρκετή απόσταση, είχε μείνει τώρα όλομόναχο τό λευκό άλογο. Φαινόταν παραξενευμένο γιά την ξαφνική άναχώρησι τών συντρόφων του. Δέν είχε άκούσει λοιπόν τούς πυροβολισμούς πού έφριξε; Άσφαλώς τούς είχε άκούσει. Δέν τρώμαζε όμως, γιατί δέν άκουγε γιά πρώτη φορά πυροβολισμούς. Είχε ζήσει αρκετόν καιρό μαζί με τούς ανθρώπους και ήταν συνηθισμένο από τέτοια.

Αυτά όλα μ' έκαναν νά πιστέψω πώς τό λευκό άλογο ξέν θα μ' άπέφευγε, πώς θα στεκόταν νά τό πλησιάσουμε. Τράβηξα λοιπόν καλπάζοντας ίσια επάνω του. Μά όταν προχώρησα ως εκατό-εκατόν πενήντα βήματα, τό λευκό άλογο χρεμέτισε άξαφνα έρεθισμένα κι' άρχισε νά τρέχει, τόσο γρήγορα, σάν νά ήταν έντελώς ξεκούραστο.

Η άπελπισία πού αισθάνθηκα τή στιγμή αυτή, δέν περιγράφεται.

—Μόρε, άγαπημένη μου Μόρε, φώναξα σ' άλόγό μου, τρέξε, κάμε φτερά γιά νά φτάσω με τό λευκόν αυτόν σατανά!

Και τ' άλόγό μου, σάν νά μάντευσε τά λόγια μου, δυνάμωσε όσο μπορούσε τό τρέξιμό του. Τρέχαμε τώρα σάν δαιμονισμένοι. Οι σύντροφοί μου έρχόντουσαν έξοπισω μου. Έπρεπε νά πιάσω τό λευκό άλογο, με κάθε θυσία, πριν τό χάσω και πάλιν από τά μάτια μου...

Μά, άλλοιμονο!... Σιγά-σιγά ό Μόρος μου άρχισε νά κουράζεται. Τό κατάλαβα καλά αυτό και τρομερή άγωνία μ' έπιασε. Βρισκόμαστε τώρα σ' ένα άπέραντο λειμώνα, όλοπράσινο. Τό έδαφος σ' αυτό μέρος αυτό ήταν κυματιστό. Άλλού ψηλώνε κι' άλλο χαμηλώνε άπότομα. Αυτό έκανε τ' άλόγό μου νά κουράζεται περισσότερο. Τό άδιάκοπο τρέξιμο, είχε τσακίσει κυριολεκτικώς τό άτυχο ζωό. Ένώ, αντίθετως, τό λευκό άλογο τών λειμώνων διατηρούσε άκμαίες τις δυνάμεις του, ήταν άκατάβλητο.

Ωστόσο, έπρεπε νά τό προφτάσω και νά τό πιάσω κι' άν ακόμα ό Μόρος μου σοριαζόταν, την τελευταία στιγμή, κάτω νεκρός...

Εκάλπαζα, εκάλπαζα διαρκώς, χωρίς νά κυτάζω ούτε δεξιά, ούτε άριστερά. Φοβόμουν νά γυρίσω άλλο τό βλέμμα μου. Είχα την ιδέα πώς άν τό έκανα αυτό, μέσα σε μία μόνον στιγμή, τό λευκό άλογο θα χανόταν από μπροστά μου. Έτρεχα λοιπόν κατόπιν του, χωρίς νά ξεκολλώ τό βλέμμα μου από τόν νου του.

Ευτυχώς, ύστερα από αρκετό τρέξιμο, τό έδαφος του λειμώνος ξανάγινε στρωτό και ίσιο. Αυτό μ' εύχαρίστησε εξαιρετικά, γιατί τό άλόγό μου κέρδιζε τώρα δρόμο. Αρχισαμε πάλιν νά πλησιάζουμε τό λευκό άλογο, τό όποιο δέν έννοουσε, φαίνεται νά κουραστή, νά άποκάμει...

Διέκρινα τώρα καθαρά την 'Ιζολίνα, δεμένη πάνω στη ράχη του λευκού άλόγου. Ήταν χλωμή, χλωμή σάν νεκρή! Τά πόδια της μαλλιά έφταναν κάτω από τό έδαφος και έσύροντο στη χλόη. Τά εσώρουχά της ήταν κουρελλιασμένα. Στά μεγάλα της διέκρινα αίμα.

Ήταν πληγωμένη!

Γεμάτος άγωνία, άκούγοντας τούς χτύπους της καρδιάς μου, πού άνακατευόντουσαν με τό κάλπασμα του άλόγου, σ' έν κέντρωσα τις δυνάμεις μου και φώναξα δυνατά, όσο δυνατόν μπορούσα:

—'Ιζολίνα!... 'Ιζολίνα!...

Είδα την άγαπημένη μου ν' άνασηκώσει τό κεφάλι της.

Η καρδιά μου σπαρτάρασε.

Άσφαλώς άπάντησε σ' ένα κραυγές μου.

Κατάλαβα πώς έναισε τή χείλη της.

Μά τί έπε; Φώναζε τ' όνομά μου; Ζήτησε βοήθεια; Δέν μπόρεσα ν' άκούσω τίποτε. Τό ποδοβολητό τών άλόγων, άκούστηκε νά τρέχει πάλιν.

Τής ξαναφώναξα τότε δυνατά:

—Θάρρος... θάρρος. 'Ιζολίνα!... Είμ' εγώ!... Έρχομαι νά σε σώσω, άγάπη μου!...

Η 'Ιζολίνα άναστήκανε πάλιν πού πολύ τό κεφάλι της. Ζούσε λοιπόν! Ζούσε!...

Σερνόταν πίσω του, τρεμένος από τό πόδι!...

είχα κάνει λάθος. Η άγαπημένη μου ήταν ζωντανή, παρ' όλα τής τά μαρτύρια.

—Θεέ μου, σ' εύχαριστώ! φώναξα και σπιρούνιας δυνατά τ' άλόγό μου.

Ο Μόρος μου δυνάμωσε τό τρέξιμό του.

Άξαφνα όμως, κάτω τό άπρόοπτο συνέβη. Τό άλόγό μου γλύστρησε πάνω σε μία φωλιά άρκτόμους και σωριάστηκε κάτω. Έπεσα κι' εγώ μαζί του, πάνω στη χλόη ευτυχώς, χωρίς νά χτυπήσω. Άμέσως πήδησα πάλιν όρθιος, σήκωσα τ' άλόγό μου κι' εκάλπαζα έμπρός, όσο γρήγορα μπορούσα.

Άλλα—Θεέ μου!—Τό λευκό άλογο δέν φαινότανε πλέον πούθενά. Τό λευκό άλογο είχε γίνει άφαντο!...

Πού είχε πάει;

Τί είχε γίνει;

Άνοιξε ή γη και τό κατάπιε;

Ο λειμών άπλώνονταν έμπρός μου έρημος. Στό βάθος όμως αμύθητα έφταναν και θάμνοι πυκνοί ύψωνόνταν σ' αρκετή έκταση. Ήταν ένα δάσος θάμνων κατάξηρων, μία χλόη διαβολομένη. Στη λόχη αυτή είχε εισχωρήσει άσφαλώς τό λευκό άλογο.

Η λύσσα πού με κατέλαβε τή στιγμή αυτή, μου άνέβασε τό αίμα στό κεφάλι. Άφουγκράστηκα κι' άκουσα τό κάλπαμα πού λευκό άλόγου μέσα στη λόχη. Τρέχοντας σάν δαιμονισμένο, έπαιζε τά ξερά κλαδιά και καταπατούσε τά χόρτα...

Άδιαφορώντας τότε γιά τούς συντρόφους μου, χτύπησα τό άλόγό μου και μπήκα μέσα στη λόχη. Τά ξερά χόρτα κι' οι θάμνοι φτάνανε ως τό λαίμαρό μου. Ζήτησε τρομερή έπικρατοσύνη μέσα στην Κόλασι αυτή...

Δέν θα κουραζόταν λοιπόν κατό τό άλογο τών λειμώνων; Τώρα πειά πίστευα άπολύτως στις ιστορίες ποδά ακούει, κατά καιρούς, γιά την άναρχή τών αγρίων άλόγων. Μπορούσαν νά τρέχουν έτσι ροταριμένα επί ήμερώνυχτα.

Ένα παρόμοιο άγριο λευκό άλογο, απ' τό όποιο είχαν δέσει, γιά εκδίκηση, κάποιο νέο, διέτρεξε άλλοτε άπόσταση πολλών χιλιομέτρων, χωρίς νά σταθή στιγμή! Κι' ό νέος δέν ήταν δεμένος στη ράχη του. Άντιθέτως σερνόταν πλάι του και πίσω του δεμένος από τό πόδι. Κι' όμως, τό άλογο δέν σταμάτησε, παρά ύστερα από ώρες πολλές, όταν δέν είχαν άπομείνει απ' τόν κακότυχο νέο, παρά μόνον κομμάτια αϊματωμένων σαρκών!

Όλες αυτές ή ιστορίες, όλες αυτές ή σκέψεις στριφογυρίζουν τώρα στό μυαλό μου και μεγάλωναν την άπελπισία μου. Ο ήλιος με ζάλιζε.

Ήμωζα πώς βρισκόμουνά μέσα σ' έναν άπαισιο εφιάλητη κι' ότι είμαι καταδικασμένος νά τρέχω μέχρι συντελείας τών αϊώνων, πίσω από τό λευκό άλογο—φάντασμα!...

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΙΝΔΩΝ

Ξαφνικά, ένω προχωρούσα μέσα στην πυκνή λόχη, έπαινα ν' άκούω τό ποδοβολητό του λευκού άλόγου. Αυτό μ' άνησύχησε. Σταμάτησα τό Μόρο μου άμέσως κι' άφουγκράστηκα. Τίποτε, άπολύτως τίποτε δέν άκουγότανε. Ούτε ό ελάχιστος θόρυβος.

Τί είχε συμβεί πάλιν;

Είχε σταθή κάπου νά ξαποστάση τό λευκό άλογο ή είχε ξεμακρύνει τόσο πολύ, ώστε νά μ' ήν άκούγεται πειά ό κάλπασμός του; Τρελλός απ' την άπελπισία μου, άρχισα νά καλπάζω έμπρός, μη ξέροντας πειά πού πηγαίνω. Σε λίγο σταμάτησα και πάλιν. Άφουγκράστηκα, άλλα δέν άκουσα τίποτε και τή φορά αυτή. Τό λευκό άλογο είχε γίνει άφαντο.

Μολταυτά ξεκίνησα και πάλιν, τρέχοντας τώρα πειά στην λόχη. Έτρεχα-έτρεχα, χωρίς νά σταθώ ούτε ν' άνασάνω. Μά δέν άργησα ν' αντίληφθώ ότι ματαιοπονούσα. Ναι, ματαιοπονούσα. Πουθενά δέν φαινόταν, πουθενά δέν άκουγότανε τό λευ-

Τά ετάμ-τάμ, ό ηγέμενος τών 'Ινδών...

κό άλογο τών λειμώνων...

Σταμάτησα τότε άπηυδισμένος, συντετριμμένος, άπελπισμένος.

Τα ρούχα μου, καθώς και τά πόδια του Μόρου, ήσαν καταματωμένα απ' τά τρομερά άγκάθια τών θάμνων.

Άπόλυτη σιγή άπλώνονταν γύρω μου. Ούτε ένα πουλάκι δέν κελαδούσε στην Κόλασι αυτή τής έρεβας και τής άπογνώσεως.

Σκέφτηκα νά ξαναγυρίσω στο λειμώνα, νά βρω τούς συντρόφους μου και μαζί τους πλέον νά ζητήσουμε τά ίχνη του λευκού άλόγου, από τό μέρος ακριβώς πού είχε εισχωρήσει μέσα στη λόχη. Τράβηξα λοιπόν δεξιά, άλλα ύστερα από μισή ώρα καλπασμό, άντελήφθημ με φρίκη ότι είχα χαθή μέσα στόν άπέραντο αυτό λαθύρινθο τών ξερών χόρτων, τών θάμνων και τών μικρών ξερών δέντρων. Ήταν αδύνατον νά προσανατολισθώ. Άδύνατον νά καταλάβω προς ποιο μέρος βρισκόταν ό λειμών. Βάτοι με τρομερά άγκάθια όρθώνοντο έμπρός μου και μού έφραζαν κάθε λίγο τό δρόμο. Διψούσα... Ήμουν μυσκιδι στόν ιδρώτα. Και συγχρόνως σκεφτόμουν την άγαπημένη μου. Θά την είχαν καταξείσει κι' αυτή τά τρομερά άγκάθια τής λόχης αυτής. Τό αίμα θάτρεχε άφθονο άπάνω σ' ά- θρό της σάμα. Θά διψούσε... Θά ύπόφερε τά πάνδεινα. Και γιά

δλ' αυτά έφταιγα εγώ, ναι, εγώ πού βιάστηκα νά κυνηγήσω τό λευκό άλογο και δέν είχα την ψυχραιμία νά τό πλησιάσω με δόλο.

Μή ξέροντας πειά τί νά κάμω, άποφάσισα νά έμπιστευθώ σ' άλόγό μου.

Ίσως ό Μόρος μου, οδηγούμενος από τό ένστικτό του, νά μ' έβγαζε από τό δάσος αυτό τής ξεραίας και του θανάτου.

Άφισα λοιπόν ελεύθερα τά χαλινάρια του και τό έξυπνο ζωό, σάν νά κατάλαβε τί του ζητούσα, άρχισε νά προχωρή έμπρός, με βήμα άσφαλές.

—Θεέ μου, ψιθύρισα τή στιγμή αυτή, απ' τά χέρια σου κρέμεται ή ζωή μου και ή ζωή τής άγαπημένης μου. Βοήθησέ με, Κύριε, νά την σώσω απ' τό φρικτό θάνατο πού την περιμένει...

Έτσι προχωρώντας, άρχισα νά φωνάζω, με την ελπίδα ότι θά μ' άκούσαν οι σύντροφοί μου. Καμιά όμως άπάντησις δέν έδόθηκε σ' ένα κραυγές μου. Είχα, φαίνεται, εισχωρήσει βαθιά στην Κόλασι αυτή, όπου τρομερά έρεπετά ζούσαν: ή σάυρα με τά κέρατα, ό τρομερός κροταλιάς, ό φολεδάτος τάτους και μερικοί έξαιρετικοί άγριοι λύκοι. Η άπελπισία πού με είχε κατέλαβε, δέν είχε

πλέον όρια. Γιά μία στιγμή σταμάτησα τό κατακουρασμένο άλόγό μου κι' άρχισα νά πυροβολώ στόν άέρα.

Μά, άλλοιμονο! Άπόλυτη ήσυχία άπλώνονταν γύρω μου. Ξαναπυροβολήσα, αρκετές φορές κι' έφώναξα δυνατά. Άλλά καμιά άπόκρισις δέν μού έδόθηκε...

Ξαναπροχώρησα, σε λίγο, έμπρός. Άξαφνα άκουσα πάνω απ' τό κεφάλι μου δυνατά φτεροκοπήματα. Κύτταξα άμέσως ψηλά και είδα διάφορα μεγάλα όρνεα νά κρώζουν έρεθισμένα.

Τί συνέβαινε άραγε;

Είχε τρυπάσει στη φωλιά τους κανένα φείδι, γιά νά τούς φάη τ' αύγά, ή είχαν άγριέψει μαζί μου;

Μήπως είχε περάσει κοντά στη φωλιά τους τό λευκό άλογο; Προχωρώντας με προσοχή ανάμεσα σ' άγκάθια, έφτασα κοντά στο μέρος, πάνω απ' τό όποιο πετούσαν κι' έσκουζαν τά όρνεα. Κι' είδα ένα θέαμα περιεργότατο. Μία άγέλη ζαχαλιών, μικρών κάπρων, έμάχητο έναντίον ενός κόκκινου κουβά, ένός Μεξικανικού πάνθηρος.

Είχαν τριγυρίσει τόν πάνθηρα και του ριχνόντουσαν με λύσσα. Θά τόν νικούσαν δε στο τέλος, γιατί οι κάπροι αυτοί, με τά σουβλερά δόντια, είναι επικίνδυνοι έχθροι. Όταν είνε ένωμένοι πολλοί μαζί, μπορούν νά νικήσουν και τό πιο άγριο κι' επικίνδυνο θηρίο τής ζούγκλας.

(Άκολουθεί)

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΝΕΟΠΛΟΥΤΟΙ ΚΑΙ ΚΑΤΑΧΡΑΣΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Τι γράφει για τους «νεοπλούτους» ευγενείς ένας χρονικογράφος. Η καταπληκτική σταδιοδρομία του Μπουρβαλά. Πώς από ένορκα κλητήρ έγινε μέγας και τρανός. Μία μοναδική εκδοχή ενός αστυνομικού επιθεωρητή. Το παρελθόν των επιμελητών και προμηθευτών του Γαλλικού στρατού. Τι γινόταν κατά την εποχή της Γαλλικής επανάστασης, κτλ.

Α τί γράφει για τους νεοπλούτους, στα αρχεία του 18ου αιώνα, κάποιος χρονικογράφος της εποχής του Λουδοβίκου 14ου :

«Ένας απέραντος νεοπλουτισμός απλώνεται τώρα στη Γαλλία. Πώς αναπτύχθηκε ; Απλούστατα : Ένας ευπατρίδης τρώει την περιουσία του στις γυναίκες και στα γλέντια. Τα παιδιά τους, φορτωμένα από τα πατρικά χρεα, τρώνε τα υπόλοιπα στα δικαστήρια ή εξαντλούνται από την τοκογλυφία. Τα εγγόνια τους μένουν μονάχα με το πουκάμισό τους και με το ξεθωριασμένο οικόσημό τους. Και τα διεγγόνια ή τα τριεγγόνια τους, ρακένδυτα κι απένταρα, ξεκινούν για το Παρίσι, φτάνουν στο βασιλικό παλάτι — μεγάλο κτηνοτροφείο ! — ζητιανεύουν μία θεοούλα ιππότη-ιπποκόμου-λακέ, κι από κεί, σιγά-σιγά, με κανένα γάμο ουρανοκατέβητο, με καμιά προμήθεια στο στρατό ή με την υποστήριξη καμιάς εξηντάρας ερωτόληπτης δουκίσσης, ξαναγεννιούνται το οικόσημό τους. Αλλά ; ... Αλλά τώρα πεία είναι «νεόπλουτοι», δηλαδή γελοίοι, σπάταλοι, αδέξιοι, κι έχουν ξεχάσει έντωμεταξύ την αληθινή αρχοντιά των προγόνων τους !...».

Υστερ' από τον τρομερό αυτόν αφορισμό — τον πάντα, δυστυχώς, αληθινό — ως παραθέσουμε μερικά παραδείγματα νεοπλουτών και καταχραστών της εποχής εκείνης, χαρακτηριστικά και διασκεδαστικά. Στην πόλη Ρέννες της Βρετανίας, κατά την εποχή του Λουδοβίκου 14ου, ζούσε ένας ταπεινός ένορκα κλητήρ. Ήταν γνός χωρικού και λεγόταν Μπουρβαλά. Τον είχαν όμως επωνομάσει και «Ψάρι», επειδή κοιμητόσε θαμνάδα.

Μία μέρα ο Μπουρβαλά πήγαινε να επιδώσει μία κλήση σε κάποιον δφειλέτη της εκκλησίας, ο οποίος κατοικούσε σ' ένα κοντινό χωριό. Διαβαίνοντας όμως ένα μονοπάτι, συνάντησε τον κ. Ντε Πονσαρτραίν, πρώτο πρόεδρο του περιφερικού Παρλαμέντου της Βρετανίας, ο οποίος κυνηγούσε στην περιφέρεια εκείνη.

Ο κ. Ντε Πονσαρτραίν του φώναξε εθηνία :

—Μήπως είδες κυνίη στο δρόμο σου, παλληκάρι μου ;

—Ίσως τέσσερες λαγοί πετάχτηκαν ως τώρα μπροστά μου, κύριε πρώτε πρόεδρε !... Αποκρίθηκε με σεβασμό ο νέος.

—Μπα !... Με ξέρεις ποιος είμαι ; Μπορώ... Και πού πιάς ;

—Νά επιδώσω μία κλήση, αθθέντα μου... Είμαι ένορκα κλητήρας και με διέταξε ο έφημέριος να ξετροπώσω κάποιον κακοπληρωτή...

—Όποτε ξέρεις και γράμματα, λοιπόν... Δός μου να δω μία στιγμή την κλήση, να δω πώς την έχει συντάξει !...

Ο Μπουρβαλά έδωσε το έγγραφο κι' ο Πονσαρτραίν, αφού το διάβασε με προσοχή, είπε :

—Μπορώ... Όμορφη σύνταξη στις φράσεις του και πολύ καθαρογραμμένο... Κι' η ορθογραφία του δεν πάει πίσω... Κόψια, παλληκάρι μου, να είσαι μονάχα ένας ένορκα κλητήρας. Και... και αν σου τύχει να βρεθείς καμιά φορά στις Ρέννες, ζήτησε να με δής... Ίσως μπορέσω κάτι να κάνω για σένα !...

Από την ημέρα εκείνη άρχισε ή καταπληκτική σταδιοδρομία του Μπουρβαλά. Δαμονομένης ενεργητικότητας άνθρωπος, διαβολόστευε και κλήσι κι' οφειλέτη και ξαναγύρισε άμέσως στις Ρέννες, όπου παροικισόθηκε στο μέγαρο του κ. Ντε Πονσαρτραίν, πρην άκούη εκείνος γυρίσει άπ' το κυνίη του !

Τούδωσαν στην άρχή μία μικρή θέσι βοηθού του διαχειριστού της πε-

Ο Πονσαρτραίν διάβασε με προσοχή το έγγραφο...

ριουσίας του Πονσαρτραίν. Έδειξε τέτοια πίστι κι' άφοσίω, ότι άργότερα ο εύεργέτης του τον έκανε διαχειριστή και έμπιστο του. Η κυρία Ντε Πονσαρτραίν τον άντρεψε με την εύνοια της καμαρίτις της. Στις 1687 ο Λουδοβίκος 14ος άνόμασε τον κ. Ντε Πονσαρτραίν γενικό επιμελητή των οικονομικών του κράτους, ο δε δούκας Μπουρβαλά, ο επιλεγόμενος «Ψάρι», έγινε το δεξί χέρι του Πονσαρτραίν κι' άπόκτησε παντοδυναμία κι' άπειρα πλούτη.

Τό να άπαριθμήσουμε τα τσικλίκια, τα όστια άπόκτησε μέσα σε τρία χρόνια, καθώς και την κολοσιαία περιουσία του, θα ήταν κάτι το άβυσσώδες. Άρκει να σκεφθώτε ότι όλόκληρη σχεδόν ή μεγάλη Γαλλία έπαιζα Μπρί ήταν ιδιοκτησία του, ότι έκτισε για ιδίατέα κατοικία το πολυτελέστατο μέγαρο της πλατείας Βανδώμ, το όποιο σήμερα κόμη και χρησιμεύει ως ύπουργείο της Δικαιοσύνης, κι' ότι είχε ο ίδιος άφύγκους στα πόδια ρομαντικά μέρη της Γαλλίας !...

Στό μέγαρό του έδινε μεγαλοπρεπείς έσπετες. Σχημάτιζε σ' αυτές πύλας μεγάλες προσωπικότητες του Παρισιού, πρίγκιπες και άλλα μέλη της βασιλικής Αύλης, και άπ' όδους της Όρλεάνης — άδελφής του Λουδοβίκου 14ου — ήταν άπ' τους στενότερους φίλους του Διακελευμένου.

Ένοείται ότι όλοι αυτοί οι άριστοκράτες χρυσόανθοι, έπαιζα τοκοπουσαν είς βάρος της γενναιοδορίας του άλλου επιλεγμένου έφημε, δέν έπαυαν, όστόσο, να χοροδύνουν τους άδελφούς τράπες και τζυγάρους, στις όποιες κάθε λίγο έπεφτε ο τυχερός νεόπλουτος !...

Οι μεγαλύτεροι όμως νεόπλουτοι της εποχής εκείνης ήταν οι οποίοι έπιμελητά των οικονομικών του κράτους και οι απομνηστευμένοι στρατού.

Στό 1755, ο άστυνομικός επιθεωρητής Μενι έδημοσίευσε μία έκθεση — εύρισκόμενη σήμερα στη βιβλιοθήκη άρχαιών χειρογράφων του Μουσείου «Καρναβάλ», στο Παρίσι — ή όποια είχε τον τίτλο :

«Έκθεσις μέλλουσα να χρησιμοποιοήται από τους συγγενούς ιστοριογράφους, περιλαμβάουσα την πρόβλεψη, την καταγωγήν, τα όνόματα, την ζωήν, τα καλά ή κακά ήθη, τις συνήθειας, τα πορτραίτα και την σταδιοδρομίαν των νεοπλουτών μας κ. κ. γενικών επιμελητών και προμηθευτών του στρατού, όσοι έχρημάτισαν ταύτους από τό 1720 ως τό 1750 !...»

Σ' αυτό τό άπομνηστευμένο χειρόγραφο βρίσκονται ή έξης άστυνομική πληροφορία, για τό πασίγνωστο πρόσωπο της εποχής εκείνης, ιστορικά της εκθαμβωτικής σταδιοδρομίας των και τό κείμενο της καταπληκτικής πλοηγορίας, τό όποιο είχε πληρωθεί τότε τί Γαλλική προέτιση :

«Ο περιφημός Μπραγκόζ έκίνησε όρφανα κι' έρημους άπ' τό Μομπελιέ, κι' ήρθε στο Παρίσι έχοντας για μόνη περιουσία του έξη σκουριασμένη τσάντσα. Έγκαταστάθηκε σ' ένα πεζοδρόμιο, έγινε ύπαρχος — κοινός, και σέ 8 χρόνια τον ήγήνησε...έκατομμυριούχος και γενικός επιμελητής των οικονομικών του κράτους !

Ο Μπορντά ήρθε πεινασμένος άπ' τό χωριό του Μπαγιό — χωριό τό χωριό ή σημερινή πόλη — στο Παρίσι. Άρχισε τό σταδίον του ως δδοκαθαρστής, έλάττωσε χιλία έπαγγέλματα και μέσα σέ 12 χρόνια — γενικός επιμελητής πεία — άντρεψε με τον έβελθό του ύπουργό κόμη Ντε Μασσάλ, δίνοντας της προίκα ένδεκα όλόκληρα έκατομμύρια χρυσά φράγκα !

Ο Μπρισσάρ ήταν δικαστικός κλητήρ στο Επρηνοκείο του χωριού Πουασού. Στό 1738 ανέλαβε την προμήθεια κρασιών στα στρατιωτικά νοσοκομεία της Γαλλίας. Έγινε

έκατομμυριούχος, άγόρασε τον τίτλο του κόμητος Ντε Πουασού κι' έγινε φεουδαρχικός κυρίαρχος άπόλυτος της περιφέρειας εκείνης, στην όποία άλλοτε, σκονισμένος και μ' ένα ραβδί στο χέρι, έξασκούσε τά ταπεινά καθήκοντά του ! Ο γενικός επιμελητής Ντεντελάι ντε λά Γκάρντ πουλούσε έξω με τό άσκι στους δρόμους. Ο Σαμπόν ντε λά Μπουαζιέρ κι' ο Ντανζέ ήταν καμαριέρδες. Κι' ο περίφημος Τεσσέ χτένισε μαλλιά για τίς...περρούκες !...»

Ας άφήσουμε την εποχή αυτή κι' άς έρθουμε σέ άλλη νεότερα : Την εποχή της Γαλλικής Έπαναστάσεως και των Ναπολεοντείων πολέμων.

Οι νεόπλουτοι όργιζόνταν τώρα άνάμεσα στις τάξεις των προμηθευτών του στρατού. Ο τρομερός Σαιν - Ζυύ, ο όποιος έστειλε στη λαμπρή άρκητές έκατοντάδες άισχροκερδών προμηθευτών, έγραφε σέ μιά έπιστολή του, ότι «μέσα σέ ένδεκα μήνες οι διάφοροι προμηθευτά του στρατού κατεχρόσθησαν τρία όλόκληρα έκατομμύρια χρυσών φράγκων» !...

Δέν είχαν κι' άδωκα όμως οι καυμένοι να έινε...καταχρασταί ! Άπό την έπίσημη έφημερίδα του κράτους — τον «Μηνύτορα» της 12 'Απριλίου 1798 — μαθαίνουμε την έξης άμνηστη άπολογία του συλληφθέντος καταχραστή Γουσσέλν, προμηθευτή του στρατού της Ίταλίας, έπ' της άρχιστρατηγίας του Μεγάλου Ναπολέοντος :

«Αναγκάζομαι, γράφει, να κλέβω τη Δημοκρατία μας για τους έξής λόγους : Όταν παρουσιάζω τους λογαριασμούς μου στον έλεγκτή των δαπανών, πρέπει να τόυ πληρώσω μίνιστά κρυφά ένα 10 % τούλάχιστον. Κατόπιν, μόλις γίνει έλεγχος κατά τον τρόπο αυτό, οι λογαριασμοί μου πάνε στον διευθυντή των οικονομικών ύπηρεσιών, για να βγάλει τό ένταλμα. Για να τόν καλοπιάσω να διατάξει γρήγορα την πληρωμή, τό δίνω κρυφά άλλα 15 % γαράτσι, άλλοιώς ούτε με χρόνα δέν θα μπορούσα να εισπράξω τά λεπτά μου. Κατόπιν ξεπέφτω στον γενικό ταμία, για να πληρωθώ τό ένταλμά μου, και για να μού δώση μία εύνοική σειρά προτεραιότητας στην πληρωμή, πρέπει κι' αυτός να «τσιμπήση» τούλάχιστον άλλα 15-20 % ! Έινε, λοιπόν, να μήν κλέβω τη Δημοκρατία, όταν έχει τέτοιους ύπαλλήλους ;»

Η χαριτωμένη αυτή άπολογία έβουσε τον Γουσσέλν άπ' τον τουφεκισμό, με τον όποιο τον άπελούσε ο Βοναπάρτης. Όστόσο, βαρτίστηκε από τον μεγάλο Κροικανό ως έλοποδότης του άισχροτέρου είδους, σέ μιά άλλη έκθεσι του προς τό διευθυντήριο της Γαλλίας !...

Και για να κλεισούμε τό άρθρό μας, παραθέτουμε τό έξης άπομνηστευμένο άνέκδοτο, παρμένο άπ' τό Άπομνηστευμένα του στρατηγού Λαντριέ, άρχηγού του Έπατελείου της Στρατιάς Ίππικου :

«Ο άρχιστράτηγός μας Βοναπάρτης, γράφει ο Λαντριέ, μάς έστειλε σήμερα τον προμηθευτή Βιβάντ, άπ' τη Βενετία, για να συνεννοηθώ σχετικά μαζί μας... Ο άρχικλέταρος αυτός μάς είχε άλλαξοπιστήσει σχεδόν με τό ξενόκρασά του και με τό φόβη βόδια, που μάς προήήθετε διαρκώς, και γι' αυτό μανιώνον έναντιόν του. Όστόσο, είχα διαταγή άπ' τον άρχιστράτηγο να τον περιποιηθώ — μάς έκανε πιστώσεις, βλέπετε, και τον είχαμε ανάγκη ! — και γι' αυτό τό τραβέζι του είχα και μουσική, για να τόν καλοπιάσω !...

Στά τελευταία όμως δέν κρατήθηκε, κι' είπα κρυφά σ' έναν τραπέζιο να τό σερβίρη ρούμι άπ' τη δική του την προμήθεια. Ο Βιβάντ ζευατίστηκε, ξεροκατάπιε, κι' έπειτα, δακρυσμένος άπ' τη δριμύτητα του διαβολικού ποτού, μού είπε :

—Νά με δηλητηριάσετε προσπαθείτε, πολιτά στρατηγέ !... Κι' ενώ τό άποκρίθηκα όσο πιο σαρκαστικά μπορούσα :

—Νά μάς δηλητηριάσετε προσπαθείτε, πολιτά προμηθευτά !... Άπό τό δικό σας ρούμι πίνετε !...

Κόκαλο ο παληάνθρωπος !...»

ΠΑΝΣΕΔΕΣ

ΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Κάθε μία εποχή χαρακτηρίζεται από ένα ιδιαίτερο τύπο τρέλλας. Η ψυχή μας εποχή χαρακτηρίζεται από τη μανία της ταχύτητας.

Ανατόλ Φράνς

Ο λώος λημονεί εύκολότερα από τά άτομα τά γεγονότα.

Βοατούρ

Γιατί τά λάθη του έμπαρόν πάντα τόν όφελουν ; Γιατί όταν τόν βλέπουν, τά πληρώνει ο άγοραστής.

Έδ. Παγιερών

Δέν πρόκει ναίνε να ταπεινώνεται σέ κανένα άλλον, έκτός από την μητέρα του.

Αλφ. Γκι νι ν

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η άυστηρότης του στρατηγού Δ. Γρίβα. Πώς τιμώρησε έναν ταγματάρχη όπως τού άξίζει. Ός πού έπρεπε να κυνηγηθούν οι Τούρκοι. Πώς την έπαθε ο φρούραρχος Λαρίσης ταγματάρχης Ψ... Ο Άφεντούλης και ή άρρωστη κόρη του Ξυλεμπόρου πού είχε άνάγκη...γαμπρού για να γίνη καλά, κτλ.

Έινε γνωστή εις τους άρχαιότερους άξιωματικούς μας ή στρατιωτική άυστηρότης του στρατηγού Δ. Γρίβα, άρχηγού του στρατού της Θεσσαλίας κατά τά γεγονότα του 1883.

Τά παρακάτω άνέκδοτα έινε ένδεικτικά του χαρακτήρος του αυτού, ο όποιος έχει μένει παροιμιώδης στο στρατό μας. Όταν έγιναν στο 1883 οι συγκρούσεις του Καλαή - Δερβέν, μεταξύ των Έλληνικών και Τουρκικών προφυλακών, ο Γρίβας διέταξε τηλεγραφικώς έναν ταγματάρχη να πάρη τό τάγμα του και έντός δύο ώρων να ξεκινήση για τόν τόπο της συμπλοκής.

Ο ταγματάρχης τότε, διατάσσοντας ή φοβούμενος, ρώτησε τόν στρατηγό του «σε ποιόν να παραδώσω τό άναρωτήριο» τό τάγματός ! Κι' ο Γρίβας, μανιώδης από την όργη του, τού έστειλε τό άκόλουθο τηλεγράφημα :

«Παραδώσατε διοίκειν τάγματός σας εις άρχαιότερον άξιωματικόν, αναλάβετε σεις διεύθυνον άναρωτηρίου, αναμείνατε άφίειν διαδόχου σας και έκτίσατε μετά ταύτα ποιήν τεσσαρακονήμερου φυλακίσσεως» !...

Την ίδια εποχή ο Γρίβας επιθεωρούσε ένα τάγμα, έτοιμο να βαδίση για τά σύνορα, και με λίγες λέξεις σύστησε στους άξιωματικούς και άπλίτες του άπόλυτη άφοσίω στο καθήκον τους.

Ο αντίστοιχαταγματάρχης Μ..., διοικητής του τάγματος αυτού, ρώτησε κατόπιν τόν Γρίβα :

—Αν νικήσουμε τους Τούρκους, άρχηγέ, ως πού πρέπει να τους κυνηγήσουμε ;

—Ός την «Κόκκινη Μηνιά» ! αποκρίθηκε ο Γρίβας χαρακτηριστικά.

—Κι' αν νικηθώμε, πού διατάσσετε να όρισθή σημείο ύποχωρήσεως ; Ξαναρώτησε ο αντίστοιχαταγματάρχης.

—Σαράντα ημέρες φυλακή, κύριε αντίστοιχαταμάρχη, της ποινής άρχομένης από της στιγμής ταύτης ! ήταν ή άπάντησις τού γενναίου και ήρωϊκού Γρίβα.

Μία μέρα, στη Λάρισα, έγινε συμπλοκή έξω από κάποια ταβέρνα μεταξύ μεθυσμένων πολιτών και στρατιωτών.

Τυχία περνώντας από κεί ο τότε φρούραρχος Λαρίσης ταγματάρχης Ψ..., έπενεθε άυτοπροσώπως και χώρισε τους συμπλεκέντες.

Μόλις ο Γρίβας, μέραρχος τότε στη Λάρισα, τό έμαθε αυτό, τιμώρησε με μηνιαία φυλάκιση τον ταγματάρχη, κατι «τό καθήκον του φρουράρχου είναι να διατάσσει, και όχι να έκτελή καθήκοντα περιπολάρχου ή άστυνομικού κλητήρων» !...

Ο άείμηνοτος ιατρός και καθηγητής του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Άφεντούλης έκλήθη κάποτε να έπισκεφθή την κόρη ενός πλουσιώτατου, αλλά άμορφώτου Ξυλεμπόρου, ή όποια έπασχε από άγνωστο και μυστηριώδη νόσο.

Ο Άφεντούλης την έξήτησε με προσοχή, βρήκε από τί έπασχε ή νέα, και γράφοντας — Λατινικά, βέβαια — μία συνταγή, την έδωσε στον πατέρα, λέγοντάς του :

—Τό φάρμακον τούτο θα θεραπεύη καθολικολοίαν την προσφιλή κόρην σας !...

Ο άφελής Ξυλεμπόρος, από τη χαρά του, έέχασε να ρωτήση από τί έπασχε ή κόρη του, και κατακλινόντας βιαστικά τά σκαλοπάτια, έτρεξε στο πλησιέστατο φαρμακείο.

Ο φαρμακοποιός, διαβάζοντας τη συνταγή, έσκαψε στα γέλια, και την έπέστρεψε στον έλθόντα Ξυλεμπόρο, λέγοντάς του :

—Δέν έχω τέτοιο φάρμακο... Ρωτήσατε άλλο φαρμακείο !... Ο δυστυχής πατέρας, αφού γύρισε έπί δίδ - τρία φαρμακεία, παρακαλώντας την εύθυμία των φαρμακοποιών, στενοχώρησε τέλος έναν άπ' αυτούς και τού ζήτησε να τού πει τί λέει ή συνταγή.

Κι' έκενός τού έξηγήσε, χαχανίζοντας :

—Λέει να βρήτε πορενός γαμπρό να την κόρη σας !... Έξω φρενάν ο έμειμένος, έτρεξε να συναντήση τόν Άφεντούλη, και με ύψος καταστενοχωρημένο, τού είπε :

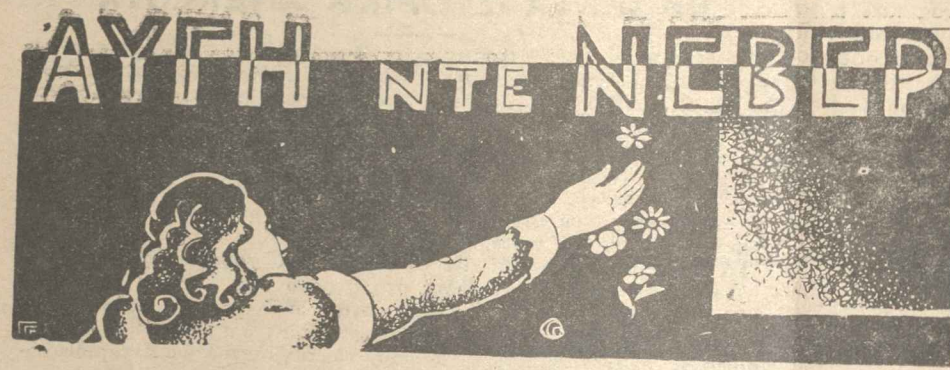
—Έξοχότατε, τί είναι τούτο που μού έφτασε ;...

Δέν μού τό έλεγες έμένα, τούλάχιστον !...

—Φίλε μου, τού είπε ο Άφεντούλης, οι γιατροί είναι γιατροί, και γράφουν τις συνταγές Λατινιστί... Δέν είναι προσενητάδες, γά να τρέχουν προς εύρεσιν γαμπρού !...

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Πίνω εις μνήμην του Λαγκαρντέρ! φώναξε ο Γκονζάγκας.
—Πίνουμε εις μνήμην του Λαγκαρντέρ! φώναξαν οι φίλοι του, αδειάζοντας μονορούφι τα ποτήρια τους.

Μονάχα ο Σαβερνύ δεν κινήθηκε καθόλου κ' έμεινε σιωπηλός. Μά έξασα, τη στιγμή που ο Γκονζάγκας έφερνε το ποτήρι στα χείλη του, τον είδαν όλοι γ' ανασκιάσει... Στή μέση του δωματίου, τα ρούχα κ' οι μανδύες, κάτω απ' τους όποιους ο Σαβερνύ είχε θάψει τον Καμπούρη, μετακινήθηκαν κι' ανασκηώθηκαν.

Ο Γκονζάγκας δεν συλλογιζόταν πια τον Καμπούρη. Έξ' άλλου, δεν ήξερε πως θριασκόταν εκεί, σε μια πολυθρόνα, θαμμένος, κάτω απ' το σωρό των ρούχων. Ο Γκονζάγκας είχε πη για τον Λαγκαρντέρ: «Δεν ξέρω αν θα πηδήση απ' το παράθυρο, αν θα κατέβη από το τζάκι ή αν θα ξεπροβάλλη μέσ' απ' το πάτωμα» μά, στην ώριμή ώρα, θα θριασκάει μεταξύ μας». Βλέποντας λοιπόν αυτό τον όγκο που σάλευε, παράτησε το ποτήρι του κ' ύψωσε το σπαθί του.

Τήν ίδια στιγμή, ένα γέλιο ξερό και στριγγό άκούστηκε κάτω απ' τους μανδύες.

—Είμ' εδώ! Είμ' εδώ! άκούστηκε μια φωνή, ψιλή. Ίδού με! Ίδού με!

Μά δεν ήταν ο Λαγκαρντέρ.
Ο Γκονζάγκας άρχισε να γελάει και είπε:

—Είμ' ο φίλος μας ο Καμπούρης!

Ο Καμπούρης πηδήξε απ' την πολυθρόνα του, άρπαξε ένα ποτήρι, και πλησιάζοντας τους άλλους που τσούγκριζαν τα δικά τους, είπε:

—Άς πιούμε για το Λαγκαρντέρ! Ο δειλός θα έμαθε πως είμ' εδώ και δεν έδόλυσε νάρθη...

—Στήν υγεία του Καμπούρη! Στήν υγεία του Καμπούρη! φώναξαν όλοι γελάοντας. Ζήτη ο Καμπούρης!

—Εί! Εί! κύριοι! Έκανε εκείνος σαρκαστικά. Ένας άλλος που δεν θάξερε όσους έγιν' πόσο γενναίοι είστε, βλέποντάς σας τώρα τόσο ευθυμους, θα πίστευε ότι περάσατε πολύ άσχημες στιγμές φόβου... Μά τι θέλουν αυτοί οι δυο παλληκαράδες;

Και έδειξε, μπροστά στην κλειστή πόρτα της γαλερίας, τον Κοκαρντάς και τον Πασπουάλ που στεκότουσαν άκίνητοι σαν αγάλματα και είχαν θριαμβευτικό ύφος.

—Ήρθαμε να σας προσφέρουμε τα κεφάλια μας! είπε ο Κοκαρντάς ύποκριτικά.

—Χτυπήστε! έπρόσθεσε ο Πασπουάλ. Στείλτε δυο πυγές ακόμα στόν ουρανό.

—Σας χρωστάμε μια έπανάρθωσι! είπε ευθυσια ο Γκονζάγκας. Άδίκως σας ύποψιαστήκαμε! Γεμίστε τα ποτήρια τους... Θα τσούγκρισουν μαζί μας!..

Ο Σαβερνύ τούς κύτταξε με τρόπο, με τον όποιο κυττάζει κανείς τον δήμιο. Άποιακρύνθηκε από το τσασέζι, όταν οι δυο παλληκαράδες πλησίασαν.

—Στήν τιμή μου! είπε στο Σουαζό, ό όποιος θριασκόταν κοντά του. Μοι φαίνεται, πως αν ο Λαγκαρντέρ έρχόταν, θα πήγαινα με το μέρος του!...

—Σούτ! Έκανε ο Σουαζό.

Ο Καμπούρης, ό όποιος άκουσε τα λόγια του, έδειξε τον Σαβερνύ με το δάχτυλο και ρώτησε τον Γκονζάγκας:

—Η έκλαμπρότης σας είνε αίγουρη γι' αυτό τον άνθρωπο;

—Όχι, άπάντησε ο πρίγκηψ.

—Πρόσχε, εξάδελφε! *Ηπιες πολύ!

Ο Κοκαρντάς κι' ο Πασπουάλ τσούγκριζαν τώρα τα ποτήρια τους με τους φίλους του Γκονζάγκας. Ο Σαβερνύ, ό όποιος είχε ξεμεθύσει τούς άκουγε. Ο Πασπουάλ μιλούσε για την άτακμήν έσθήτα του Λαγκαρντέρ κι' ο Κοκαρντάς για το πώς του που είχε δη στο άνατομείο.

—Μά όλα αυτά είνε άτιμίες! φώναξε ο Σαβερνύ, τράβηκτας κατ' ευθείαν προς τον Γκονζάγκας. Είνε φανερό πως μιλούν έξω για μια δολοφονία...

—Ε; Έκανε ο Καμπούρης, προσποιούμενος θαθεία κατάνυξι. Από πού ξεφύτρωσε τούτος έδω;

Ο Κοκαρντάς προκλητικός και αυθάδης, άπλωσε το ποτήρι του προς τον Σαβερνύ για να τσούγκρισουν, μά έκείνος γέρισε αλλού με φρίκη.

—Διάβολε! είπε πάλι ο Καμπούρης. Αυτός ο ευγενής μά φαίνεται ναχή περιέργες αντίπαθειες...

Οι άλλοι συνδαιτημόνες είχαν μείνει άφωνοι. Ο Γκονζάγκας ύψωσε το χέρι του προς τον Σαβερνύ και του είπε:

—Πρόσχε, εξάδελφε... *Ηπιες πολύ...

—Άπεναντίας, έκλαμπρότατε, είπε ο Καμπούρης σ' αυτόν. Εγώ θρίσκαω ότι ο εξάδελφος δεν ήπιε άρκετά... Άφήστε να σε μένα να τον μεθύσω...

—Καλά! είπε ο Γκονζάγκας. *Έχεις ίσως δική... Σού τον παραδίδω...

—Ευχαριστώ, έκλαμπρότατε! άπάντησε ο Καμπούρης.

—Επειτα, πλησιάζοντας το νεαρό μαρκήσιο, με το ποτήρι στο χέρι, έπρόσθεσε:

—Ευραστηθήτε να τσούγκρισετε μαζί μου!...

Ο Σαβερνύ άρχισε να γελάει και έτεινε το ποτήρι του.

—Πρότινω για τους γάμους σας, άραία άρραθωνισατικέ! φώναξε ο Καμπούρης. Άν θέλετε, συναγαγίζουμε πάλι ποιάς θα νικήση τον άλλον στο πιστό...

Και, χωρίς να χάνουν καιρό, κάθισαν ό ένας πλάι στον άλλο, περιστοιγμένοι από τούς άλλους συνδαιτημόνες. Η μοναχία του κρασίου εξαρχίζει μεταξύ τους.

Όλοι ένοιωθαν τώρα την καρδιά τους εξαλαφρωμένη από ένα τεράστιο βάρος. Ο Λαγκαρντέρ είχε πεθάνει, άρα άβυσσός από το ραντεβού. *Ήταν αδύνατο να άδυνατών να είνε ο Λαγκαρντέρ ζωντανός και να είχε λείψει από το ραντεβού που έδωσε.

Ο Γκονζάγκας ό ίδιος δεν άμείλιε πειά: Κι' αν διέταξε τον Πιερρόλ να πη μια βόλτα έξω και να έπιθευρήσει τούς σκοπούς, το έκανε αυτό από ύποβολική πρόνοια. Η προφυλάξεις δεν θλάτπουν ποτέ. Οι μπράβοι που θριασκόντουσαν έξω είχαν πληρωθ' για την νύχτα. Δεν στοίχιζε λοιπόν τίποτε να τούς αφήσουν στις θέσεις τους.

Όσο είχαν φοβηθ' προηγούμενος, τόσο εύθυμοι ήταν τώρα οι φίλοι του Γκονζάγκας. Τώρα άρχισε πραγματικά η έορτή. Όλοι πεινούσαν, όλοι δίψαζαν...

Η ευθυμία έκανε έπιδρομή απ' όλες τις μεριές... Διάβολε! Οι ευγενείς μας δεν θυμούνται τον τρόπο που ένοιωσαν πρό όλγινου... *Ήσαν πια γενναίοι σαν τον Κάισαρα...

—Τις κυρίες! Τις κυρίες! φώναξαν. Φέρτε μας τις κυρίες!...

Ο Γκονζάγκας έννεψε στο Νοσέ κι' αυτός έπήγε άμέσως κι' άνοιξε την πόρτα του σαλονιού, όπου θριασκόντουσαν οι κυρίες. Τότε, όλες σαν ένα σμήνος πο...

ών, μπήκαν μέσα, μιλώντας σε όλους, παραπονούμενες γιατί περίμεναν τόσο ώρα, γελώντας, φωνάζοντας, άστειευόμενες...

Η Νιέλ πλησίασε τον Γκονζάγκας και του είπε δείχνοντάς του την ντόνα Κρούζ:

—Νά μια μικρή περιέργη!... Δέκα φορές την τράβηξαν από την κλειδαρότρυπα...

—Θεέ μου! μισήρισε ο πρίγκηψ μ' άθωότητα. Τι θα μπορούσε να δη; Σας άπομακρύνανε, ώραίες μου, για το δικό σας σύμμερον. Σε σας τις γυναίκες δεν άρσσουν καθόλου ή συζητήσιες για ύποθέσεις...

—Και τώρα που μας ξαναφέρατε πρόκειται να γίνη τίποτε εύχρηστο; ρώτησε η Ντεμπούα.

—Μήπως ο γάμος; πρόσθεσε η Φλερύ.

Και η Συνταλίτ, πιάνοντας με το ένα χέρι το πηγούνι του Κοκαρντάς και με το άλλο το μάγουλο του Πασπουάλ, έκανε ρώτη την έρώτησι:

—Μήπως είσαστε οι θιολισαί;

—Διάβολε! μούγκρισε ο Κοκαρντάς. Είμαστε ευπατρίδαι!, ώραία μου!

Ο Πασπουάλ άνασκήτησε απ' το κεφάλι ως τα πόδια, νιώδοντας το μωραμένο έκείνο χέρι ν' άγγιξη το μάγουλό του. Θέλει να μιλήση, μά η φωνή του είχε κοπή.

—Κυρίες μου, έλεγε έντωμεταξύ ο Γκονζάγκας, φιλώντας το χέρι της ντόνας Κρούζ, δεν θέλουμε να έχουμε μυστικά για σας...

Αν στερηθήκαμε για μια στιγμή της παρουσίας σας, το κάνουμε για να κανονίσουμε τα προκαταρκτικά του γάμου, ό όποιος δεν γίνη άπόψε...

—Άστε είνε λοιπόν αλήθεια! φώναξαν με μια φωνή όλες αυτές η τρελλές. Θα δούμε λοιπόν την κωμωδία!...

Ο Γκονζάγκας διαμαρτυρήθηκε με μια κίνηση.

—Πρόκειται για μια σοβαρή φωνή, πνών να μην έρταναν ο τόπος και το περιβάλλον για να τον διαλέξουν...

Έσκυψε προς την ντόνα Κρούζ και πρόσθεσε:

—Είνε καιρός για να πάτε να είσοψήσατε τη φίλη σας!

Η ντόνα Κρούζ τον κύτταξε με όλην άνησυχία και ψιθύρισε:

—Μού είγατε κάνει μια ύπόθεσι, έκλαμπρότατε...

—Όποια ύπόθεσι κι' αν έκαθα την κρατήσω! άπάντησε ο Γκονζάγκας.

Και συνοδεύοντας την ντόνα Κρούζ ως την πόρτα του μπουτουζαού, έπρόσθεσε:

—Δεν ξέρω, μπορεί ή φίλη σου να άνηθ... Μά, για το καλό το δικό της και για το καλό κάποιου άλλου που δεν θέλω να τον άνομισώ, εύχισου να δεχθ...

Η ντόνα Κρούζ άγνοούσε την πύλη του Λαγκαρντέρ κι' ο Γκονζάγκας θιασζόταν σ' αυτό. Η ντόνα Κρούζ δεν μπορούσε ν' άντιπληθ' την θαθεία ύποκρισία του ανθρώπου αυτού. Ωστόσο, πριν περάσει το κατώφλι, στάθηκε και είπε με ίκετευτικό τόνο:

—Έκλαμπρότατε, δεν άμφιβάλλω, ότι λόγοι ευγενικοί και άλλοι σας, σας ύπαγορεύουν να κάνετε ό,τι κάνετε, μά πολύ παρόμοια πράγματα συμβαίνουν από χθές. Είμαστε έδω δυο φτωχοί νέες και δεν έχουμε καθόλου την πείρα που χρειάζεται για να λύσουμε αινίγματα. Από άγάπη για μένα, έκλαμπρότατε, άπο συμπονία γι' αυτή την φτωγή νέα που ύποφέρει και που θριασκεί σ' άπόνγνωσι, πέστε μου μια λέξι, μια λέξι διαφωτιστική, που να χρησιμεύση για έπιχείρημα εναντίον της αντίστασέως της. Θα μωρσσω να την πείσω, αν είμαι εις θέσιν να της πω για ποιά λόγο αυτός ο γάμος μπορεί να σώση τη ζωή έκείνου που άγαπά...

Ο Γκονζάγκας την διέκοψε:

—Δεν έχεις έμπιστοσύνη σε μένα, ντόνα Κρούζ, της είπε με τόνο έπιτακτικό. Κι' αυτή δεν έχει έμπιστοσύνη σε σένα; Πιστεύε με, χωρίς εξηγήσεις κι' αυτή άς σε πιστέψη χωρίς εξηγήσεις. Και κάμε γρήγορα! —έπρόσθεσε μ' έπιτακτικό τόνο. Σε περιμένω!...

Χαρέτησε κ' η ντόνα Κρούζ μπήκε στο μπουτουζαό. Έκείνη τη στιγμή, φασαρία άκούστηκε απ' το σαλόνι. *Ήσαν τα εύθυμα και δυνατά γέλια των συνδαιτημόνων.

—Μπράβο, Σαβερνύ! φώναζαν οι μόν.

—Μπράβο, Καμπούρη! φώναζαν οι άλλοι.

—Θά σκάσουν! φώναζαν η γυναίκες. Είνε τρελλοί.

—Αυτός ο μικρός Καμπούρης είν' ένας διάβολος!...

—Μπράβο, Καμπούρη! Μπράβο, Σαβερνύ!...

Ο Καμπούρης κι' ο νεαρός μαρκήσιος Σαβερνύ καθόντουσαν ό ένας άπέναντι στον άλλο, περιστοιγμένοι από έναν κύκλο, που πύκνανε όλοένα. Κοντά τους, δώδεκα και παραπάνω μπι...

λιες άδειανές φανέρωναν τί είχαν πη ως την στιγμή έκείνη.

Ο Σαβερνύ ήταν πελιδνός και τα κατακόκκινα μάτια του φανόντουσαν έτοιμα να πεταχτούν έξω απ' τις κόγχες τους.

Μά είχε συνηθίσει σ' αυτό του είδους τις μονομαχίες. Έξ' άλλου, παρά το κομψό άνάστημά του, ήταν ένας τρομερός πότης.

Τα κατορθώματά του στο πιστό ήταν άμέτρητα. Ο Καμπούρης, άπεναντίας, φαινόταν έμψυχωμένος. Τα μάτια του έλαμπαν με μια λάμψη άσυνηθιστή. Χείρονομούσε και μιλούσε άδιάκοπα, πράγμα πολύ κακό για όσους πίνουν, γιατί ή φλυαρία μεθάει σχεδόν όσο και το κρασί. Όποιος πίνει, πρέπει να είνε σιωπηλός.

—Στοιχηματίζω έκато πιστόλες για τον Σαβερνύ! φώναξε ο Ναθάν. Σε λίγο ο Καμπούρης θα σωριαστή κάτω άναίσθητος.

—Δέχομαι το στοιχημα! άπάντησε ο Καμπούρης, ό όποιος κλονίστηκε στην πολυθρόνα του.

—Τό πορτοφόλι για το μαρκήσιο! φώναξε η Νιέλ, ή όποια είδε την κίνηση του Καμπούρη.

—Και πόσα θρίσκονται μέσα στο πορτοφόλι; ρώτησε ο Καμπούρης, αδειάζοντας μονορούφι το ποτήρι του.

—Δέκα μετοχές των πενήντα σκούδων... Όλ' ή περιουσία μου, αλλοίμονο!

—Τό δέχομαι κι' αυτό το στοιχημα! φώναξε ο Καμπούρης. Δόστε μου κρασί!

—Ποιάν απ' όλες θα προτιμούσε; ψιθύρισε ο Πασπουάλ στο αυτί του Κοκαρντάς, κυττάζοντας διαδοχικά την Συνταλίτ, την Φλερύ, την Νιέλ, την Ντεμπούα και τις άλλες.

—Είνε θαύμα πως δεν έσκασε ακόμα αυτός ο άνθρωπος! είπε. Αντι να του άπάντηση, ο Κοκαρντάς, ό όποιος δεν άφανε από τα μάτια του τον Καμπούρη. Δεν είδα παρά ένα μόνον άνθρωπο ως τώρα να πίνη έτσι, τον Λαγκαρντέρ!

Ο Καμπούρης άφησε την πολυθρόνα του. Όλοι νόμισαν πως θάπεφτε κάτω. Μά έκείνος κάθισε παλληκαρίσια στο τραπέζι μάνηλο, περιφέροντας γύρω του το είρωνικό και κυνικό του βλέμμα.

—Δεν έχετε πιο μεγάλη ποτήρια; φώναξε πετώντας μακριά το δικό του. Μ' αυτά τα ποτηράκια μωρδω να πίνω ως μεθαύριο, χωρίς να πάθω τίποτε...

X

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΚΑΜΠΟΥΡΗ

*Άς ξαναγυρίσουμε στη μικρή κάμαρη του ίσογειού, όπου είδαμε την Αύγη και την ντόνα Κρούζ στην άρχή του σουπέ. Η Αύγη ήταν μόνη, γονατισμένη σ'έν τάπητα. Μά δεν προσευχόταν.

Ο θόρυβος που έφτανε από το έπάνω πάτωμα είχε διπλασιαστή έδω και μερικέες στιγμές, από την ώρα που είχε άρτίσει ή αλλόκοτη μονομαχία του Σαβερνύ και του Καμπούρη. Μά ή Αύγη δεν έβρισκε καμιά προσοχή σ' αυτόν.

Συλλογιζόταν... Τά ώραία της μάτια, κομρασμένα από τα δάκρυα, χαλόντουσαν μέσ' στο κενόν... Τόσο ήταν θυσιμένη στην δνειροπόλσή της, ώστε δεν έδωσε καμιά προσοχή στον άναλαφρο θόρυβο που έκανε ή ντόνα Κρούζ ξαναγυρίζοντας στο δωμάτιο. Έκείνη την πλησίασε, πατώντας στις μύτες των ποδιών της και φίλησε τα μαλλιά της από πίσω. Η Αύγη γύρισε άργά το κεφάλι. Η καρδιά της σταμάτησε να σφίγγεται καθώς είδε τα νλανά μάγουλα της φίλης και τα μάτια της που κόντευαν να τ' αβύσουν τα δάκρυα.

—Ήρθα να σε πάρω, της είπε.

—Είμ' έτοιμη, άπάντησε ή Αύγη.

Η ντόνα Κρούζ δεν περίμενε μια τέτοια άπάντησι.

—Όταν σκέφτηκες από την ώρα που σ' άφησα, τη ρώτησε.

—Όχι, προσευχήθηκα. Όταν προσεύχεται κανείς, τα πιο σκοτεινά πράγματα φωτίζονται.

Η ντόνα Κρούζ κάθισε δίπλα της και τη ρώτησε, πιάνοντάς της μ' άγάπη το χέρι.

—Πές μου, τί μάντεψες;

Στήν έρώτησι της αυτή ύπήρχε περισσότερο στοργικό ένδιαφέρον, παρά περιέργεια.

—Είμαι έτοιμη, ξαναείπε ή Αύγη. Έτοιμη να πεθάνω...

—Μά δεν πρόκειται να πεθάνεις, φτωχή μικρή μου έδελφή...

—Είνε καιρός, τη διέκοψε ή Αύγη με τόνο θλιβερό, που μόυ ήρε αυτή ή ιδέα. Εγώ είμαι ή δυστυχία του. Άν είχα ή κίνδυνος που τον άπειλει άδιάκοπα. Εγώ είμαι ο κακός του άγγελος!...

—Αν δεν ήμουν εγώ, θα ήταν έλευθερος, θα ήταν ήσυχος, θα ήταν εύτυχισμένος...

—Η ντόνα Κρούζ την άκουγε και δεν την καταλάβαινε.

—Γιατί, άναρωτήθηκε ή Αύγη σκουπίζοντας ένα δάκρυ, γιατί να μην κάνω χτές αυτό που συλλογιζόμαι σήμερα; Γιατί να

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΠΟΛΙΣ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

Πώς ήμικας, μαράθηκε και σβύνει μία Έλληνική πόλις. Τὸ χρονικὸ τοῦ Λαυρίου καὶ τῶν μεταλλείων του. Τὰ γεγονότα τοῦ 1863 καὶ τὸ «Λαυρεωτικὸ ζήτημα». Παρὰ λίγο ναυτικὸς αποκλεισμός. Ὅπου ἐπεμβαίνει ὁ Συγγρός. Ὁ χρυσοθήρας Σερπιέρης καὶ ἡ Ἐταιρία του. Ἐνα χρηματιστηριακὸ κέλεο ποὺ δημιουργεῖ συμφερές. Τί εἶπε ὁ Κουμουνδούρος στὸ Συγγρό. Ὁ θησαυροθῆρας καὶ ἡ κληρονομία Μοροζίνη.

ΛΛΟΙΜΟΝΟ!... Ἡ πόλις ποὺ πεθαίνει εἶνε τὸ Λαύριο. Ὅσοι τὸ γινώρισαν στίς πλούσιες, στίς εὐτυχιμένες μέρες του—πρὸ σαράντα ἐτῶν—καὶ τὸ ἐπισκεφθῶν σήμερα, θὰ σφιχτῇ ἡ καρδιά τους. Τὰ περισσότερα σπιτία του εἶνε κλειστά· καὶ μισογκρεμισμένα οἱ δρόμοι ἡρμηιοί, ἢ καμινάδες τῶν μεταλλουργείων του δὲν καπνίζουν καὶ φαίνεται σὰν μιά νεκρούπολις. Καὶ ὁμως ὑπῆρξε ἐποχὴ ποὺ τὸ Λαύριο εἶχε συγκεντρώσει τὴν προσοχὴ ὅχι μόνον ὅλης τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ τὴν παγκόσμια. Ὅλοι ἐπίστευαν ὅτι ἐκεῖ, στὴν ἀκρὴ τῆς Ἀττικῆς χερσονήσου, ὑπῆρχε μιά νέα Ἀλάσκα, καὶ ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἶχαν μεταβληθῇ σὲ χρυσοθήρες—σὲ κυνηγούς τοῦ χρυσαφιού. Θὰ διηγηθούμε λεπτομερῶς τὴν περίεργη αὐτὴ ἱστορία.

Οἱ χρυσοθῆρες στὴν Ἑλλάδα, ὅπως καὶ σὲ ὅλο τὸν κόσμο, ὑπῆρξαν πάντοτε πολυάριθμοι, γιατί ἓνα μεταλλεῖο, ὅταν πετύχει, μπορεῖ νὰ κάνει γρήγορα τὸν ἰδιοκτῆτὴ του θαυόπλουτο. Στὸν τόπο μας ἔχουμε τέτοια παραδείγματα ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐνὶ ῥῆσιν πάμφτωχοι, ἐδῆλσαν μεταλλεῖα κ' ἐγέναντο πλουσιώτατοι. Ἐνα ἀπὸ τὰ παραδείγματα αὐτὰ εἶνε καὶ ὁ μακαρίτης Σερπιέρης, ποὺ ὁ ἀνδριάς του ὠφάνεται στὴν πλατεῖα τοῦ Λαυρίου. Ἀπὸ ἀπλὸς ἐργάτης, ἐγένετο μεταλλειολόγος, ἔπειτα μεγαλοβιομήχανος καὶ μετὰ μεταλλεῖα τοῦ Λαυρίου σωστός Κροῖσος.

Ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ τοῦ Σερπιέρη ἐδημιούργησε τὴν δίψα τῆς χρυσοθήρας στὴν Ἑλλάδα καὶ ἐγνώρισεν αὐτὴν τίς πρώτες συγκινήσεις τοῦ χρηματιστηρίου. ***

Τὰ Λαυρεωτικά μεταλλεῖα ἦσαν γνωστά στούς ἀρχαίους. Κατὰ τὴν ἐποχὴ μάλιστα τῶν Περσικῶν πολέμων θρίσκονταν σὲ τόση ἀκμῇ, ὥστε ἐκίνησαν τὸν φθόνον τῶν Σπαρτιῶν. Ἀνῆκαν στὴν Ἀθηναϊκὴ Πολιτεία. Εἴκοσι χιλιάδες δούλοι ἐργάζονταν στὸ Λαύριο γιὰ λογαριασμό τοῦ Κράτους τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ εἶχε εἰσόδημα ὡς 600 χιλιάδων χρυσῶν δραχμῶν κάθε χρόνο. Ἀπὸ τὴν πώλησι τοῦ Λαυρεωτικοῦ ἀργύρου, ὁ Θεμιστοκλῆς ἐναυπηγῆσε τὸν περίφημο στόλο, ποὺ ἐδοξάσθηκε στὴ Σαλαμίνα. Καὶ ἀπὸ τὰ εἰσοδήματα αὐτὰ, ὁ Περικλῆς ἔχτισε τὸν Παρθενῶνα. Στίς παραμονὲς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, δέκα χιλιάδες τάλαντα (δηλ. 60.000.000 χρυσῆς δραχμῆς) ἐφυλάγονταν μέσα στὸ Θησαυροφυλάκιο τῆς Ἀκροπόλεως. Ἀργότερα ὁμως σιγά-σιγά, ἐπῆλθε ἡ παρακμῇ, ἢ Ἑλλάς ὑπεδουλώθη καὶ τὸ Λαύριο ἐσθύσε. Ὁ Πανουσανίης τὸ ἀναφέρει περὶ ὡς ἀπλὴ γεωγραφικὴ θέσι ἀφοῦ στὸν καιρὸ του εἶχε ἐρημωθῇ.

Ἐξάφνα, στὰ 1863, ὁ Σερπιέρης, Ἰταλὸς τὴν καταγωγῇ, καὶ ὁ Γάλλος Ροὺ Φρασιόνε ἐζήτησαν ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος τὸ δικαίωμα ἐκμεταλλεύσεως 12 χιλιάδων στρεμμάτων τοῦ Λαυρίου καὶ πέτυχαν τὴν ἀδεια νὰ ἐνεργήσουν μεταλλευτικὲς ἐργασίες. Ἡ Ἐταιρία τους κυρίως ἐπρόκειτο νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν καταβολὰ δ ε ς, δηλ. τὰ ὑπολείμματα τῶν ἀρχαίων, ποὺ ἐκείνοι δὲν εἶχαν τὰ τεχνικὰ μέσα νὰ τὰ ἐργασθοῦν καὶ τ' ἀπέριπταν ὡς ἀχρηστὰ στὰ γύρω θουνά.

Ἡ παραχώρησις ὁμως αὐτὴ ἐδημιούργησε τὴν περίφημη «Υπόθεσι τοῦ Λαυρίου», ἓνα τεράστιο γιὰ τὴν μικρὴ τότε Ἑλλάδα διπλωματικὸ ζήτημα, ποὺ ἔρριξε τρία ὕπουργα καὶ γέμισε τὴν Ἑλληνικὴ φαντασία μετὰ διάφορα μυθεύματα. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες—καὶ οἱ πρὸ μορφωμένοι ἀκόμα—ἐπίστευαν ὅτι οἱ ἐξοὶ εἶχαν συνωμοτήσει γιὰ ν' ἰσχυρῶνται τοὺς ἀειψήτους θησαυροὺς. Ὑπῆρχαν τότε διάφοροι ποὺ ὑπεστήριζαν ὅτι ἡ ἐκβολὰς τοῦ Λαυρίου περιείχε τὴν ποσότητα ἀργύρου, ὥστε δὲν ἦταν δύσκολο νὰ γίνουν ὅλοι οἱ Ἕλληνες πλούσιοι: «Θὰ κολυμπήσουμε στὸ ἀσημί!» λέγανε.

Τὴν πεποίθησι περὶ τῆς ὑπάρξεως τέτοιου θησαυροῦ τὴν ἐδημιούργησε κυρίως ἡ ἀνάμιξις στὸ ζήτημα αὐτὸ δύο προσθετῶν: τοῦ Γάλλου Ἰουλίου Φερρὺ καὶ τοῦ Ἰταλοῦ μαρκησίου Μιλιοράτι. Οἱ δύο πρεσβευταὶ, ἐπειδὴ ὑπεστήριζαν τὰ συμφέροντα τῶν δύο ὁμοεθνῶν τῶν μετὰ πολλὴ ἐνεργητικότητά, ἐκίνη-

σαν ἀκόμη περισσότερο τὴς ὑποψίες ὅτι πρόκειται γιὰ πλὴν ἀνυπολόγιστο, ὅτι ἡ γῆ τοῦ Λαυρίου κρύβει τοὺς θησαυροὺς τοῦ Σεβὰχ τοῦ Θαλασσινοῦ. Τέλος, τὸ πολὺπλοκο ἑλληνικὸ ζήτημα—ποὺ παρὰ λίγο νὰ δημιουργηθῇ μεγάλαις ματικὲς περιπλοκές, ἰσως καὶ ἀποκλεισμο—ἐλύθηκε μετὰ τὴν ἐπέμβασι τοῦ ἐθνικοῦ ἐυεργέτου Ἀνδρέα Συγγρο. Ὁ Συγγρὸς ἐπλήρωσε στὴν Ἐταιρία Ροὺ καὶ Σερπιέρη 12 ἐκατομύρια δραχμῆς καὶ συνέστησε μιά Ἑλληνικὴ Ἐταιρία ἢ ἐκἀνέλαβε τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ Λαυρίου μ' Ἑυρωπαϊκά μηχανήματα καὶ χιλιάδες ἐργάτες.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐταιρία ἐξέθεσε σὲ δημοσίᾳ ἐγγράφῳ τὴν μετοχὴ. Τὸ τί ἐγένετο ὅταν ἀρχισε ἡ ἐγγράφῃ δὲν περιγράφεται. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐμέθυσαν ἀπὸ κερδομανίας καὶ τὸ μέσο αὐτῶν ἐτεδῆθη ἀπὸ τὴν Ἀθήνα στὴν Κωνσταντινούπολη. Γιὰ πρώτη φορά ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν, σὲ χρηματοδόμημα, ποσὸν ἀνερχόμενο σὲ ἑκατομμύρια χρυσὰ φράγκα, τὰ ὁποῖα ἐστειλάντο ἐκ Κωνσταντινουπόλεως γιὰ νὰ ἐγγραφοῦν στίς μετοχὲς τῆς Ἑταιρίας ταλλουργείων Λαυρίου». Γρήγορα, ἀντὶ τῶν 50.000 μετοχῶν κοινὸν ἐνεγράφη γιὰ 600 χιλιάδες μετοχές! Ἀπὸ τῆς ἐγγράφῃς αὐτῆς ἡ δίψα τοῦ κέρδους μεγάλωνε κάθε μέρα καὶ ἡ μετοχὴ ὑπερτιμώτο. Τὸ καφενεῖο τῆς «Ὠραίας Ἑλλάδος» ἐκτεταθῆναι σὲ πρόχειρο Χρηματιστήριον. Ἐκεῖ, πούλησαν καὶ γινώριζονταν Λαυριακὲς μετοχές, δηλαδὴ οὐσιαστικὰ χρυσὸ ἀγοραπωλησία. Ἀργὶς ὁμογενεῖα καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς δεκαετίας ἀπὸ τὸν ἀπὸ τῶν μετοχῶν. Ἐτοίμοι ἦσαν ἐξάς κάθε μετοχὴ ἦσαν δραχμῆς, σὲ λίγες μέρες φτάσε σὲ 1000!

Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι σὰν πρωτόπειροι σὲ χρηματιστικὸ παιχνίδι περὶ τῶν μετοχῶν τῶν δεκαετίων ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν μετοχῶν. Ἐτοίμοι ἦσαν ἐξάς κάθε μετοχὴ ἦσαν δραχμῆς, σὲ λίγες μέρες φτάσε σὲ 1000!

Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι σὰν πρωτόπειροι σὲ χρηματιστικὸ παιχνίδι περὶ τῶν μετοχῶν τῶν δεκαετίων ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν μετοχῶν. Ἐτοίμοι ἦσαν ἐξάς κάθε μετοχὴ ἦσαν δραχμῆς, σὲ λίγες μέρες φτάσε σὲ 1000!

Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι σὰν πρωτόπειροι σὲ χρηματιστικὸ παιχνίδι περὶ τῶν μετοχῶν τῶν δεκαετίων ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν μετοχῶν. Ἐτοίμοι ἦσαν ἐξάς κάθε μετοχὴ ἦσαν δραχμῆς, σὲ λίγες μέρες φτάσε σὲ 1000!

Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι σὰν πρωτόπειροι σὲ χρηματιστικὸ παιχνίδι περὶ τῶν μετοχῶν τῶν δεκαετίων ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν μετοχῶν. Ἐτοίμοι ἦσαν ἐξάς κάθε μετοχὴ ἦσαν δραχμῆς, σὲ λίγες μέρες φτάσε σὲ 1000!

Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι σὰν πρωτόπειροι σὲ χρηματιστικὸ παιχνίδι περὶ τῶν μετοχῶν τῶν δεκαετίων ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν μετοχῶν. Ἐτοίμοι ἦσαν ἐξάς κάθε μετοχὴ ἦσαν δραχμῆς, σὲ λίγες μέρες φτάσε σὲ 1000!

Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι σὰν πρωτόπειροι σὲ χρηματιστικὸ παιχνίδι περὶ τῶν μετοχῶν τῶν δεκαετίων ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν μετοχῶν. Ἐτοίμοι ἦσαν ἐξάς κάθε μετοχὴ ἦσαν δραχμῆς, σὲ λίγες μέρες φτάσε σὲ 1000!

Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι σὰν πρωτόπειροι σὲ χρηματιστικὸ παιχνίδι περὶ τῶν μετοχῶν τῶν δεκαετίων ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν μετοχῶν. Ἐτοίμοι ἦσαν ἐξάς κάθε μετοχὴ ἦσαν δραχμῆς, σὲ λίγες μέρες φτάσε σὲ 1000!

Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι σὰν πρωτόπειροι σὲ χρηματιστικὸ παιχνίδι περὶ τῶν μετοχῶν τῶν δεκαετίων ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν μετοχῶν. Ἐτοίμοι ἦσαν ἐξάς κάθε μετοχὴ ἦσαν δραχμῆς, σὲ λίγες μέρες φτάσε σὲ 1000!

Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι σὰν πρωτόπειροι σὲ χρηματιστικὸ παιχνίδι περὶ τῶν μετοχῶν τῶν δεκαετίων ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν μετοχῶν. Ἐτοίμοι ἦσαν ἐξάς κάθε μετοχὴ ἦσαν δραχμῆς, σὲ λίγες μέρες φτάσε σὲ 1000!

Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι σὰν πρωτόπειροι σὲ χρηματιστικὸ παιχνίδι περὶ τῶν μετοχῶν τῶν δεκαετίων ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν μετοχῶν. Ἐτοίμοι ἦσαν ἐξάς κάθε μετοχὴ ἦσαν δραχμῆς, σὲ λίγες μέρες φτάσε σὲ 1000!

Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι σὰν πρωτόπειροι σὲ χρηματιστικὸ παιχνίδι περὶ τῶν μετοχῶν τῶν δεκαετίων ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν μετοχῶν. Ἐτοίμοι ἦσαν ἐξάς κάθε μετοχὴ ἦσαν δραχμῆς, σὲ λίγες μέρες φτάσε σὲ 1000!

Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι σὰν πρωτόπειροι σὲ χρηματιστικὸ παιχνίδι περὶ τῶν μετοχῶν τῶν δεκαετίων ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν μετοχῶν. Ἐτοίμοι ἦσαν ἐξάς κάθε μετοχὴ ἦσαν δραχμῆς, σὲ λίγες μέρες φτάσε σὲ 1000!

Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι σὰν πρωτόπειροι σὲ χρηματιστικὸ παιχνίδι περὶ τῶν μετοχῶν τῶν δεκαετίων ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν μετοχῶν. Ἐτοίμοι ἦσαν ἐξάς κάθε μετοχὴ ἦσαν δραχμῆς, σὲ λίγες μέρες φτάσε σὲ 1000!

Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι σὰν πρωτόπειροι σὲ χρηματιστικὸ παιχνίδι περὶ τῶν μετοχῶν τῶν δεκαετίων ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν μετοχῶν. Ἐτοίμοι ἦσαν ἐξάς κάθε μετοχὴ ἦσαν δραχμῆς, σὲ λίγες μέρες φτάσε σὲ 1000!

Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι σὰν πρωτόπειροι σὲ χρηματιστικὸ παιχνίδι περὶ τῶν μετοχῶν τῶν δεκαετίων ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν μετοχῶν. Ἐτοίμοι ἦσαν ἐξάς κάθε μετοχὴ ἦσαν δραχμῆς, σὲ λίγες μέρες φτάσε σὲ 1000!

Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι σὰν πρωτόπειροι σὲ χρηματιστικὸ παιχνίδι περὶ τῶν μετοχῶν τῶν δεκαετίων ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν μετοχῶν. Ἐτοίμοι ἦσαν ἐξάς κάθε μετοχὴ ἦσαν δραχμῆς, σὲ λίγες μέρες φτάσε σὲ 1000!

Ἐτοί ὁ Συγγρὸς παρηγορήθηκε γιὰ τὴν ἐναντίον του κατακραυγὴ καὶ ἐξακολούθησε τὸ ὁλο τοῦ...ἐθνικοῦ εὐεργέτη.

Ἡ παράλογος ἐλπίδες ποὺ γεννήθηκαν στὴν ψυχὴ τοῦ λαοῦ γιὰ τ' ἀμόθητα κέρδη τῶν Λαυριακῶν μετοχῶν, μετέφεραν τὴν χρηματιστηριακὴ συνθήκη στὴν Ἑλλάδα, τὸ κυνῆγι τοῦ εὐκόλου κέρδους, τὴ μαγία τῆς χρυσοθήρας. Ὅλοι ἀνείρευονταν μεταλλεῖα. Κάθε καραδοτακισμένος, ἀφινε τὴ δουλίτσα του κ' ἐπαίρει τὰ θουνά, σκαλίζοντας τὰ χάρματα ν' ἀνακαλύψῃ πολυτιμὰ μέταλλα. Ἄλλοι ἐμίσθωναν ἐργάτες κ' ἔκαναν ἀνασκαφὲς στὰ χαράφια τους κ' ὅλους τοὺς εἶχε πιάσει ὁ μεταλλευτικὸς περὶτος. Τὸ περίεργο δὲ εἶνε, ὅτι γρήγορα ἡ χρυσοθήρια μετεβλήθη σὲ θησαυροθήρια. Ἀρχισαν νὰ ζητοῦν κρυμμένους θησαυροὺς, τῆς ἀρχαίας ἢ τῆς Τουρκικῆς ἐποχῆς. Ἀπὸ τῆς ἐπαρχίης ἐρχόντουσαν εἰδήσεις, ὅτι διάφοροι γεωργοί, σκάθοντας τὸ χαράφι τους, ἀνακάλυψαν τάχα σωροὺς ἀπὸ χρυσῆς λίρες. Ἰσπανικὰ κολωνάτα, ντούπιες, φλωριά. Τὸ Ἄργος ἀναστατώθηκε μετὰ τὸ παραμῦθι, ὅτι ἓνας περβολάρης, Ντούλιας ὁ κατὰ, ἔβρισκε στὸν κῆπο του ἓνα κιότι περβολάρη... Ἐπειτα, ἀρχισε ἡ τυχοδιωκτικὴ μαγία τῆς ἀναζητήσεως κληρονομιάων. Περίφημη, π.χ., ἔμεινε ἡ ὑπόθεσι τῆς κληρονομίας Μοροζίνης. Φαίνεται, ὅτι πρὸ 250 ἐτῶν, πέθανε κάποιος Μοροζίνης, ἀλλήρος, ἀφίνοντας κολοσσιαία περιουσία σὲ χρήματα καὶ γῆματα. Ἦταν ἐγγενὴς Βενετσάνος, ἡ περιουσία του ἔμεινε ἀήτητη καὶ ἐπῆρε νὰ θρεθῶν οἱ κληρονόμοι του. Ὅσοι ὁμως παρουσιάζονταν, δὲν ἔφεραν ἀρκετὰ ἀποδείξεις συγγενείας μετὰ τὸν Μοροζίνη κ' εἶτοι οἱ ἀπαιτητὰ τῆς κληρονομίας τοῦ πλουτοῦ βενετσάνου ἐγίναν πολλοί, σὰν τὸν ἄμμο τῆς θάλασσας. Ὅλοι οἱ Ἰταλοὶ ἐλεγαν πὼς τὸν εἶχαν πρόγονο! Ἀξάφνα, ὁ «Αἰὼν» τὸν Φίλιππος ἐδημοσίευσεν τὰ καθέκαστα τῆς «Υποθέσεως Μοροζίνης» μετὰ τὴν γαργαλιστικὴ λεπτομέρεια, ὅτι τὸ ποσὸ ἦταν 20.000.000 χρυσὰ φράγκα. Ἀμέσως τότε ξεφύτρωναν καὶ στὴν Ἑλλάδα σὰν τὰ μανιτάρια πολυάριθμοι κληρονόμοι τοῦ Μοροζίνη, ἰδίως Ἐπτανήσιοι καὶ ἄλλοι νησιώτες. Ἐνὰς μάλιστα, ἀπὸ κάποιο νησι τῶν Κυκλάδων, ἔφερε σὲ δικηγόρο κ'. Ἀντάνιο Μάτση οἰκογενειακὰ ἐγγράφῳ, ποὺ ἔδιναν κάποιες ἐλπίδες, ὅτι πράγματι καταγόταν ἀπὸ τοῦ Μοροζίνη. Ὁ κ. Μάτσης δὲ μετέβη τὴν ὑπόθεσι κ' ἔστειλε ἄνθρωπον στὴ Βενετία, νὰ παρουσιάσῃ στὸ δικηγόρο τῆς κληρονομίας Μοροζίνης, τὸ Μάριο Φόρτις, καὶ νὰ συνεννοηθῇ μαζί του. Ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ κ. Μάτση ἔβρισκε τὸν διαπρεπῆ Βενετσάνο δικηγόρο στὸ κομψὸ παλάτιο του, στὴν πλατεῖα Ρίο-Παπάφα καὶ τοῦ ἐξέθεσε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του. Ὁ κ. Φόρτις χαμογέλασε.

—Πέραςτε, σὰς παρακαλῶ, ἀπ' ἐδῶ, εἰπε δείχνοντας τὸ πλανοῦ δωμάτιο.

Ἐπῆγαν μαζί σ' ἓνα εὐρύχωρο δωμάτιο, ποὺ ὅλοι του οἱ τοῖχοι ἦσαν σκεπασμένοι μετὰ ντουλάπια, γεμάτα δικογραφίες. —Βλέπετε ὅλες αὐτὲς τίς δικογραφίες; εἶπε ὁ Βενετσάνος δικηγόρος. Ὅλες εἶνε γιὰ τὴν κληρονομία Μοροζίνης. Τώρα ποὺ ἦλθε σὸ τοῦ χορὸ καὶ ἡ Ἑλλάς θὰ μοῦ χρειαστῇ κ' ἄλλο δωμάτιο!

Κατόπιν αὐτοῦ, ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Ἀθηναίου δικηγόρου ἐνεργε ἀπογοητευμένος, πέρασαν ἀπὸ τότε πολλὰ χρόνια καὶ ἡ περιουσία τοῦ Μοροζίνη ἀκόμη περμένει τὸν πραγματικὸ κληρονόμο της.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Τὰ ἀνθρ, εἶνε ἡ ἀπόδοσις τῶν φιλημάτων τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν γῆν.

Κάρμεν Σὺ λ θ α

Ἡ φατεινὲς καὶ ἡ σκοτεινὲς γραμμὲς τῆς ζωῆς μας, χάρις στὴν ἁρμονία τῶν ἀντιθέσεων, ἀποτελοῦν ὅλη τὴ δύναμι κ' ὅλο τὸν χρωματισμὸ τῆς ζωῆς μας.

Πῶ π

Κατὰ τὴ γνώμη μου, τρία πράγματα ἀπαιτοῦνται γιὰ τὴν εὐδαιμονία τοῦ ἀνθρώπου: σωματικὴ υγεία, πνευματικὴ ἐλευθερία καὶ ἀγνὰ ἀισθήματα.

Λαμαρτίνος

Ἀπὸ τὸ νὰ κυνηγᾷς ἓνα γερανό, καλύτερα εἶνε νάχης ἓνα πουργιτὴ στὰ χέρια.

Θερβαντὲς

Μὴ δίνετε ποτὲ χρήματα σ' ἐκείνον ποὺ σὰς ζητᾷ πολλά. ἀφοῦ προηγουμένως σὰς γύρισε ἓνα μικρὸ ποσὸν ποὺ σὰς χροστῶσε.

Κικέρων

ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΗΣ ΠΕΝΝΑΣ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΞΑΝΘΗ - ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ

Πόσες φορές σὰς ἔχω πῆ καὶ πόσες τραγουδήσει
Πὼς ἔχω σὰν θεότρελλος ὡς τώρα ἀγαπήσει
Μονάχα τίς ξανθές

Σὰν πῶ ξανθὴ, τὸ στόμα μου, εὐθὺς κολλᾷ σὰν μέλι
Ἐνῶ γιὰ τίς μελαχροινὲς καθόλου δὲν με μέλλει
Καί...ὁμως τί τὰ θές!

Αὐτ' ἡ ξανθοῦλα π' ἀγαπᾷ με μάτια γαλανὰ
Ἐμαύρισε ποὺ ὀλομερίς στὸν ἥλιο τριγυρᾷ
Κ' ἐγίνηκε μελαχροινὴ.

Μιά τὴν θωρῶ μελαχροινὴ καὶ σὰν ξανθοῦλα μιά
Καὶ δὲν ἀντέχω καὶ στῶν ἐνὸ τὴν τόση νοστιμιά
Καὶ ἡ καρδιά μου λαχταρεῖ καὶ γιὰ τίς δύο ποιεῖ.

Η ΒΟΥΛΗ

Φρικώδης κωλοσιεργία, κακομοιριά μετὰ τὸ τσουβάλι,
ἐνστάσεις γιὰ τὴν ἀπαρτία, ἀσυνταξία πρὸς τὴν μεγάλη,
χιλιάδες δυὸ ἐπερωτήσεις, ἀφόρητος ἀνοησία,
περὶ ἀέρος συζητήσεις, φευγάτος εἰς τὴν ἐργασία
ὀλίγοι λόγοι τοῦ Ἠγέτου
μετὰ τὴν κ' ὄψος Περικλέους, σημαίνει Ἑλληνικὴ Βουλὴ.

ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Οὔτε με γνωρίζεις, οὔτε σὲ γνωρίζω,
ποῦ καὶ ποῦ μοῦ ρίχνεις μιά ματιά γοργή,
κ' ὁμως σὰν με βλέπεις κάποτε νομίζω
πὼς δὲν μάς χωρίζει τίποτε στὴ γῆ.

Ἄν σοῦ πῶ πὼς ἔρωσ τὴν καρδιά μου καίει,
ἐν θὰ τὸ πιστεύσης, ὅπως κ' ἐν σὸ πῶ,
κ' ὁμως δὲν ἡξεύρω, κατὰ τι μοῦ λείπει,
—κ' ἰσως εἶν' ἀλήθεια—ὅτι σ' ἀγαπῶ.

Οὔτε σὲ γνωρίζω, οὔτε με γνωρίζεις,
ὁμως σὰν διασφαίνεις κ' εἶτοι με θωρεῖς,
δίχως νὰ τὸ ξέρω, κατὰ μ' ἀφαιρεῖς,
δίχως νὰ τὸ ξέρω κατὰ μ' ἀφαιρεῖς.

Η ΑΜΑΡΤΩΛΗ

Τώρα ποὺ χόρτασες φίλι,
με παρατᾷς ἀμαρτωλὴ
καὶ σκεύεσαι γιὰ τὴν τιμὴ καὶ γιὰ τὸ γόητρό σου.
Πὼς εἶνε τάχατες ντροπὴ
μιά παντρεμένη—τί θὰ πῇ—
σὲ ξένη ἀγάπη νὰ ζητᾷ παρηγορίαν—τὸ Θεό σου!..

Πέ το, σταράτα, παστρικά,
νοικοκυρία κ' ἀντρικά,
πὼς ἡ καρδούλα σου ζητᾷ μαζί μου, πεισ, νὰ κόψω,
γιὰτ' ἀγκαλιὰ ἔρως πρὸ θερμῇ
κ' ὅσο στὴν μπράτσα τὴν τιμῇ,
ποὺ τώρα στὰ γεράματα, τὴν ἔλασες ὑπ' ὀφει...

Μὴ λόγος τάχα εἶνε κρυφός,
ποὺ ἀφῶτος γινώριζες τὸ φῶς
ὅλο καὶ με καθούρηδες καινούριους φιγούραρες,
ποὺ κατατάσσεις σ' ἀριθμοὺς
καὶ σχηματίζεις οὐλάνους
καὶ θὰ μπορούσες πόμπολα, μετὰ τοὺς νὰ φορμάρης;

Κάθε γωνία καὶ ἀπαιτός
κάθε ντουροῦκι πιστικός,
ὁ Ὀλυμπος, σὰν νάσουνε μετὰ σαράντα θύρες...
καὶ μοῦ μιλᾷς περὶ τιμῇ,
ἐνῶ δὲν στέκεσαι στὴ γῆ
κ' ὅλο στὸς δρόμους τριγυρᾷς με γκιόσες καὶ με κίσες!

Ἄλλο δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ
Καὶ μόνο, γιὰτ' σ' ἀγαπῶ,
σοῦ δίνω κάποια συμβουλί καὶ φρόντισε νὰ πράξης.
Καθρέφτη ἀν' ἔχης,

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MICHEL MORRIS

Ο ΚΑ'Υ'ΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κι' ή κ. Βιλάν έβγαλε τὸ χέρι της στὸν ὄμο τοῦ γιουῦ της. 'Εκεῖνος χαμήλωσε τὶς βλεφαρίδες του. 'Η κ. Βιλάν τὸν ἔνοιωσε νὰ πάλι σύγκορμος, αἰσθάνθηκε πὼς ἓνα αἷμα πὺδ φλογερὸ κυλοῦσε τώρα κάτω ἀπ' τὴν ἐπιδερμίδα του.

—Τὴς μίλησε χθές; τὸν ρώτησε, καταβάλλοντας μιά δυνατὴ προσπάθεια.

—'Ο Ροβέρτος κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.

—Δὲν προχώρησε πολὺ μαζὺ της;

—'Εκεῖνος τὴς ἀπάντησε πάλι καταφατικὰ μὲ μιά κίνησι. —'Επειτα ἐπρόσθεσε:

—Δὲν μπορῶ πειὰ ν' ἀποσυρῶ... 'Επειτα οὐτὲ σκέφτομαι κὰν ἓνα τέτοιο πράγμα... 'Η 'Ισαβέλλα βασίζεται σὲ μένα, γιὰ νὰ προσανατολιστῇ τὴ ζωὴ της σ' ἓναν κόσμον καλύτερο... 'Εχει ἐμπιστοσύνη σὲ μένα κι' ἐγὼ δὲν θὰ τὴν ἐγκαταλείψω ποτέ...

—'Η κ. Βιλάν τράβηξε τὸ χέρι της καὶ τοῦ εἶπε μὲ γλυκύτητα:

—Σκέψου καλὰ, θὰ πάω νὰ μιλήσω στὸν πατέρα σου...

Καὶ σηκώθηκε. 'Ο Ροβέρτος τὴ ρώτησε μηχανικά:

—Δὲν τελειώνετε τὸ πρόγευμά σας;...

—'Οχι! Δὲν πεινάω πειά...

'Εμεινε μιά στιγμὴ σιωπηλὴ. Δὲν ἀκουγόταν πειὰ μέσα στὴν τραπέζια, παρὰ τὰ χτυπήματα τοῦ ἔκκρεμους. 'Η μητέρα κι' ὁ γιὸς κυττάζοντουσαν. 'Ο Ροβέρτος ταραχτήκε πάλι, βλέποντας μὴ ἀπέραντὴ θλίψι στὰ μάτια τῆς μητέρας του, μέσα στὰ ὅποια εἶχε μάθει νὰ διαβάξῃ τὴ ζωὴ.

—Μαμὰ, μὴν ἀνησυχεῖτε, τραῦλισε. Θὰ γίνω πολὺ εὐτυχισμένος!

—Σοὺ τὸ εἶχοναί! Μὰ αὐτὸ τὸ πράγμα θὰ μείνῃ πάντοτε σὰν μιά ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες θλίψεις τῆς ζωῆς μου: τὸ παιδί μου, τοῦ ὁποῦ ἀκουσα ὅλες τὶς ἐξομολογήσεις, αὐτὴ τὴ φορὰ πὺ ριψοκινδύνευε τὴ ζωὴ του, ἔδειξε ἔλλειψι ἐμπιστοσύνης σὲ μένα καὶ δὲν μοῦ εἶπε τίποτε...

—Μὰ δὲν ἤξερα... δὲν εἶχα ἀντιληφθῇ τὰ αἰσθήματά μου...

Χθές μόνον...

—Ναί, ἐκεῖνη τὰ κανόνισε ἔτσι, ὥστε νὰ μείνῃ μόνη μαζὺ σου καὶ νὰ σοῦ ἀποσπᾷ τὶς ἐξομολογήσεις σου... 'Ω! Ροβέρτε, τοῦ σημείου νὰ θέλεις νὰ κάνεις σύντροφον τῆς ζωῆς σου, μιά γυναῖκα, τῆς ὁποίας οἱ τρόποι κι' ἡ ἀνατροφή εἶνε τόσο ἀντίθετα πρὸς ὅλα ὅσα βλέπεις ὀλόγουρά σου!...

—Τὸ λάθος δὲν εἶνε δικό της... 'Ετοι ἀνατράφηκε... Καὶ γι' αὐτὸ, ἔχει μεγαλειότητα ἀξία, τὸ ὅτι ἐμεινε ἀγνή... Καὶ εἶνε πολὺ ἀπλὴ, πολὺ εὐλικρινής... 'Ε' ἀποκτήσῃ τὶς συνήθειές μας, θὰ σὲ μιμηθῇ, ἀγαπητὴ μου μαμὰ...

—'Η κ. Βιλάν κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε:

—'Η 'Ισαβέλλα εἶνε εἰκοσιῆχρονών κι' ὁ χαρακτήρ της ἔχει σχηματιστῇ πειά... Δὲν θὰ μπορούσε ν' ἀλλάξῃ, παρὰ μόνον ἀν' παραδεχτῇ τὶς πεποιθήσεις—νὰ τὶς παραδεχτῇ ὅχι ἐξωτερικῶς μόνον, μὰ μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ.

—Αὐτὸ ἐνοῶ κι' ἐγὼ!

—'Ο Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ γίνῃ ἔτσι!

—Μαμὰ, γιατί ἀμφισβᾶλλετε τόσο γιὰ τὴν 'Ισαβέλλα;

—'Η κ. Βιλάν ἀναστῆναξε χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Πῆρε ἀπὸ τὸ τραπέζι τὰ γάντια της μὲ μιά μηχανικὴ κίνησι—μὲ μιά ἀπὸ τὶς κινήσεις αὐτές, πὺ κάνει κανεὶς στίς πὺ δδυνάμεις στιγμὲς τῆς ζωῆς του.

—Θὰ πάω νὰ δῶ τὸν πατέρα σου... εἶπε. Σκέφτηκες ὅτι εἶνε μεγαλύτερη ἀπὸ σένα;

—Κατὰ ἓνα χρόνο... Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε...

—Αὐτὸ ἐξαρτᾶται. 'Εοῦ εἶσαι πολὺ νέος... 'Εκεῖνη ὄχι.

—'Επῆνε, Ροβέρτε! εἶπε ἡ κ. Βιλάν. Δὲν εἶσαι καμωμένος γι' αὐτὴ τὴν γυναῖκα...

—Τί λέτε;... Δὲν φαίνεται οὐτὲ εἰκοσι χρόνων...

—Δὲν μιλάω γιὰ τὴν ἐμφάνισιν... 'Ηθικῶς, ἡ 'Ισαβέλλα εἶνε πειὰ νέα...

—'Ετοι εἶνε ἡ περισσότερες γυναῖκες σήμερα...

—Ναί, μὰ δὲν φανταζόμουν ποτὲ πὼς ὁ Ροβέρτος μου θὰ ἄλγε μιά ἀπ' αὐτές...

—Δὲν τὴ διάλεξα, ψιθύρισε... Τὴν εἶδα... Τὴν ἀγάπησα...

Νομίζω ἀκόμα πὼς τὰ ὀνειρεύομαι ὅλ' αὐτὰ!...

—'Η κ. Βιλάν τοῦ πέρασε τὰ χέρια της γύρω στὸ λαιμὸν καὶ τὸ πρόσωπό του τὸ πλησίασε στὸ δικό της.

—Τότε, ἐπῆνε!... τοῦ εἶπε. Χάνασαι, ὑποκύπτοντας πρὸς τὸν πατέρα σου, Ροβέρτε... Δὲν εἶσαι καμωμένος γι' αὐτὴν!...

—Με, ἐοῦ πὺ πάντοτε μ' ἀκουσε...

Καὶ τὸν κύτταξε μὲ πίκρα...

—'Ο Ροβέρτος τραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

—'Η κ. Βιλάν ἀποτραβήχτηκε ἀπᾶλὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της...

φορετικὴ ἀπ' τοὺς δικούς της διανοητικῶς καὶ ἠθικῶς, ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἤτοιασε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ προσεγγίσῃ τὴν καινούργια τὴς οἰκογένεια καὶ νὰ κάνῃ σιγά-σιγά δικές της ὅλες τὶς συνήθειές της.

—'Ο πατέρας του οὐτὲ τὸ συζητοῦσε καθόλου αὐτὸ. Μὰ ἡ μητέρα του δὲν ἔπαυε νὰ ἐκδηλώνῃ τοὺς φόβους της γι' αὐτὸ τὸ γάμο. Προσπαθοῦσε μάλιστα νὰ καθορίσῃ τὶς ἐντυπώσεις τῆς ἀπὸ τὴν 'Ισαβέλλα καὶ νὰ τὴν παρουσιάσῃ στὸ Ροβέρτο ἔτσι ὅπως τὴν ἐμύνητε. Αὐτὸς, ἀκούγοντάς τὴν, γιὰ μιά στιγμὴ, ἔνοιωσε ἓνα δυνατό κρύο νὰ γλυστράῃ μὲς στὴν ψυχὴ του κι' ἀνατριχίλησε: —'Αν ἦταν ἀλήθεια;... Μπορεῖ νὰ εἶνε ἀλήθεια... Καὶ ἀμέσως σκέφτηκε: —'Τί σημασία ἔχει;... 'Εγὼ θὰ τὴν κάνω καλὴ χριστιανή...

—'Εάντελες ἐπίσης τὸ βλέμμα τῆς μητέρας του, ὅταν, στὸ τέλος τῆς συνομιλίας, εἶπε ὁ ἴδιος στὸν πατέρα του:

—'Πατέρα μου, εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ κάνω αὐτὸ τὸ γάμο... 'Η δεσποινὴς Κερβᾶλ ἔχει τὴν ὑπόσχεσί μου καὶ δὲν ἔχω κανεὶς ἀπολύτως λόγο νὰ μὴν τὴν κρατήσω;

—Τὴν κόσμο ἀνησυχῶν, θλίψεως καὶ βαθεῖας ἀγάπης εἶχε δὴ μέσα πρὸς μὴτρικὰ μάτια!... Καὶ πόσο ἀργὴ καὶ συντριμμένη ἦταν ἡ ψυχὴ της, καθὼς ἀκούσε τὸ σύζυγό της νὰ λέῃ στὸ Ροβέρτο:

—'Τότε καλὰ... Ἀδριο... 'Αν δὲν ἀλλάξῃ γνώμη...

—'Οχι, δὲν θ' ἀλλάξῃ γνώμη—δὲν μπορούσε ν' ἀλλάξῃ. 'Η 'Ισαβέλλα εἶχε ἐμπιστοσύνην σ' αὐτὸν καὶ δὲν θὰ ἐγκατέλειπε αὐτὴν τὴν ψυχὴ. 'Αφοῦ ἐκεῖνη τὸν ἀγαποῦσε, θὰ τὸν ἀφῖνε νὰ τὴν ἀγάπησῃ... 'Εξ ἄλλου, θὰ τὴν ρωτοῦσε σχετικῶς σὲ λίγο, ὅταν θὰ ἔβγαλε ἐκεῖ, κάτω ἀπ' τοὺς θόλους τοῦ παλαιοῦ ναοῦ...

—'Στήριξε τὸ μέτωπό του στὸ χέρι του, πὺ ἦταν ζεστό, σὰν πῦρ. 'Η ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὴν προηγούμενη ἀπὸ τὴν ὥρα πὺ εἶχε ἀναμνησθῇ τὴν 'Ισαβέλλα, τὴν χαρὰν, τὴν ψυχὴν, ἀμφιβολίες, ἐλπίδες...

—'Εκεῖνη τὴ στιγμὴ, μόνος μπροστὰ στὸ θεῖο ἀφοῦ πρῶτα κατάρθρωσε νὰ γαληνέψῃ τὴν καρδιά του, ἀπὸ τὴν ὥρα πὺ εἶχε ἀναμνησθῇ τὴν 'Ισαβέλλα, τὴν χαρὰν, τὴν ψυχὴν, ἀμφιβολίες, ἐλπίδες...

—'Εκεῖνη τὴ στιγμὴ, μόνος μπροστὰ στὸ θεῖο ἀφοῦ πρῶτα κατάρθρωσε νὰ γαληνέψῃ τὴν καρδιά του, ἀπὸ τὴν ὥρα πὺ εἶχε ἀναμνησθῇ τὴν 'Ισαβέλλα, τὴν χαρὰν, τὴν ψυχὴν, ἀμφιβολίες, ἐλπίδες...

—'Εκεῖνη τὴ στιγμὴ, μόνος μπροστὰ στὸ θεῖο ἀφοῦ πρῶτα κατάρθρωσε νὰ γαληνέψῃ τὴν καρδιά του, ἀπὸ τὴν ὥρα πὺ εἶχε ἀναμνησθῇ τὴν 'Ισαβέλλα, τὴν χαρὰν, τὴν ψυχὴν, ἀμφιβολίες, ἐλπίδες...

—'Εκεῖνη τὴ στιγμὴ, μόνος μπροστὰ στὸ θεῖο ἀφοῦ πρῶτα κατάρθρωσε νὰ γαληνέψῃ τὴν καρδιά του, ἀπὸ τὴν ὥρα πὺ εἶχε ἀναμνησθῇ τὴν 'Ισαβέλλα, τὴν χαρὰν, τὴν ψυχὴν, ἀμφιβολίες, ἐλπίδες...

—'Εκεῖνη τὴ στιγμὴ, μόνος μπροστὰ στὸ θεῖο ἀφοῦ πρῶτα κατάρθρωσε νὰ γαληνέψῃ τὴν καρδιά του, ἀπὸ τὴν ὥρα πὺ εἶχε ἀναμνησθῇ τὴν 'Ισαβέλλα, τὴν χαρὰν, τὴν ψυχὴν, ἀμφιβολίες, ἐλπίδες...

—'Εκεῖνη τὴ στιγμὴ, μόνος μπροστὰ στὸ θεῖο ἀφοῦ πρῶτα κατάρθρωσε νὰ γαληνέψῃ τὴν καρδιά του, ἀπὸ τὴν ὥρα πὺ εἶχε ἀναμνησθῇ τὴν 'Ισαβέλλα, τὴν χαρὰν, τὴν ψυχὴν, ἀμφιβολίες, ἐλπίδες...

—'Εκεῖνη τὴ στιγμὴ, μόνος μπροστὰ στὸ θεῖο ἀφοῦ πρῶτα κατάρθρωσε νὰ γαληνέψῃ τὴν καρδιά του, ἀπὸ τὴν ὥρα πὺ εἶχε ἀναμνησθῇ τὴν 'Ισαβέλλα, τὴν χαρὰν, τὴν ψυχὴν, ἀμφιβολίες, ἐλπίδες...

—'Εκεῖνη τὴ στιγμὴ, μόνος μπροστὰ στὸ θεῖο ἀφοῦ πρῶτα κατάρθρωσε νὰ γαληνέψῃ τὴν καρδιά του, ἀπὸ τὴν ὥρα πὺ εἶχε ἀναμνησθῇ τὴν 'Ισαβέλλα, τὴν χαρὰν, τὴν ψυχὴν, ἀμφιβολίες, ἐλπίδες...

—'Εκεῖνη τὴ στιγμὴ, μόνος μπροστὰ στὸ θεῖο ἀφοῦ πρῶτα κατάρθρωσε νὰ γαληνέψῃ τὴν καρδιά του, ἀπὸ τὴν ὥρα πὺ εἶχε ἀναμνησθῇ τὴν 'Ισαβέλλα, τὴν χαρὰν, τὴν ψυχὴν, ἀμφιβολίες, ἐλπίδες...

—'Εκεῖνη τὴ στιγμὴ, μόνος μπροστὰ στὸ θεῖο ἀφοῦ πρῶτα κατάρθρωσε νὰ γαληνέψῃ τὴν καρδιά του, ἀπὸ τὴν ὥρα πὺ εἶχε ἀναμνησθῇ τὴν 'Ισαβέλλα, τὴν χαρὰν, τὴν ψυχὴν, ἀμφιβολίες, ἐλπίδες...

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Ο καθηγητής (κατά την κλινική διδασκαλία στους φοιτητές).—Κύριοι, αυτός εδώ ο ασθενής υπέφερεν από τη μέση του και κουτσάινει ακόμη λιγάκι όταν περπατά.

Κατόπιν, αποτεινόμενος προς ένα φοιτητήν:

—Τι θά έκανατε, σεις, κύριε, εν τωαύτη περιπτώσει;

Ο φοιτητής (άφελόστατα).—Κύριε καθηγητά, το πιθα-νώτερο είναι ότι... θά κούτσαινα κι'εγώ λιγάκι!...

Ο θεός (στον προϊστάμενο του ανηψιού του).—Και τί θά πληρώνεται ο ανηψιός μου, κύριε;

Ο καταστηματοάρχης.—Τον πρώτο μήνα δεν θά του δίνουμε τίποτε, αλλά από τον δεύτερο μήνα κάτι θά του δίνουμε.

Ο θεός.—Τότε θά σου τόν στείλω... το δεύτερο μήνα!...

Στο δικαστήριο:

Ο δικαστής.—Πρέπει να τάξης καλά με τους συντοπί-τες σου, κι' όχι νάξης καυγάδες μαζί τους.

Ο κατηγορούμενος.—Μάλιστα, κύρ δικαστή. 'Από δω και μπρός δεν θά τσακωθώ με κανένα συντοπίτη μου... 'Αλλοί-μονα, όμως, στους ξένους!...

—'Όστε έχεις μητριά, κορίτσι μου;

—Μάλιστα, κυρία.

—Πόσο σε λυπάμαι, καυμένη!...

—Ο πατέρας μου, κυρία, είναι πιο αξιολύπητος... γιατί η μη-τριά μου είναι γυναίκα του!...

Μετά το γάμο:

Η μαμά.—Κορίτσι μου, τώρα που σε παντρεύσαμε, πρέπει να μάθεις νασαι υπομονητική.

Η κόρη.—Βέβαια, χρειάζεται λίγη υπομονή, ως που να κα-ταλάβω ο άντρας μου ότι δεν θά γίνεται ότι θέλει αυτός!...

Ο υπάλληλος.—Παντρεύτηκα, άφεντικό, και γι' αυτό πρέπει να μου άνεβάσης το μισθό.

Ο καταστηματοάρχης.—Τί!... Να σου άνεβάσω το μι-σθό επειδή παντρεύτηκες; Δεν ξέρεις λοιπόν ότι το κατάστημα είναι υπεύθυνο μόνο για τα δυστυχήματα, που συμβαίνουν μέσα σ' αυτό, άπάνω στη δουλειά, κι' όχι για τις συμφορές που σάς τυχαίνουν παραέξω;...

Μεταξύ φίλων:

—'Όλες η γυναίκες, φίλε μου, θέλουνε ξύλο! 'Εγώ τη δική μου τη χειροτονώ κάθε βράδυ!... 'Εσύ;

—'Όχι. 'Εγώ δεν χτύπησα ποτέ τη γυναίκα μου.

—'Α!... Τότε πρέπει να ναι σωστός άγγελος!

—'Όχι, φίλε μου... 'Όχι!... Είναι μόνον πιο δυνατή από μένα στα χέρια!...

Ύψιστο; Μου φυλάκισες τους ύποτακτικούς μου και μου έρη-μωσες την κόλαση... Ποιός θά φροντίζη τώρα και κάτω για τα καζάνια του κατραμιού και για τα θασανιστήρια των κολα-σμένων;

Χαμογελώντας ο στρατιώτης τουδίδε μια καρέκλα, και κά-θισε κι' αυτός αντίκρυ του α' έναν καναπέ. Του έδωσε την άνε-ξάντητη πίπα του να καπνίση, και του είπε με σαρκαστική φωνή:

—Τους ύποτακτικούς σου καλά τους συγύρισα!... Πρόσεξε, γιατί θά πάθης και συ τα ίδια, εκτός αν μου υποσχεθής κάτι... Λοιπόν, θά τους αφήσω ελεύθερους, γιατί χρειάζονται κι' αυ-τοί στον κόσμο... 'Αν ήσαν άχρηστοι κι' αυτοί κι' εσύ, ο 'Υψι-στος θά σάς είχε κεραυνώσει... Δεν θά ξαναπατήσετε όμως το τραγοπόδαρό σας εδώ μέσα, γιατί θάχετε να κάνετε μαζί μου!

Έντρομος ο άρχιστανάς, ζητώντας να κρύψη την ταραχή του μέσα στα σύννεφα του καπνού της θαυμαστής πίπας, ύπο-σχέθηκε στο στρατιώτη ό,τι του ζητούσε. Τότε εκείνος ξεκρέμα-σε τον γυλιό του απ' την πλάτη του, τον άνοιξε κι' οι διαδό-λοι—νυχτερίδες φτερούγισαν απ' το άνοιχτό παράθυρο, κουνών-τας κομικά τα φτερά τους απ' τον τρόπο!...

Δέν δέχτηκε τιμές και πλούτη, ο άγαθος εκείνος στρατιώτης απ' τον μετανιωμένο πικρά βασιλέα του. 'Ισα-ίσα έφυγε κρυ-φά απ' το παλάτι για ν' αποφύγη τις περιποιήσεις, κι' από τό-τε, άόρατος απ' όλους, άθραος από θεία χάρι, πλανιέται νύ-χτα-μέρα σ' ολόκληρο τον κόσμο, σκορπίζοντας τα καλά του σ' αυτούς που τα αξίζουν...

Είπε ο «Περιπλανώμενος Στρατιώτης» των χωρικών της Βαυ-αρίας!...

ΑΡΧΑΙΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

(Άριστουργηματικές μεταφράσεις του Χ. Στεφανίδη)

Ο ΒΑΘΥΛΛΟΣ

Γράφε μου, ως θά σου πώ,
έναν φίλο, π' αγαπώ,
σύ, τόν Βάθυλλο, ζωγράφε.

Κάμε άπαλά μαλλιά,
μαύρα μέσα και χρυσά
εις την άκρη νά ναι γράφε.

Και τις στριφογυριστές
άκρες άπλεχτες, σγουρές,
άτακτα άφου συνθέσεις,
άσε τες να κινιούνται

κι' όπως θέλουν να πετούν
και καθόλου μη τις δέσεις.
Κάμε μέτωπο λευκό,
άπαλό και δροσερό,

να τό στεφανώνη φρύδι,
που να είναι μελανό,
πλιό ακόμα ζωντανό
και από αυτό τό φείδι.

Μαύρο μάτι και γοργό
να μου κάμης θέλω 'γώ
με γαλήνη ζυμωμένο,
απ' τόν 'Αρη να κρατή

κι' απ' την 'Αφροδίτη' αυτή
νά ναι άνακατωμένο.
Μιά να βλέπη τό φρικτό
βλέμμα του τινάς αυτό

και να τρέμη, να φοβάται,
πάλη μιά τό μαλακό
και τόν κάμη και γλυκό
απ' έλπιδα να κρεμνίται.

Κάμε ρόδινο καλό
και με χνουδί άπαλό
μάγουλο, ώσαν τό μήλο-
κοκκινάδι έντροπής

βάνε, όσο ήμπορείς,
στον αγαπητό μου φίλο.

ΣΤΟ ΒΑΘΥΛΛΟ

Είς τόν Ισκίο του Βαθύλλου
του αγαπητού μου φίλου
θά καθήσω. Τό δεντράκι
είν' ώρωτό' σέ κλαδάκι
μαλακό τά άπαλά του

ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Με στέφανα δεμένον
ή Μοῦσες τόν καυμένον
'Ερωτα έχουν δώσει
στην ώμορφιά. Και τώρα
ή 'Αφροδίτη δώρα
δίνει να τόν γλυτώση.

ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τους ταύρους έχ' ή φύσις
μέ κέρατ' άρματώσει,
στά έλλογα έπίσης
να νύχια έχει δώσει,
εις τους λαγούς χαρίζει
όγρήγορα ποδάρια·
μέ ποθερά προκίζει
δόντια τά λεοντάρια·
φτερά για να πετούνε
εις τά πουλιά άφινει,
και για να κολυμπούνε
οὐρά στα ψάρια δίνει.

Γιά τ' άχελύ δεν μπορώ
πλέον τρόπο να εύρω
πώς να μού τό ζωγράψω.

Κάμε μού τό άπαλό
και γεμάτο από Πιεθό
και τό δλο αν ρωτήσης
τό κηρί σου άς λαλή-

μέ φωνή σιωπηλή.
'Υστερ' απ' την άμνη-
ελεφάντινο λαμό,
να περνά, έπιθυμώ,

και του 'Αδωνι, ζωγράφε
στήθια χέρια του 'Ερμῆ
Πολυδέκτη τό υπήρι,
Διονύσου την κοιλία,

κι' από πάν' απ' τά άπαλά
μηριά, πόνουν την φα-
κάμε νόστιμη μικρούλα
όπου πειά να λαχαρή

την Παφίαν. Φθονή
τέχνη έχεις και τά πού
διατί δεν Ιστορείς
και να δείξης δεν μπορείς

ήταν πλιό καλά να ζήσω
Πι τά πόδια να σου πώ,
πάρε, δσον πής μισθό
κι' από την ελκίνα θνή-
τόν 'Απόλλωνα θεόν

και τόν Βάθυλλο αυτό
εις τόν τόπον αυτό βάλ-
Και εάν καμιά φορά
σου συμπέση τυχή

εις την Σάμον να πατή-
τόν 'Απόλλωνα, να έξ-
απ' τόν Βάθυλλο να έξ-
και να μού τόν ζωγράψω

ή να τόν ζωγράψω
εις τόν τόπον αυτό βάλ-
Και εάν καμιά φορά
σου συμπέση τυχή

εις την Σάμον να πατή-
τόν 'Απόλλωνα, να έξ-
απ' τόν Βάθυλλο να έξ-
και να μού τόν ζωγράψω

ή να τόν ζωγράψω
εις τόν τόπον αυτό βάλ-
Και εάν καμιά φορά
σου συμπέση τυχή

εις την Σάμον να πατή-
τόν 'Απόλλωνα, να έξ-
απ' τόν Βάθυλλο να έξ-
και να μού τόν ζωγράψω

ή να τόν ζωγράψω
εις τόν τόπον αυτό βάλ-
Και εάν καμιά φορά
σου συμπέση τυχή

εις την Σάμον να πατή-
τόν 'Απόλλωνα, να έξ-
απ' τόν Βάθυλλο να έξ-
και να μού τόν ζωγράψω

ή να τόν ζωγράψω
εις τόν τόπον αυτό βάλ-
Και εάν καμιά φορά
σου συμπέση τυχή

εις την Σάμον να πατή-
τόν 'Απόλλωνα, να έξ-
απ' τόν Βάθυλλο να έξ-
και να μού τόν ζωγράψω

ή να τόν ζωγράψω
εις τόν τόπον αυτό βάλ-
Και εάν καμιά φορά
σου συμπέση τυχή

εις την Σάμον να πατή-
τόν 'Απόλλωνα, να έξ-
απ' τόν Βάθυλλο να έξ-
και να μού τόν ζωγράψω

ή να τόν ζωγράψω
εις τόν τόπον αυτό βάλ-
Και εάν καμιά φορά
σου συμπέση τυχή

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΜΕΓΑΛΟΥΨΥΧΙΑ

ΟΥΛΙΟΣ του 1523...

Μιά χαριτωμένη νέα δεκάξη-δεκαεφτά
χρόνων, περπατούσε άργά-άργά στις όχθες
της λίμνης Σιλζάν-στη Σουηδία-παίζον-
τας με τά τσαχπίνικα κυματάκια και κό-
θοντας ώμορφα ύδροχαρή λουλούδια.

Άφου περιπλανήθηκε έτσι αρκετή ώρα,
έφθασε σ' ένα βαθύ χαντάκι. Μα εκεί, στά-
θηκε, γιατί είχε πειά απομακρυνθῆ πολύ
απ' την πατρική της έπαυλη—μιά άρχοντική
έπαυλη, εκεί κοντά στις όχθες της λίμνης.

Καθώς λοιπόν έκανε να γυρίση πίσω, έ-
ξαφνα, απ' τό βάθος του χαντακιού άκού-
στηκε μιά σιγαλή, ίκετευτική φωνή:

—Γιά τ' όνομα του Θεού, όποια κι' αν
είσθε, βοηθήστε με!...

Η νέα τρώαζε κι' έκανε να φύγη. Μα ή θερμή ίκεσία της
φώνης την άνάγκασε να κυττάξη μέσ' στο χαντάκι φοβισμένη.
Σεχάρισε τότε καθαρά έναν νέο έως τριάντα χρόνων, να κάθε-
ται στο βάθος του χαντακιού, να κρατά ή δεξιό του πόδι και
να στενάζη απ' τους πόνους!

—Μη φοβείσθε, δεσποινίς... της είπε ο άγνωστος με σοβαρή
και γλυκιά φωνή. Καθώς θέλησα προχθες ή νύχτα να πηδή-
σω αυτό τό χαντάκι, έπεσα μέσα κι' έπασσα τό πόδι μου... Σα-
ράντα ώρες βρίσκομαι εδώ, θασανισμένος απ' τους πόνους κι'
από την πείνα... Είσατε τό μόνο ανθρώπινο πλάσμα που φανή-
κατε έπείτελος σ' αυτά τά έρημικά μέρη... Βοηθήστε με!...

—Και τί θέλετε να σάς κάνω, κύριε; ρώτησε
θαρραλέα ή νέα, θαυμάζοντας συγχρόνως την
άπειρη φιλοξενία του άγνωστου και συγκι-
νημένη απ' την τραγική περιπέτειά του. Να πε-
παθώ ως στο σπύτι να είδοποιήσω ή μητέρα
μου; Ευχαρίστως θά στείλη μερικότες υπηρετές,

για να σάς μεταφέρουν έως εκεί...
Ο νέος χαμογέλασε πικρά και τό μέτωπό
του σκιάσθηκε από πόνο.

—Καλύτερο θά ήταν για σάς, ψιθύρισε, να
γυμνιόταν τό σπύτι σας, παρά να μού δώσετε
την εύγενική φιλοξενία σας τόσο φανερά!...

—Θέ μου, μά ποιός είσατε λοιπόν; ξεφώνισε
ή νέα τρομαγμένη.

—Μη φοβείσθε, δεσποινίς, της απάντησε ο
άγνωστος. 'Η συνείδησίς μου είναι ήσυχη κι' ή
πράξις μου μέ κάνουν υπερήφανο, αντί να
τρέπωμαι γι' αυτές... 'Αλλά ένα μυστικό τρο-
μέρο, ένα μυστικό τό όποιο δεν μού άνήκει ο-
λόκληρο, μ' έμποδίζει να σάς εξηγηθώ περι-
οτερο... Θέλετε, αγαθή κι' εύγενική, καθώς
είσατε, να με βοηθήσετε έσείς ή ίδια μόνο, γω-
ρίς ν' αποκαλύψετε σε κανένα τίποτε; Θά δε-
χτώ τότε με άπειρη εύγνωμοσύνη τις σωτηρίες
ήμπορείς σας... 'Αλλοιώς άφήστε με έδω... 'Προ-
τιμώτερος ο θάνατος, παρά ή αποκάλυψις του
μυστικού μου!

Η φωνή του άγνωστου έτρεμε άνεπαίσθητα
και τά ανδρικά, τά διαπεραστικά μάτια του
προέκυαν την σκληρή και άκαμπτη απόφα-
σή του.

Τότε ή νέα, συγκινημένη απ' τά λόγια του,
σέκασε έπίσημα τό χέρι της και είπε:

—Δέν θέλω να μάθω τό μυστικό σας, ούτε
και κανέναν άλλος θά μάθῃ τίποτε. 'Ορκίζομαι μόνο να σάς
ποιώ... Περιμένετε μ' έμπιστοσύνη την επάνοδό μου, κύριε!...

Και απομακρύνθηκε.

Όταν έπειτ' από λίγο ξαναγύρισε, λαχανιασμένη και με χί-
λιες προφυλάξεις, ή άγγελόμορφη νέα, κρατούσε στα χέρια της
ένα καλοτυλιγμένο δέμα. Πλησίασε στο χαντάκι, άφησε τό δέ-
μα της να κυλήσῃ ως στον άγνωστο νέο και του είπε:

—Στό δέμα αυτό θά βρήτε έπιδέσλους κι' αλοιφή για τό πό-
δι σας, καθώς και τροφές... 'Επίσης ένα μπουκάλι νερό άνακα-
ταμένο με ρούμι... Κάθε ήμέρα και τέτοια όρα, θάρχωμαι να
άνακαλώ τις προμήθειές σας, και θά έξωμαι στο Θεό για την
γρήγορη άναρρώσή σας...

Έκαθε ήμέρες ευχαρίστεις κ' ένα δάκρυ εύγνωμοσύνης ήσαν ή ει-
λικρινής απάντησις του άγνωστου!

Δέκα ήμέρες δάστηξε ή κρυφή περιθαλψις του νέου απ' την
εύγενική κι' εχέμυθη δεσποινίδα. Στην ένδεκάτη έπισκεψή της
τον έβριζε όρθιο πειά, σταθερόν στα πόδια του, έν και λιγάκι
άγρο απ' τη σκληρή και πολυήμερη δουλειά του. 'Εκείνος
δέχθηκε και τό ένδεκάτο δεματάκι της, τάζφιζε στο στήθος του
και της είπε με τρεμάμενη φωνή:

—Σας άφίνο ύγεία, δεσποινίς... Είμαι έτοιμος πειά να φύγω
για κεί που με καλεί ή τιμή και τό καθήκον... Δεχθήτε αυτό τό
δαχτυλίδι εις εκδήλωσιν της θαθείας, της άπειρης εύγνωμοσύ-

νης μου... Κι' όχι μόνον της δικής μου, αλλά και της γλυκειάς
μας πατρίδος, ή όποια στενάζει τώρα κάτω απ' τό ζυγό του
τυραννικού και σκληρού θασιλέως μας!...

Η νέα, τρομαγμένη απ' τά μυστηριώδη λόγια του άρρενωπού
κι' άθλητικού άγνώστου, άνάσαινε θαρείά, δίχως ν' άπλώνῃ
τό χέρι της στο δαχτυλίδι. 'Εκείνος όμως σκαρφάλωσε στην πλα-
γιά του χαντακιού, πλησίασε ή νέα και της πέρασε στο δά-
κτυλο ένα θαρύτιμο δαχτυλίδι. 'Επειτα ψιθύρισε:

—Πέστε μου τό όνομά σας, δεσποινίς; Θά τό άναπολώ με ίε-
ρή συγκίνησι στις προσευχές μου!

—Λέγομαι 'Αδελάις Κρόνστεδ, κύριε!

Ο νέος τινάχθηκε. Ρώτησε με λαχτάρα:

—Κρόνστεδ, είπατε; Μήπως είσατε συγγενής του άειμνήστου
στρατηγού κόμητος Κρόνστεδ, τόν όποιο τόσο άνανδρα δολο-
φόνησε ο τύραννος θασιλεύς μας;

—Είμαι κόρη του, κύριε! τραύλισε ή νέα, θαθεία συγκινημέ-
νη απ' την θλιτερή αυτή άνάμνησι.

—Ω!... τότε, δεσποινίς, δεηθήτε θερμά στο Θεό για μένα...

Η ψυχή του πατέρα σας θά σάς εύγνωμονή γι' αυτό, γιατί σε
λίγες ήμέρες ο δολοφόνος του θά τιμωρηθῇ απ' τό θασανισμέ-
νο έθνος μας!

Όταν σήκωσε τά δακρυσμένα μάτια της, ή 'Αδελάις, ο μυ-
στηριώδης άγνωστος έρισκόταν πειά μακριά της...

Έξη χρόνια πέρασαν από τότε. Έντωμεταξύ, ο τυραννικός
θασιλεύς Χρίστιερν ο 2ος είχε έκθρονισθῇ και στο θρόνο της
Σουηδίας έρισκόταν τώρα ο έθνικός ήρωας της Γουσταύος Βά-
ζας.

Ο εύγενικός αυτός μονάρχης ήταν ή ψυχή
του έπαναστατικού κινήματος, τό όποιο έλευ-
θέρωσε τη Σουηδία από τόν τύραννό της κι' ο-
λόκληρος ο λαός τόν έλάτρευε.

Μιά μέρα, στην αίθουσα άναμονής των άνα-
κτόρων περίμενε μιά μαυροφορεμένη νέα έκ-
θαμβωτικής καλλονής.

Ήταν ή 'Αδελάις.

Κάποιος γραμματέας έτυχε να περνάη από
κεί, την είδε και ή ρώτησε για τό σκοπό της
άφίξεώς της.

—Κύριε, του είπε ή 'Αδελάις με λυπημένη
φωνή, είμαι ή μνηστή του άξιωματικού, τόν ό-
ποιο θά τουφεκίσουν αύριο... Ζήτησα απ' τόν
βασιλέα, ως υπερτάτη χάρι, να μού επιτρέψῃ
να τόν δω για τελευταία φορά, κι' ο αὐλάρχης
μού άρισε για σήμερα τη συνέντευξί... Περιμέ-
νω τώρα τόν δυστυχῆ μνηστήρα μου!...

Ο γραμματέας, συγκινημένος, άρκέσθηκε να
πῇ:

—Θάρρος, δεσποινίς!... Γνωρίζω τόν μνηστή-
ρα σας... Ή γε γενναίος άξιωματικός ο κόμης
Κάρολος Ντάαλερ, αλλά ένθουσιώδης κι' άπε-
ρίσκεπτος καθώς είναι, έμπέλεξε σε μία άνω-
μοσία κατά της ζωής του κατρευτού θασιλέως
μας... 'Η σφαίρα του Κάρολου, που λίγο έλει-
ψε να σκοτώσῃ τόν βασιλέα μας, τόν πληγώσε
δύως έλαφρά στο χέρι... Γι' αυτό και τό στρα-
τοδικείο τόν καταδίκασε εις θάνατον!...

Η μαυροφορεμένη νέα έγυνε τώρα δάκρυα
θερμά κι' ο γραμματέας από σεβασμό στον πό-
νο της, απομακρύνθηκε σιγαλά.

Όταν σήκωσε τό κεφάλι ή νέα, έβγαλε μιά
κραυγή έκτλήξεως. Κάποιος άθλητικός άνδρας, με άρρενωπή
ώμορφιά, απλά ντυμένος, αλλά με μιά άνέκφραστη άρμονία
στο παρουσιαστικό του, στεκόταν όρθιος μπροστά της. Τα μά-
τια του κύτταζαν περίεργα πότε τό γλυκό πρόσωπο της νέας
και πότε κάποιο πολύτιμο δαχτυλίδι, τό όποιο εκείνη φορούσε.

—Τό όνομά σας, δεσποινίς, παρακαλώ, της είπε με ή θαρείά
αλλά και γλυκιά φωνή του.

—Ω, κύριε μου! αποκρίθηκε ή 'Αδελάις με λαχτάρα, γιατί
άμέσως άναγνώρισε σ' αυτόν, παρ' όλα τά χρόνια που πέρα-
σαν, τόν φταχνωμένο νέο, τόν όποιο είχε περιβάψει κάποτε
στις όχθες της λίμνης Σιλζάν.

—Βλέπω πως με θυμηθήκατε, δεσποινίς 'Αδελάις Κρόνστεδ!
Εξανέπε πάλι χαμογελώντας ο άθλητικός εκείνος άνδρας.

—Ω, ναί! ξεφώνισε με θερμή ή 'Αδελάις. Και τότε είσατε
άπλοντυμένος, μά κρύβατε μιά εύγενή δυστυχία κάτω απ' τό
ταπεινό παρουσιαστικό σας... Και τώρα πάλι είσατε άπλοντυμέ-
νος, μά άσφαλώς έχετε μεγάλη δύναμη στα χέρια σας... Θά μπο-
ρέσετε άραγε να μεσολαβήσετε στη μεγαλειότητά του, τόν βα-
σιλέα μας, για ή χάρι του αγαπημένου μνηστήρα μου; Είναι
βαρύ τό φταίξιμό του, μά κι' ο βασιλεύς μας είναι μεγαλόψυχος!

Δάκρυα έβρRAINAN τώρα τόν τάπητα της αίθουσας, δάκρυα
υπερτάτης θλίψεως, τά όποια κυλούσαν απ' τά μάτια της φτα-

Η νέα τρώαζε κι' έκανε να φύγη...

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

—Η ΣΙΤΟΠΑΡΑΓΩΓΗ

Στο ύπουργεϊον Γεωργίας καταφθάουν καθημερινώς ειδήσεις πολύ ευχάριστες, για την εφετεινή μας σιτοπαργωγή. Η ύπηρεσία γεωργικής επιτηρήσεως Βόλου πληροφορεί ότι η παραγωγή σίτου στις περιφέρειες Βόλου, Φαρσάλων και Άλμυρου, προβλέπεται κατά 20 τὰ εκατό ανώτερη της περυσινής. Την ίδια περίπου ούξση ειδοποιούν ότι θα έχουν και στην περιφέρεια Τρικκάλων. Για την περιφέρεια Λαρίσης δεν υπάρχουν ακριβείς πληροφορίες, αλλά πάντως και στην περιφέρεια αυτή η παραγωγή θα είνε ανώτερη απ' την περυσινή.

Μ' άλλα λόγια, ο καλός Θεός δεν έλησμόνησε την 'Ελλάδα εφέτος. Έστειλε τις βροχές και η βροχές θα φέρουν την άφθονία. Δοξαζόμενο άς είνε τ' όνομά του!...

—Η ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΕΣ ΜΑΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

Η ενάριες γραμμές μας, αναλόγως προς το μήκος των, κατέχουν την πρώτη θέση μεταξύ όλων των Ευρωπαϊκών αεροπορικών γραμμών, από την άποψη της επιποικίας και τεχνικής εκμεταλλεύσεως. Αυτό μας το πιστοποιεί η έκθεσις του εισηγητού της επιτροπής, που συνεστήθη από την Κοινωνία των Έθνών, για να μελετήσει το ζήτημα της ίδρύσεως και εκμεταλλεύσεως ενός κεντρικού δικτύου μονίμων ενναερίων δδών.

Ο εισηγητής που ανασέσαμε, εξετάζοντας γενωριστά και λεπτομερώς τις ενάριες συγκοινωνίες κάθε μιας Ευρωπαϊκής χώρας, διμλεϊ με ένθουσιασμό για τις ενάριες συγκοινωνίες της χώρας μας.

Κατά τόν εισηγητή αυτόν, κατά το 1932 (στα δεδομένα αυτού

χής 'Αδελάδος κι' έκαιναν τὰ μανουλά της.

—Μήπως πρόκειται για τόν Κάρολο Ντάρλερ, δεσποινίς;... Αιώς είν' ο μυστήρ σας.

Η 'Αδελάς ιουριούρισε δειλά ένα «ναί» και σήκωσε ίκετευτικά τὰ ιμάτια της στόν άγνωστο εκείνο. Βλέποντας όμως το συμπαθητικό ναυγάλο του και τόν δειμένο σ' επίδεσμο χείτου, η νέα έβγαλε μια κοσυγή ανέκφραστης αγωνίας, κιτρίνισε σάν κερί και μουρμούρισε:

—Μήπως... μήπως... είσθε ασις ό... ό βασιλεύς;... Είμαι ό όφελίτης σας, δεσποινίς, και τίποτε περισσότερο... Μήπως δεν σας όφειλο τή ζωή;

Τράβηξε απότομα τόν ύνιερ νέου του, τόν όποιο καταφιλούσε τώρα έσπλην ή νέα γονατισμένη στή πόδια του. Την άνασκήωσε με άδρότητα την παρακλήσε να καθήση και διέταξε έναν φρουρό να τή όδονήση εκεί τόν μελλοθάνατο.

Όρχος άλλα αποφασιστικός ό κόμης Ντάρλερ, έφθασε σέ λίγο. Κλονίσθηκε σήκοοις, βλέποντας τόσο γλώση την άγαπημένη του 'Αδελάδα αλλά πάλι κόπτησε την ταραχή του και περίμενε τόν βασιλέα να μιλήση πρώτος.

Τότε ό Γουσταβός Βάας, θγάζοντας τόν σπαθί του κι' άφίνοντας τόν σ' ένα τοαπέλι, είπε στόν έκθαμβό Κάρολο:

—Είσαι γενναίος και τίμιος άξιωματικός... 'Αλλά άνήκεις στή μερίδα των δυσσεσθημένων μου, όντι μου εύπατριδών. Σοφ χαρίζω τή ζωή... Μετα'ν των δύο μας, όμως, μένος όρος ζέν ύπάνγει: ή θα είμαστε φίλοι ή θα είμαστε θανάσιμοι έχθροί.

Θέλεις να γίνει φίλος μου; Νά τόν νέου μου και σφίξε τόν άνδραϊκό... Θέλεις να είσαι έχθρός μου; Νά τόν σπαθί μου. Πάσε τόν και σκότασε με... 'Η ζωή μου δεν μού άνήκει, γιατί έδω κι' έξη νόμια την όφειλό στην εθνική, δεσποινίδα μνηστή σου!... Έμπρός λοιπόν, κά!

Δέν πρόλαβε ν' άποτελειώση. Γονατιστός ό Κάρολος, φιλούσε κι' έβρεχε με τὰ δάκρυά του τόν τίμιο νέου τόν μεγάλο εκείνον βασιλέα, ενώ ή 'Αδελάς παρακολουθούσε την μεγαλειώδη αυτή σκηνή, άδωνη και πνιγμένη απ' τούς λυγμούς...

ΜΠΟΥΚΕΤΟ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)
Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, (κατοικία) Χαλάνδρι.
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ:
Έσωτερικοί δι' έν έτος Δρχ. 200 11 Έσωτερικοί Δολάρια 6
και δι' έτην τήν Άφρικήν και Βελγικόν Κογκό έτήσια συνδρομή σελίνια 30
ΑΙ έπιστολαί και τὰ χρηματικά έμβάσματα δέον ν' άπευθύνωνται πρός τόν
Ίδιοκτήτην τού 'Μπουκέτου' κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέξκ 7.
Τιμή έκάστου φύλλου Δρχ. 4.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ 'ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ':
Έν 'Αμερική διά την έγγραφην συνδρομητών και διά την κατά
φύλλον πώλησιν ή 'Εταιρεία New York News Agency General
P. O. Box 497 New York City, εν Αιγύπτω—Σουδάν ό κ. Χριστόδουλος Σαράνης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandria, και
έν Βελγικώ Κογκό ό κ. Γεώργ. 'Αντωνιάδης, B.P. 445, Elizabethville Congo - Belge, όπου δέον ν' άπευθύνωνται οι ένδιαφερόμενοι.

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο τού 'Μπουκέτου' και της 'Οικονομικής' τιμάται παντού δραχμάς 4. Η αθέτατος όπερτίμης των παρ' των 'Υποπρακτορείων άπαγορεύεται. Παρακαλούμεν δθεν τούς άγαπητούς μας άναγνώστας, όσάκις όποτε εις την αντίληψιν των τοιούτων τι,

καλώ, άν τόν έγκρίνετε, έστω και λίγο καλό, να τόν δημοσιεύετε και να μού άπαντήσετε την γνώμη σας, εάν άργότερα θα μισώ να γράφω καλύτερα. Είνε παλιό βλο από την ίδια τή ζωή μου, κλπ. κλπ.

Δυστυχώς, δεσποινίς, τόν ποιήμα σας δεν είνε επιτυχές. Βρίσκεται, για την άκρίβεια, πολύ μακράν της ποιήσεως. Καί ιδού:

Λοιπόν, της γής μαρμαίνο, από όλως διαωμένο, στόν κόσμο γινώ, στά ξένα γινώ, πονά, λαχταρίζω, γιατί είμαι όρφανό.

'Αχ! νάχα μανούλα και εγώ εις τόν κόσμο, θα είχα έλλίδα, θα είχα χαρά και δεν θα πονούσα, και δεν θα θρηνούσα, σάν αυτή τή μαύρη τή συμφορά.

Τὰ μάτια μου τρέχουν, άχ! δεν άντέχουν, άχ! δεν χαίριαν ποτέ τή χαρά, μόν' πάντα με δάκρυα περνούν τὰ καίμενα και δεν άντέχουν τή συμφορά.

'Αχ! κλαίω, στενάζω, πονά και φωνάζω, στό Χάρι, ζητάω να βρω λησιμονία, τὰ μάτια μου να κλείσω, τόν κόσμο ν' άγίσω, τόν κόσμο πού ύπέφερα τόσα δεινά.

Διαβάστε, λοιπόν, 'Ελληνας ποιητής. Διαβάστε πολύ όμως. 'Ετσι θα κατονοήσετε καλύτερα την ποιήσιν, την θεϊκήν αυτήν τέχνην, και ίσως μια μέρα γράψετε συμπαθείς στίχους.—Β. Μπενετάν. Ενταύθα. Σας ευχαριστούμε θερμώς για τὰ τόσο καλά λόγια σας. Δυστυχώς όμως τόν ποιήμα σας δεν είνε καλό. Δεν είνε εκείνο πού λέμε 'ποίηση'. Τόν δημοσιεύουμε εδώ, προς απόδειξιν της δικαίας κρίσεως μας:

ΜΙΑ ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ ΜΕ ΜΙΑ ΝΟΣΟΚΟΜΑ

Σύλλογισμός ήμωνα σάν απολήθιμος, σκεπτόμινον τόν παρελθόν, πού ήταν περασμένος, για μια στιγμή της συλλογής πού όλα εδιδάξαν μού είχε μείνει κάτι τί, έν' άνοστο σάν γλώνα, στή κληνική βοσκόμινον. Τετάρτη τόν έσπερας, είνδη ή 'όρτα άνοιξε, σάν βροντή, σάν άγέρας, και έδινσε στό δωματίον μια όρρα περιτέρα, κομμή ήταν στό σώμα της, γλυκειά και την κορμήν της άγγελικό χαμόγελον έβγαγεν απ' την ψηλήν της. Φαντάσθηκα πός ήμωνα να παίρνω θεωρία και άκουσα τόν όνομα να λένε Γεωργία.

Γιάννην 'Αμάνταν, Μοσχάτο. Για τὰ τόσο καλά λόγια σας θερμώς σας ευχαριστούμεν. Οι στίχοι σας όμως όχι καλοί. Πολύ κοινοί. Τόν ίδιο και ή 'Σκέψις και Γνώσις. Μαλλον συμπαθές τόν διηγήμα σας, ως πρωτόλειον κι' αυτό όμως. Τὰ χειρόγραφα δεν έπιστρέφονται. Απ' τόν έχοντα όφειλεται πώς από τής άρχής της έκδόσεως μας.—Χρ. Χοσχοσίνη.

Δέν ελάσσε απάντην σας, άν και πέρασε στό μεταξύ διήμερον περίου. Μήπως δεν ελάσσε τόν γράμμα μας; Γράψτε μας, εν τριούτη περιπτώσει, την άκρίβη σας διεθύνου.—Κ. Γεράσιμ. Ου μ' έμ' τον Θεσσαλονίκη. Πρέπει να μ' έστέλειτε να τόν έβρω, εις όλην δυστην. Τότε δά σας όρίσασκε την. Και αν μ' έμ' τον έβρω, έμ' τον έβρω, έμ' τον έβρω. 'Αλλάς θα σας έπιστρέψω δια συστημένου πάλιν δέματος, άφελός. 'Η λύσις αυτή είνε ή καλύτερα. Προκειμένου περί χειρόγραφου, χωρίς δηλαδή να τόν έδωκε ό ίδιος, δεν είνε δυνατόν να όρίσασκε την.—Γ. Γ. Θεσσαλονίκη. 'Η π' γνωστής αίρεσις των 'Εσραϊαν ήταν τρεις: Τόν Φαρισσαϊόν, τόν Σαδδουκαϊόν και τόν 'Εσραϊόν. Οι Σαδδουκαϊοί άργούσαν έντελώς κατά τόν Σαδδουκόν. Δεν έπείσαν την ή μέρα αυτή, ότε εκεί πού πηγαίνει... μόνος και άνευ άκολουθίας και αυτός ό βασιλεύς!...

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Λοσιόν Πούδρες Κρέμες Άρώματα
"RADIUM"
'Αντιφελίδ Κακοσμέδισμ Σουλφραδισμ

Είνε άθώα και φρέσκα. Παρασκευάζονται ειδικώς για τόν κλίμα μας και ιδιαιτέρως διά έηρό και λιπαρό δέρμα.

Πώλησις και οδηγία εις τόν 'Ινστιτούτον της ίατρού

ΧΡ. ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ

ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΣΕΡΒΙΑΣ. 'Αριθ. 8.—Τηλ. 21566

Είνε κάποιες έλλειδες, κάποιον πόθοι, πού μέσα στην ψυχή μας τριγυρίζουν. 'Ελλειδες, πού ό πόθος μας τις κλίνει και πόθοι, πού έλλειδες τούς γεμίζουν.

Κι' είνε φορές - φορές, πού πόνοι νόθοι, άνάμια με τούς πόθους, φτερουγίζουν μέσ' στην ψυχή μας, πού βαρεία τούς νοιάζει, πού μέτα τή ζωή μας να τρεμά-ζουν.

Είνε κάποιες έλλειδες, κάποιον πόθοι, πού μέσα στην ψυχή μας τριγυρίζουν. 'Ελλειδες, πού ό πόθος μας τις κλίνει και πόθοι, πού έλλειδες τούς γεμίζουν.

Κι' είνε φορές - φορές, πού πόνοι νόθοι, άνάμια με τούς πόθους, φτερουγίζουν μέσ' στην ψυχή μας, πού βαρεία τούς νοιάζει, πού μέτα τή ζωή μας να τρεμά-ζουν.

Είνε κάποιες έλλειδες, κάποιον πόθοι, πού μέσα στην ψυχή μας τριγυρίζουν. 'Ελλειδες, πού ό πόθος μας τις κλίνει και πόθοι, πού έλλειδες τούς γεμίζουν.

Κι' είνε φορές - φορές, πού πόνοι νόθοι, άνάμια με τούς πόθους, φτερουγίζουν μέσ' στην ψυχή μας, πού βαρεία τούς νοιάζει, πού μέτα τή ζωή μας να τρεμά-ζουν.

Είνε κάποιες έλλειδες, κάποιον πόθοι, πού μέσα στην ψυχή μας τριγυρίζουν. 'Ελλειδες, πού ό πόθος μας τις κλίνει και πόθοι, πού έλλειδες τούς γεμίζουν.

Κι' είνε φορές - φορές, πού πόνοι νόθοι, άνάμια με τούς πόθους, φτερουγίζουν μέσ' στην ψυχή μας, πού βαρεία τούς νοιάζει, πού μέτα τή ζωή μας να τρεμά-ζουν.

HELLENIC BANK TRUST COMPANY ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙΑ.....Δολάρια 1.500.000.—

Λέγεται καταθέσεις και εκτελεί πάσης φύσεως τραπεζιτικές εργασίας υπό λίαν εύνοϊκούς όρους.

Οι έχοντες συναλλαγάς και συμφέροντα εν Αμερικη δύνανται να αποτεινώνται είτε απ' ευθείας προς την HELLENIC BANK TRUST Co. 51 MAIDEN LANE, NEW YORK, U.S.A., είτε προς την ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, εν Αθήναις μὲν εἰς τὸ Κεντρικὸν Κατάστημα ('Υ-πηρεσίαν Ἑργασιῶν Ἀμερικῆς), ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις δὲ εἰς τὰ κατὰ τόπους Ὑποκαταστήματα αὐτῆς.

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ & ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ ΜΑΡΚΟΥ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΩΡΟΛΟΓΙΩΝ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΚΑΙ ΑΝΔΡΙΚΩΝ

ὡς καὶ δακτυλιδίων
ΑΝΤΙΚΙΤΕ

Ἐπισκευὴ ὠρολογίων

ΗΓΓΥΗΜΕΝΗ
ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΗ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ ΑΡ. 12

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΩΣΗΝ

Μὰ να διαβαζέτε την ὁρμή, ἡ τῆς τοῦ προσώπου σας καὶ να ἀποκτήσετε τὸ νεανικὸν χρώμα ποὺ κάθε κυρία ποθεῖ καὶ ποὺ οἱ ἄνδρες θαυμάζουν, ἀποφεύγετε τὴν χρῆσιν ἀναψέλων καὶ θαλασρῶν κρεμῶν. Μεταχειρίζεσθε μίαν δραστικὴν κρέμαν, ὑγιεινὴν καὶ ἐνεργητικὴν μὴ ἀποξηραίνουσαν τὴν ἐπιδερμίδα ἀλλὰ καὶ διὰ λιπαρὰν, παρασκευασμένην ἀποκλειστικῶς μετὰ ἀλκαλίων καὶ ποσότητος ἀρμασμένων ἐλαίων, ἀλλὰ καὶ μετὰ ἀρώματα ἀνδάν, παλαιά, πολὺ ἀκριβὰ καὶ σπάνια.

Μὴ χρονο-
τριβήτε, Κυ-
ρία μου με-
ταχειρίζεσθε
συνεχῶς τὴν

**CRÈME
SIMON**

Ἀκολουθεῖτε
καλῶς τὴν εἰς
κάθε φιαλίδιον ὑ-
πάρχουσαν ὁδη-
γίαν χρήσεως.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ

Ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἀχαρνῶν 182, ἀκριβῶς εἰς τὸ τέμαχος, ὁμοῦ ἢ καὶ χωριστά:
1ον) Κατάστημα ἀρκετὰ εὐρύχωρον, κατὰλληλον δι' οἰκονομικὰ ἐπιχειρήσεων, καὶ
2ον) Κατοικία ἐκ δύο δωματίων καὶ κουζίνας μετ' ὅλων τῶν χρειωδύων, ἀερίφωτος καὶ ηλεκτρικὴν.
Πληροφορία παρὰ τῷ δικηγόρῳ κ. Ι. Σάλη (ὁδὸς Παπαρηγοπούλου 9α, μέγαρον Ἀφθονίδου) καθ' ἑκάστην 8-9 π. μ. καὶ 4-7 μ. μ. Τηλ. 21-283.

ΚΟΛΩΝΙΑ

ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ

Ἀσυνάγωνιστος καὶ πασίγνωστος. Μετὰ πλούσιον ἄρωμα. Διεσέδη καταπληκτικῶς. Κατέκτησεν ὅλας τὰς τάξεις, λόγω τῆς ποιότητός της.
ΠΩΛΕΙΤΑΙ: Πλατεία Παλαιῶν Δημοπρατηρίων, ἀριθ. 103 καὶ 104.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΣ

Τὸ ἐπὶ τῆς οδοῦ ΑΘΗΝΑΣ 11 Γραφεῖον Διεκπεραιώσεως Ὑποθέσεων γνωρίζει ὅτι ἀναλαμβάνει ἐξώσεις δι' ἐξόδων του, μέχρι πέραιτος αὐτῶν, εἰσπράττον τὰ δικαστικά ἐξόδα ἀπὸ τοῦς ἐνοικιαστὰς.

ΓΕΩΡΓ. Κ. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ
Νεοσμήματα ΠΑΘΟΛΟΓΙΚΑ
ΟΔΟΣ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ 11
(Πλατεία Κελλάς) ΑΘΗΝΑΙ

Ὁ πῶς μεγαλιότερος
κάθε κομικῆς κυρίας
γλυκὸν ὄνειρον καὶ ὅσον
εἶνε πῶς νὰ γίνῃ ὡραία
γυνὴ κομψὴ καὶ νὰ ἐκτε-
θαυμασθῶν σὲς διὰ τὴν
σεῖς καὶ συναναστροφὰς
θὰ τὸ ἐπιτύχῃς ἂν ἐπι-
τις ΤΟΥΛΑΕΤΕ
στὴν
Δ^Α ΜΑΝΩΛΑ
Τὰ περι-
ρέματα, δελτία Παρ-
καλαισθησίας καὶ παρ-
ἐξέρχονται ἀπὸ τὴν Κί-
κὸν τῆς Οἴκου.
11 ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Ο μόνος τρόπος γιὰ νὰ περνάτε εὐχάριστα τὶς θραδεῖες, εἶνε νὰ προμηθευθῇτε τὰ βιβλία τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου». Εἶνε ὁ πῶς εὐχάριστος καὶ διασκεδαστικὸς συντροφος.
Εἰς τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, ἀριστουργηματικά, τὰ ὅποια ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσῃ εἰς ἑκατομμύρια ἀντιτύπων καὶ ποὺ μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας των.
Ἰδού ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μετ. σχήμ. 640. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 60, ἐξωτ. δρ. 80) Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα», ἔργον μυθιστοριοῦ ἀποθηματωτάτου, πλήρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελίσσεται εἰς τὴν ἰστορίαν, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μεγάλου Ναυπηγῆτος, περὶ τὸν πύργον ἐνὸς εὐγενοῦς, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ βαρύνει ἡ σκληροτέρα Μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 30, ἐξωτ. δρ. 40) Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις, εἰς ὅσον δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει, παρὰ νὰ ἐρωτήσῃ ἕνα πῶς νὰ τὸν ἐκδιδάσκων, ὅταν ἐδημοσιεύθῃ εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μποροῦμε νὰ πούμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλειότητα ἐπιτυχίαν, ἐξ ὅσων μυθιστορημάτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα στὴν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΓΚΑΡ ΠΟΕ (Δύο τόμοι. Ἑκαστος τόμος ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20) Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶνε καὶ αἱ «Περίπετεια τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξίδι στὸν Νότιον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυθιστορημάτων τοῦ ὁποῦ παλαιῶν σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρομάντζου, γραμμένο ἀπὸ ἕνα τῶν μεγαλειότερων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 20, ἐξωτ. δρ. 30) Μία σὲς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφει ἕνα τρυφερότατον εἰδύλλιον ἀπὸ τῆς κόρης καὶ τοῦ ἐξωδύλου τῆς, μετὰ τὴν τὴν δύο αὐτῶν ἀγῶνα ἐραστῶν τὸν αὐτὸν καὶ ἀφαντῶς φιλόλογον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 20, ἐξωτ. δρ. 30) Ἡ «Σφιγξ τῶν Παγῶν» εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδίων Ἰουλίου Βέρν. Μυθιστοριώδες, τρομακτικόν, πολὺλόγον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20) Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο ἀπὸ τὴν τρυφερὰν Γρεβιὰ, ἐκτελίσσεται μέσα στοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας, τῶν ὁποῦ μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20) Παραγώγατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα, τὸ ὁποῦν κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην, μετὰ τὴν δραματικὴν πλοκὴν του καὶ τὸ μυστήριον τοῦ ὁποῦ μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20) Ἡ Λάγκερλεφ εἶνε ἡ μεγαλιότερα συγγραφεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει βραβευθῇ μετὰ Παγκόσμιον Βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν ἑκδοὴν τοῦ Μεγάλου Βάλτου, ἡ ὁποία εἶνε ἀληθὲς ἀριστοῦργημα.	Η ΜΟΝΟΜΑΡΤΗ Τοῦ ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 188. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20) Ἡ «Μονομαρτὴ» εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα τῆς ρομαντικῆς τέχνης, γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφέα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν τοῦ Παρισι, οἱ ἐρωτὲς των, ἡ φτώχεια των, περιγράφονται μετὰ δραματικὴν εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονομαρτῆς».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 138. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20) Ἐνα μὲν Ἀθηναῖο μυθιστόρημα, γραμμένο μ' ἐξαιρετικὴν τέχνη καὶ χάρι, γεμάτον αἰσθητικῶν καὶ ἐνδιαφερόντων.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ Τοῦ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 5, ἐξωτ. δρ. 8) Συμφωνικὸ μυθιστόρημα, τοῦ ἀποθανόντος Ἑλλήνος λογοτέχνου, τὸ ὁποῦν διακρίνεται ἡ ποιητικὴ του περιγραφή, ἡ εὐχάριστη πλοκή του καὶ τὸ βαθύ του αἰσθητικῶν.	

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης, ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὅποιοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 1000, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 350 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.
Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶνε ἐλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικὴ τῆς ὁποίας εἶνε ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἑκάστην τὸν περιέχονται ὑπερπεντακσία διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιήματα, ἀνεκδότων, κωμῶν, ποικίλων, περὶ τῶν πρῶτον τῶν τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ Διαβολογυναῖκα», «Ἡμερολόγιον τῆς Εὐας», «Δύο καρδιὲς ποὺ ἀγαπήθησαν» καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερλιγ «Ἡ πριγκίπισσα Μαλλαῖν».
Εἰς τὸν δεύτερον τὸν «Ο Καπετὰν Βρυκόλακας», «Ἡ Δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ἡμερολόγιου τοῦ Διαδέλου» καὶ τῆς «Μεῦμιας ποὺ ζωντάνεψε».
Εἰς τὸν τρίτον ἡ συνέχεια τοῦ «Ἐξωδύλου τοῦ Διαδέλου» καὶ τῆς «Μεῦμιας ποὺ ζωντάνεψε», «Ἡ καινούργια ἀγάπη τοῦ Διαδέλου», «Τὰ Ἀπερμημενόμενα τοῦ Γαβριηλίδου», «Τὰ Ἀνεκδότα ἐξεχόντων Ἑλλήνων» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Σεργίου «Πιστὴ στὸν Ἑρωτὰ».
Εἰς τὸν τέταρτον τὸν «Μπαλασό», «Ἡ τελευταῖα ἐπιστολὴ τοῦ Ἰακώβου Ὁρίου», «Μέσα στὰ βάθη τῆς νυκτὸς» καὶ τὰ φιλολογικὰ Ἀπερμημενόμενα τοῦ Παύλου Νιρβάνου.
Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928, 1929, 1931 καὶ 1932 πρὸς δραχμὰς 25 ἑκάστον, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν. Ὅσοι θέλουν ἐλόκληρον τὴν σειράν των Ἡμερολογίων τοῖς γίνεται ἐκπτώσις 30 ο).
Ἐπίσης εἰς τὰ Γραφεῖα μας πωλοῦνται καὶ οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὅποιοι πωλοῦνται ὁ μὲν Α' τόμος ἀντὶ δρχ. 400, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δρχ. 350 ἑκάστος. Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν μία λίρα Ἀγγλίας ἑκάστος.
Ὅσοι καὶ ἀνωτέρω ἐκδόσεις μας εὐρίσκονται παρὰ τῷ Γεν. Ἀντιπροσώπῳ μας Αἰγύπτου-Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφεῖα μας Ἀλεξανδρείας, 12 οδὸς Σέχ Σολιμάν Πασά) καὶ πωλοῦνται εἰς τὰς ἀναφερομένας τιμὰς. Ἀποστέλλονται δὲ εἰς τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδάν, πλέον ταχυδρομικῶν ἐξόδων, ἕναντι πληρωμῆς κατὰ τὴν παραλαβήν.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΕΩΤΑ

Παρελήφθησαν ΕΜΠΡΙΜΕ εις όλα
τὰ νεώτερα σχέδια και χρωματισμούς.

Εις ἐξαιρετικὰς τιμὰς ΚΡΕΠΟΝ ΕΜ-
ΠΡΙΜΕ.

Πλουσιωτάτη ποικιλία ΣΕΜΙΖΙΕ.

Πλατεία Συντάγματος

Τηλ. 20529

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΕΡΜΟΣ 3

Η ΚΡΕΜΑ "Ε"
Διπάρ (van)
είναι η επιμέλεια
της και των γυν

Προφυλάσσει το
ἀπὸ τὰς καίριους

'Απορροφῆται τὸ
δέρμα, τὸ ὁποῖον
καὶ τοῦ

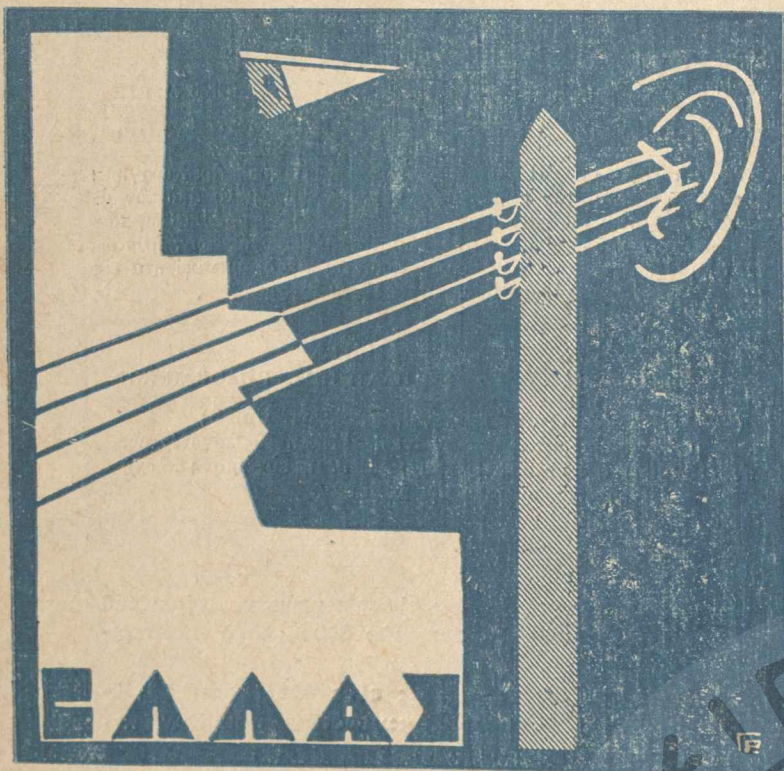
Η ΚΡΕΜΑ
Ἐξολίσκει τὰς
ἐρυθρήματα καὶ τὰ
τοῦ προσώπου

Η ΚΡΕΜΑ "Ε"
Στεγνὴ - Δι-
Κρατεῖ τὴν περὶ
ρουσιάζει πάντοτε
σωπὸν διὰ

Διὰ τοῦς Κ
Προφυλάσσει τὸ
τὸν ἐρεθισμὸν τοῦ

ΜΙΑ ΔΟΚΙΜΗ
ΠΕΙΣ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ Η

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΤΗΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΓΙΚΗΣ ΔΙΑΠΑΝΗΣ,
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Η ἀρχαιοτέρα και ἀνωτέρα ἐν Βαλκανίοις ΣΧΟΛΗ ΚΟ-
ΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνομένη παρα-
τεῦ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ και ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ. Ἀποφο-
ροι ἐν Παρίσις ἐπὶ τριετίαν σπουδάζαντες εἰς τὴν ΑCΑΔΕ-
ΜΙΕ ΝΑΤΙΟΝΑΛ ΔΕ CΟUPE ΔΕ ΡΑΡΙΣ και τὴν Σχολὴν
ΝΑΡΟΛΙΤΑΙΝΕ.

Τελεία ἐκμάθησις ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν.
Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας γράψατε εἰς τὰ ἐργαστήρια
των, ὁδὸς Βουλῆς και Ἡπείρου ἀριθ. 1, ΑΘΗΝΑΙ.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
Μεταδοτικῶν και Δερματικῶν
νόσημάτων
Μάγερ 23 α - Τηλ. 25532
Ἰδιαίτερον διαμέρισμα
δι' ἑκάστον ἀσθενή.

Γ. Ν. ΜΟΥ
Ἰατρός Δερμα-
Ἐπὶ δεκαετασίαν
ἰδιαιτέρας Κλινικῆς
κ. Τεμπ. Φωτεινῶν
Ὀδὸς Κεφαλληνίας
Ὄρει 8-11 π. μ.